

Bảng Môn Tả Đạo

Contents

Bảng Môn Tả Đạo	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	2
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	5
4. Chương 3	8
5. Chương 4	10
6. Chương 5	12
7. Chương 6	15
8. Chương 7	17
9. Chương 8	19
10. Chương 9	22
11. Chương 10	25
12. Chương 11	27
13. Chương 12	29
14. Chương 13	31
15. Chương 14	33
16. Chương 15	36
17. Chương 16	38
18. Chương 17	41
19. Chương 18	43
20. Chương 19	47
21. Chương 20	49
22. Chương 21	52
23. Chương 22	54
24. Chương 23	57
25. Chương 24	59
26. Chương 25	62
27. Chương 26	65
28. Chương 27	68
29. Chương 28	71
30. Chương 29	73
31. Chương 30	76
32. Chương 31	79

Bảng Môn Tả Đạo

Giới thiệu

Thể loại: huyền huyễn, có ngược, lãnh khốc thần tiên cường công đáng yêu miêu yêu thụ, HE. Edit: D

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bang-mon-ta-dao>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Ngày tháng xui xẻo!

Mèo yêu Lưu Ngọc xoa xoa thái dương đau nhức, nhin không được lại một lần nữa ai thán chính mình thật bất hạnh.

Nó bất quá chỉ là vào gian phòng của kẻ đó mà không gõ cửa trước, không cẩn thận nhìn thấy người nào đó cùng người nào đó đang gian tình, thể thôi, đã bị cái kẻ ghê gớm, ngu ngốc, đần độn ấy tiện tay vung một cái, mặc danh kỳ diệu tới cái địa phương quý quái này.

Địa phương quý quái cũng liền địa phương quý quái, cừu gia của nó lại cố tình ở ngay tại chỗ này, hơn nữa nó ở từ không trung ngã xuống đúng thời điểm, vừa vịn nện ngay trên đầu người ta.

Thế là kết quả nha... Hắc hắc, có thể nghĩ ra

Mất thấy cái vị thần tiên nghe đồn rất lợi hại kia từng bước tới gần, Lưu Ngọc chỉ có thể run rẩy nhấc chân lui a lui, chân tay mềm nhũn, duy nhất chỉ có thể nghĩ đến một biện pháp, chính là “đại phao mị nhãn “

“Tiên, Tiên quân, tiểu nhân... ta với ngài ngày xưa vô oán, ngày nay vô cừu, hà tất phải như âm hồn chưa siêu thoát quẩn quýt lấy ta ni? Là là là, ngày đó là ta không đúng, không nên dùng ma quỷ phản hoa đến đối phó với ngài, nhưng ngài cũng không một chương đánh cho ta hiện ra nguyên hình? Ta sau đó chạy đến trời chết, đúng lúc còn bị bộ thụ giáp cấp kẹp lấy, giãy dụa mấy ngày mấy đêm mới thoát ra được...”

Lưu Ngọc vừa nói vừa nháy mắt, kia rõ ràng con người phát sáng mở rộng nhanh chóng bịt kín hơi nước, thật có chút vị đạo diễm đạm, đáng yêu.

Đáng tiếc thanh sam nam tử vẻ mặt đầy hàn ý, căn bản có tai như diếc. chỉ nín nín đôi lông mi xinh đẹp, tiếp tục bước nhanh về phía trước, một phen nắm lấy gáy Lưu Ngọc. Tướng mạo của hắn vốn cực kỳ anh tuấn, thể nhưng Lưu Ngọc ngã xuống, vừa vịn nện ngay giữa đầu hắn, hại hắn tại ngay trên núi đá bị đâm cho đầu rơi máu chảy, bộ dạng thập phần dữ tợn.

“Tiên quân...”

Lưu Ngọc cả người phát run, không thể động đậy

Thanh sam nam tử lạnh lùng nhìn hắn, cuối cùng mở miệng lại phun ra hai chữ:

“...tên”

“A? ta bất quá là chỉ là một con mèo yêu không có bản lĩnh, nói ra tên, chỉ sợ làm bản lỗ tai của tiên quân”

“Ai hỏi người cái việc này? “

Thanh sam nam tử không kiên nhẫn trừng mắt liếc nó một cái, trên tay lực đạo tăng thêm vài phần. cả giận nói:

“Tên của ta là gì?”

Nghe vậy Lưu Ngọc ngẩn ngơ, nhất thời kinh ngạc không thôi

Di?

Di?di?!

2. Chương 1-2

Thời điểm Bích Linh từ cơn mê man tỉnh táo trở lại, cảm giác toàn thân cao thấp đều đau đớn.

Nhất là thái dương bộ vị, giống như vừa bị thứ đồ vật quái quỷ này nọ hung hăng đập bể, một đánh lại một đánh đích phiếm đau, làm hắn suy nghĩ hỗn loạn, không thể tập trung tinh thần.

Cẩn rằng kiên trì một hồi lâu, kia đau đớn mới dần dần thu liễm, nhưng lập tức lại tới nữa một cái phiền toái.....Hắn nhớ không nổi chính mình là ai!

Hắn là ai?

Kêu tên gì?

Hiện tại là đang ở nơi nào?

Bích linh nhíu chặt đôi lông mày, nhưng vô luận như thế nào cố gắng, quá khứ đối với hắn mà nói đều là trống rỗng, không có bất luận chút gì ẩn tượng.

Đây là điều vẫn gọi là mất trí nhớ sao?

Nhưng bản thân mình vì cái gì hội mất đi trí nhớ?

Sách, thật sự là không xong!

Hắn hít một hơi thật sâu, đôi mi thanh tú nhăn càng chặt, giãy dụa ngồi dậy, giương mắt nhìn quanh bốn phía.

Thẳng đến lúc này mới phát hiện, chính mình nằm trong một gian phòng nho nhỏ bằng trúc, trong phòng bài trí cực kỳ đơn giản, một giường cũng một cái bàn, giường đệm cũng được coi là gọn gàng sạch sẽ.

Bích Linh bất xác định nơi này là không phải chỗ ở của hắn. cố nén đau đớn đứng lên, đẩy cửa đi ra khỏi phòng.

Ngoài phòng tinh không vạn lí*, vừa vặn đang là ban ngày.

Phóng nhãn nhìn lại, chỉ thấy trúc ốc nhỏ mà vững chắc, bích sắc thấp thoáng. Gần cận là một dòng suối nhỏ chậm rãi chảy xuôi, xa xa còn một mảng lớn rừng hoa đào, cánh hoa hồng nhạt theo gió lay động, đưa tới từng trận mùi hương.

Quả thực là chốn bồng lai tiên cảnh!

Này ý niệm vừa mới bắt đầu, bên tai Bích Linh liền vang lên một đoạn du dương triền miên khúc.Kia làn điệu không phải tiếng sáo, cũng không phải tiếng đàn, nhưng nghe lên lại thanh thuy trong trẻo, thập phần động lòng người.

Bích Linh mại khai bộ tử **, vô thức theo thanh âm đi về phía trước, vượt qua dòng suối nhỏ róc rách, tiến vào rừng hoa đào

Một mảng hoa đào đang thời kì tươi đẹp.

Cẩn thận nhìn lên liền có thể phát hiện, đương thượng trên cây đích một lười biếng cảm y thiếu niên.

Kia thiếu niên khoảng mười bảy, mười tám tuổi, một đôi mắt mèo xanh biếc, mơ hồ mang vài phần yêu khí, tóc dài đen nhánh mềm mại buông xuống đến thắt lưng, trong tay thường thức một phiến lá cây mỏng, tùy ý tiến đến bên môi một thổi, liền lại là kia u oán triền miên khúc.

Bất quá khi ánh mắt y mới vừa cùng Bích Linh chạm nhau, liền lập tức đem lá cây ném tới bên cạnh, cười hì hì nói:

“Tặng đá ca, người cuối cùng cũng tỉnh lại?” Dứt lời, thả người nhảy, tư thái duyên dáng xoay người xuống, thái độ vô cùng thân thiết vòng quanh Bích Linh đi một vòng, cười nói:

“Người thân thể còn chưa có hảo toàn bộ, sao liền như vậy bước đi ra? Nhanh nhanh trở về phòng nghỉ ngơi” Vừa nói vừa kéo lấy cánh tay Bích Linh, động tác tương xứng tự nhiên.

Bích Linh nhưng lại một lui về phía sau, không do dự tránh được tay y, lạnh giọng hỏi:

“Người nhận được ta?”

“Đương nhiên. Chính là qua một buổi tối, sao vậy liền có thể...?” Dừng một chút, con người xinh đẹp loan nhất loan*** nói:

“Ai nha, Tặng đá ca, chẳng lẽ người không nhớ rõ ta?”

Bích Linh trầm nghiêm mặt, không nói lời nào.

Kia miệng cười của thiếu niên liền suy sụp sụp xuống, nâng ngón tay chỉ chính mình nói:

“Người đã quên sao? Ta là....”

“Người là miêu yêu”. Không biết vì sao., hần liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra người này đích bốn tướng.

“Đúng đúng đúng, ta chính là một con mèo yêu nhỏ ba trăm năm hạnh đạo “Thiếu niên chấp nhận thực sắc khoái, ánh mắt ở trên mặt Bích Linh chuyển a chuyển, đáy mắt hiện lên một mặt giảo hoạt

“Đồng thời cũng là...ái nhân của người”

A?

Thích?

Bích Linh hiển nhiên không dự đoán được đáp án này, gương mặt xưa nay lạnh băng xuất hiện một tia vết nứt, bình tĩnh nhìn lại mèo yêu trước mặt.

Hần thích y?

Thực sự là cổ quái!

Trong tưởng tượng của hắn, chính mình hắn là loại người vô tình không lòng dạ, không ngờ lại có đối tượng yên mến. Hắn vừa cảm giác tỉnh lại thì mất đi trí nhớ, gặp đích chỉ có thiếu niên trước mặt, nhất thời nhận không ra lời nói này thực hay giả, kia chỉ cảm gương mặt xinh đẹp, thanh tú quả thật có chút nhìn quen mắt.

Hơn nữa ở hắn còn đang hoang mang, thiếu niên đã muốn thao thao bất tuyệt nói tiếp:

“Tên ta là Lưu Ngọc, hơn mười năm trước ở nhân giới gặp nguy hiểm, may mắn được người cứu một mạng, sau đến liền lấy thân báo đáp ân tình của người. Vốn chúng ta lưỡng tình tương duyệt đã từng rất hảo, nhưng hết lần này tới lần khác đều có thần tiên chạy tới phá hư, nói cái gì nhân hoà yêu quái không thể miễn nhau, dám chia rẽ chúng ta. Chúng ta vì chạy trốn chết, đành phải né qua địa phương quỷ quái này. Ân, người là thời điểm chạy trốn té nên bị thương ở đầu, mới có thể mất đi trí nhớ.”

Bích Linh thấy y nói được có bài bản hẳn hoi, đạo lý rõ ràng, quả nhiên lược tin vài phần.

“Ta tên gọi là gì?”

Lưu Ngọc nghe thấy hắn hỏi, nhất thời lộ ra vẻ mặt tươi cười sáng lạn, một chữ một chữ nói:

“Tặng đá a.”

“....” Bích Linh trầm trầm con ngươi, yên lặng không nói lời nào, hiển nhiên còn chưa thể thích ích với cái tên lạ lẫm này.

Lưu Ngọc ngắt nhéo lòng bàn tay đầy mồ hôi, một mặt trộm dò xét hắc, một mặt đem phấn hoa giấu ở trong móng tay bắn đi ra ngoài. Đây là ma phấn hắc từ kẻ khác lừa gạt tới, nghe nói có thể làm cho thần tiên động tình, hy vọng có thể khởi chút tác dụng.

Y ngày ấy phá hư thần tiên mất đi trí nhớ, liền ác hướng bảo đảm sinh mệnh, rõ ràng động thủ đem người nện đến hôn mê, rồi mới sắp xếp lời nói dối lừa gạt hắc. Nói làm bằng, tiểu gia này bộ dạng ngơ ngơ lẳng lẳng, có lẽ thật đúng là đã hội trúng chiêu. Đến lúc đó, y không những có thể một chưởng báo thù, còn có thể hút khô gia hỏa này đích tiên khí. lại nhìn tim hắc tới làm thuốc bổ.

Quả nhiên, Bích Linh sau khi ngửi được hương phấn hoa ngọt ngào, trên mặt hơn chút biểu tình hoảng hốt. Tuy rằng vẫn có chút hoài nghi, lại miễn cưỡng gạt đầu:

“Thì ra là thế”

Lưu Ngọc thực hiện được quỷ kế, dáng vẻ tươi cười ngọt ngào, sung sướng lập tức nâng lên, ở trên người Bích Linh sờ đông sờ tây một trận, hỏi:

“Người chính là cái gì cũng đều nghĩ không ra sao? Ai, cái kia đều do kia phá hư thần tiên đáng giận! Không hảo ngốc ở trên trời hưởng thanh phúc, không nên chạy tới chia rẽ nhân duyên của người ta. Cái loại này hỗn đản, nên hàng ngày lần lượt mắng chửi mới đúng. Ngô, đương nhiên cũng không nên quá phạm, từ sáng tới tối thoả mạ trên mười lần là đủ rồi.”

Bích Linh đối này cũng không có ý kiến, chậm rai hỏi:

“Cái kia thần tiên tên gọi gì?”

Lưu Ngọc nhảy nháy trong lòng, cười nói:

“Người quản hắc tên gọi gì, quản tốt chính mình là được rồi.” Ngữ khí vừa chuyển, tiếng nói bỗng nhiên biến nhu vài phần, nhẹ nhàng gọi:

“Tặng đá”

Bích Linh ngẩn ngơ, khoé miệng không thể không chế run rẩy một chút, kinh ngạc trả lời:

“Àn”

....

- Tinh không vạn lí: kiểu như trời quang mây tạnh a
- ~• Mạo khai bộ tử: bắt đầu cất bước đi
- Loan: cong, khom? -_-!!!!

3. Chương 2

Ha! Ha! Ha!

Này bốn thần tiên quả nhiên dễ lừa gạt

Lưu Ngọc không ngừng run rẩy bả vai, ngằm cười đến mức ruột đều thắt lại, nhãn thần nhưng là vẫn thâm tình, chân thành nói:

“Tốt lắm tốt lắm, ngươi trên người còn có thương, nhanh lên một chút trở về đi” Vừa nói vừa kéo lấy cánh tay Bích Linh.

Bích Linh lúc này đã tin lời nói của y, lại vẫn không quen làm cho người ta đụng chạm. Khuôn mặt nhất thời lạnh xuống, mâu trung (con ngươi) lộ ra mũi nhọn lạnh băng.

Lưu Ngọc bị hấn nhìn đến lạnh cả sống lưng, kiên trì cười a cười, đem người kéo trở lại trúc phòng bên bờ suối.

Kia phòng ở thực sự nhỏ, trừ bỏ cái bàn chính là giường, cho nên thẳng tới khi Bích Linh đến nằm trên giường, Lưu Ngọc cũng chỉ ở bên cạnh bàn ngồi xuống, cùng hấn mắt to trừng mắt nhỏ.

Hai người lẳng lặng không nói lời nào.

Bích Linh tuy rằng mắt trí nhớ, thần sắc lại thủy chung trấn định như thường, có chút suy nghĩ nhìn Lưu Ngọc một hồi, đột nhiên nói:

“Uy”

“A, sao vậy?” Lưu Ngọc lắp bắp kinh hãi, thoáng chốc thật có chút khấn trương. Y từ nhỏ đến lớn, lừa người gạt quỷ. Độc chưa hề lừa gạt thần tiên.

May mắn Bích Linh chưa phát hiện thấy hấn bất thường, chỉ là híp nửa con mắt, đem thiếu niên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần trước mặt tinh tế đánh giá một lần, hỏi:

“Ta thực sự...thích ngươi?” vô luận như thế nào suy nghĩ, hấn tuyệt đều không giống như sẽ động lòng yêu thương kẻ khác, nhưng thiếu niên trên người mang một mùi hương ngọt ngào, làm cho hấn kim lòng không đậu có chút trầm mê.

Lưu Ngọc có tật giật mình, ngực thẳng khiêu (nhảy) lợi hại, trên mặt tuy vậy vẫn duy trì tươi cười, vô tội nháy mắt:

“Đương nhiên, ngươi trước kia không biết bao nhiêu ôn nhu săn sóc, mỗi ngày đều ra sông trảo ngư cho ta ăn...” Y trên giường công phụ thực sự hảo, bản lĩnh hấp nhân tinh khí càng nhất đẳng, đáng tiếc chưa từng nói qua ái tình. Nghĩ tới nghĩ lui, biểu đạt vô cùng thân thiết của tình nhân, hấn chính là trảo ngư đưa cho đối phương đi.

Mà Bích Linh thế nhưng cũng tin, gật đầu: “Ác” một tiếng, tựa hồ còn tính toán truy vấn tiếp. Lưu Ngọc chỉ sợ nhiều lời nhiều sai, vội vàng thân thủ giúp hấn đè áp góc chăn, nói:

“Ngươi ngủ lâu như vậy, cũng nên đói bụng đi? Ta đi tìm chút thức ăn rồi trở về.” Bích Linh hoạt mở to hai mắt, ngoắc ngoắc nhìn thẳng y, hỏi:

“Ngươi cũng phải đi trảo ngư?”

“Ách, là, đúng vậy, ta cũng thích ngươi thôi.”

“Àn” Bích Linh giống như cực vừa lòng đáp án này, chầm rãi đóng lại mắt, rất nhanh liền ngủ.

Lưu Ngọc lúc này mới thả một hơi, khinh thủ khinh cước (nhánh chân nhanh tay) tiêu sái đi ra ngoài, đi thẳng đến khi có thể thấy được ven rìa dòng suối nhỏ, cuối cùng nhẩn nại không được, đứng lên cất tiếng cười to. Nghĩ đến kia thần tiên tin lời nói ma quỷ của y, tin tưởng quả thật chính mình kêu “Tăng đá” thì đúng là ngu xuẩn, y liền cười ha hả không ngừng. Chiều cứ theo thế này tiến triển, kia gia hỏa sẽ rất nhanh sập bẫy ôn nhu này, ngoan ngoãn làm cho y hút khô tinh khí.

Lưu Ngọc tâm tình tốt, không khỏi xoay người gầy gầy nước suối trong veo, miệng lại nhẹ nhàng ngâm lên tiểu khúc.

Mặt nước nổi lên từng đợt gợn sóng.

Cá trốn trong bèo bị kinh hách, đều nhao nhao khai đi.

Lưu Ngọc nhất thời ngoạn tâm nổi lên, dứt khoát xả xuống đai lưng, mặc cho ô phát (cái này Diệp mỗ bố tay) rồi tung mở ra, rồi mới kích động thả người vào trong nước.

“Ào” Tiếng nước nhất dội lại, con cá càng chạy tứ tán. Lưu Ngọc hắc hắc cười không ngừng, cố ý ở đáy nước đuổi theo chúng nó đến quay lại, chờ trên đũa đủ rồi, mới thận tay trảo qua hai vĩ (đuôi) ngư, “Hô”

một tiếng trời lên mặt nước. Kết quả vừa mới nhấc đầu, tức thì đối diện một cổ trướng lạnh như băng, vô biểu tình gương mặt.

Lưu Ngọc trong lòng phát run, lắp bắp nói:

“Người, người sao lại ở đây?”

“Tĩnh ngữ, lại đây nhìn người một cái” Bích Linh đứng trên cao nhìn xuống, ngữ khí bình đạm như nước.

Lưu Ngọc thấy hần vẫn có chút ngơ ngác, không giống ngư bộ dạng đã khôi phục trí nhớ, khôn ngoan nhanh yên lòng, khoé miệng một loạn, trêu đùa:

“Sao vậy? nghĩ nhớ ta rồi?”

Bích Linh nhũu mày, nhưng không phản bác, chỉ xung quanh quét một vòng, hỏi:

“ Nơi này là địa phương nào?”

“ Đây địa phương quý quá!...Không, thế này chốn bồng lai tiên cảnh, nguyên là bằng hữu của ta bày ra kết giới, có thể giúp chúng ta né tránh phá hư thần tiên đuổi giết” Lưu Ngọc đích chuyển vừa chuyển, quay tròn con mắt, lời nói dối hạ bút thành văn:

“Chờ sau khi thương thế của người tốt lắm, chúng ta liền nghĩ biện pháp ra ngoài”

Giá như!

Trước khi hần thương thế hảo, y sẽ trước hút khô tinh khí của hần, rồi chính mình một người chạy đi.

Lưu Ngọc đáy lòng đắc ý dào dạt hừ vài tiếng, trên mặt lại cài ngọt ngào cười, ôn nhu nói:

“Ta bắt được ngư rồi, người thích ăn như thế nào? Ăn chữ (luộc)hay nướng?” Vừa nói vừa cúi đầu nhìn tay chính mình, ngay sau đó: “ Ai nha” kêu một tiếng. Nguyên lai y vì sự xuất hiện đột ngột của người nào đó sợ đến không nhẹ, nhất thời buông tay, con cá đã sớm trốn.

Lưu Ngọc trong lòng ảo não, tính toán tiến vào đáy nước một lần nữa, lại bị Bích Linh kéo tay lại, nhẹ nhàng ngạo mạn nhấc lên.

“ Cái kia... Ngư...”

Bích Linh không nói lời nào, ánh mắt nhìn y so với lúc trước càng sâu thẳm vài phần, ngón tay khẽ chạm mái tóc đen mượt ướt sũng của y, đột nhiên mở miệng:

“Lưu Ngọc”

“Đi? Người nhớ kĩ tên ta?”

“Ân” Bích Linh gật gật đầu, đem kia hai chữ lập lại một lần, vẫn là như thế nhìn hần, mâu trung lại hơn một chút hào quang, thấp giọng nói:

“Người quả nhiên là ái nhân của ta”

“Ách.....” bởi vì hần bắt, câu, cào ngư? (-_-!!!!) Lưu Ngọc thực dở khóc dở cười, còn chưa kịp thích ứng, chợt nghe Bích Linh nói tiếp:

“Người đứng nơi đó đừng nhúc nhích” Dứt lời chậm rãi cúi thân, chìa tay giảo vào trong nước. Hần động tác thực nhẹ nhàng, cũng không dùng tới nhiều khí lực, nhưng này nguyên bản mặt nước bình lặng lại kịch liệt nổi lên sóng gió, dần dần bịt kín một tầng quang mang nhàn nhạt.

Lưu Ngọc nhìn lên, chỉ biết Bích Linh sử dụng pháp thuật, lại không biết hần vì sao làm như thế, còn đang nghi hoặc, chợt nghe “ Phan” “ một tiếng nổ, cả mặt nước đều nứt ra, bọt nước văng khắp nơi. Làm cho thật nhiều cá cũng tùy theo nhảy ra khỏi mặt nước, ở giữa không trung giãy giụa quay cuồng, cuối cùng đảo cặp mắt trắng dã, giống như bị một năng lực nào đó lôi kéo, đều đã đi tới trên đầu Lưu Ngọc.

Lưu Ngọc tuy rằng bản lĩnh không hề kém, lại bị biến cố thành linh dọa mất choáng váng, ngơ ngác quên cả tránh né. Chờ đến khi hần hồi phục lại tinh thần, đã muốn bị đập trên người toàn là ngư, quần áo hỗn

độn, chặt vật không chịu nổi. Mà Bích Linh thì lại đứng yên một bên, hai tay gác sau người, thần tình thực nghiêm túc nói:

“Đưa cho người”

“....”

4. Chương 3

Lưu Ngọc mí mắt thẳng khiêu, nhất thời không biết nên bày ra biểu tình gì mới tốt.

Tặng ta?

Này thần tiên ngu ngốc chẳng nhẽ không nhìn thấy, này những ngư kia đều vui vẻ bên chân y, trong có một con còn ghé trên đỉnh đầu y thổ ra bọt nước sao? Nếu mỗi ngày đều như thế một đồng ngư từ trên trời giáng xuống, y thế nhưng tuyệt đối chịu không nổi!

Lưu Ngọc hít sâu mấy hơi, thật vất vả mới thốt ra tươi cười, miễn cưỡng nói:

“Tặng đá ca, bản lĩnh bắt ngư của người thực sự càng ngày càng hảo” Bích Linh hơi hơi vuốt cằm, trên mặt vẫn duy trì vẻ thần nhiên, một chút cũng không khiếm tốn. Lưu Ngọc tức giận đến muốn chết, rồi lại không dám phát tác, chỉ đành đem ngư trên người cùng trên mặt đất thu thập đứng lên, chuẩn bị quay về trúc ốc.

Sau khi uống qua canh cá, Bích Linh cái gì cũng chưa nói, một lần nữa quay trở về nằm ngủ. Hắn lần này ngủ suốt một ngày một đêm, khi tỉnh lại thương thế đã muốn tốt hơn phân nửa, duy độc có đầu óc vẫn thủy trung rỗng không một mảnh, cái gì cũng nghĩ không ra. Bất quá hắn thật cũng không để ý, chính là mỗi ngày đều đến bên dòng suối đi lên một vòng, cẩn thận nghiên cứu kia trong nước sao không sinh ra ngư tới.

Lưu Ngọc phát giác này bộ dáng xuẩn ngốc của hắn thực sự buồn cười, nhưng lại sợ càng kéo dài hắn sẽ khôi phục trí nhớ, cho nên vội vàng không ngừng thực thi kế hoạch câu dẫn của mình. Nào biết đâu người nào đó khó hiểu phong tình đến cực điểm, phao mi nhân lại tưởng mắt y bị co giật, cởi ra áo, tháo đai lưng lại sợ y cảm lạnh Quả thực cùng tặng đá không khác gì nhau.

Mất thấy ngày một ngày lại càng đi xuống, Lưu Ngọc trong lòng lo lắng vạn phần, trên mặt lại chỉ có thể miễn cưỡng cười vui, hơn nữa ngư trong suối đã sớm bị trảo gần hết, hại y chỉ có thể mỗi ngày gặm trái cây. mẹ ôi, này rốt cuộc là ai tra tấn ai a?

y là miêu yêu, cũng không phải hầu tử!

Lưu Ngọc càng nghĩ càng giận, cố ý cầm trái cây trong tay khăng cấn đến nước đầm đìa, rồi mới nghiêng rỗng nghiêng lợi mắng to phá hư thần tiên nào đó, ai ngờ y tâm tình quá mức kích động, không nghĩ qua là bị nghẹn liên lớn tiếng ho khan. Nguyên bản Bích Linh ngồi bên cũng thoáng hoàn hồn, cúi đầu liếc một cái bàn tay của chính mình, rồi mới đưa tay lên thuận thuận lưng Lưu Ngọc ____ đây là động tác hắn học được mấy hôm trước, nghe nói là biểu đạt thân thiết đối phương của tình nhân. Đáng tiếc hắn lực đạo nắm trong tay không tốt, Lưu Ngọc cả người đều đã muốn đập phải bàn, cuối cùng quả nhiên dừng ho khan, chỉ là ghé vào trên mặt bàn hấp hối, há mồm thở dốc.

“Người có khỏe không?”

“Không, không có việc gì.” Ngủ ngốc, lão tử chút nữa bị người chụp đến học máu!

Lưu Ngọc trong lòng lệ chảy dài, thầm nghĩ nếu mình không tốc chiến tốc thắng, chỉ sợ tình khí còn chưa kịp hấp đến, trước đã bị vị thần tiên này đùa đến chết. Hắn đôi mắt vừa chuyển, rất nhanh liền có chủ ý, trên mặt lộ ra nụ cười ôn nhu yếu ớt, ngán quay về trăm chuyển đích gọi

“ Tặng đá ca”

“ Sao vậy ” Bích Linh vẫn là một chút lại một chút vuốt lưng Lưu Ngọc, hoàn toàn không biết nặng nhẹ. Lưu Ngọc cố nén đau đớn, hướng hẳn ngoắc ngón tay, hạ giọng nói:

“Chúng ta lại đến làm một chuyện tình nhân nhất định phải làm, được không?” trải qua đã nhiều ngày ở chung, y phát hiện thần tiên nào đó thực sự cứng nhắc, phàm là quy củ đều có nề nếp tuân thủ, cũng không quản hợp lý hay không, vẫn là không để ý. Quả nhiên Bích Linh nghe vậy thần sắc biến đổi, lập tức liền ứng:

“Hảo” Lưu Ngọc thế liền thẳng đứng dậy, nhân cơ hội thoát khỏi kia ma giường, tiếp cận một chút, chậm rãi hôn lên môi Bích Linh.

Bích Linh trừng lớn con ngươi, không chút nào giãy dụa. Kia đôi môi mềm mại mang theo hơi hơi cảm giác mát, giống như băng tuyết bình thường hương vị.

Lưu Ngọc trong lòng mừng thầm, nhịn không được thân thủ vòng tay qua thắt lưng Bích Linh, hôn môi càng ra sức. Y bản lĩnh phổ thông, thủ đoạn dẫn nhân động tình có thể nói thiên hạ vô địch, cũng không tin đồ ngu ngốc này không bị câu dẫn. Hừ, đến lúc đó đã có thể mặc y muốn làm gì thì làm.

Đang đắc ý, bỗng nhiên cảm thấy trên lưng có chút căng thẳng, Bích Linh nhưng lại cũng ôm lấy hắn, chậm rãi đáp lại nụ hôn.

Chẳng qua giống như hơi dùng sức một chút.

Không đúng, là phi thường dùng sức.

Cũng không đúng, thực sự là quá mức dùng sức!

Lưu Ngọc “ Ngô ngô ừ ” giãy dụa, quả thực hoài nghi chính mình sẽ chết mất _____ bị người nào đó tươi sống ôm đến chết! Bích Linh một chút cũng không buông tay, còn chiếu theo cách làm của Lưu Ngọc vừa rồi, một lần nữa hôn đầu vào đấy, cuối cùng tái tái liếm môi chính mình, lẩm bầm lầu bầu nói:

“Không có hương vị”

Lưu Ngọc trừng mắt liếc hắn một cái, trừ bỏ há mồm thở dốc ra, nói cũng không ra lời. Bích Linh buông ra ôm ấp, sờ đầu Lưu Ngọc hỏi:

“Một ngày thân vài lần?”

Vài lần?

Một lần liền đủ lấy mạng ta rồi.

Lưu Ngọc đem răng nanh cắn khách khách, cuối cùng che dấu không được con ngươi đầy lửa giận. Bích Linh cũng hồn nhiên bất giác. thấy hắn không chịu trả lời, liền cũng không tái truy vấn, đứng dậy, chậm rãi quay về giường nằm ngủ. Còn lại Lưu Ngọc một mình ngốc lẳng tại chỗ, khuôn mặt vạn vạn trừng lớn hai mắt.

Từ sau khi gặp thần tiên thối này, y có không quá một ngày lành!

Đầu tiên là bị một giường đánh cho đến hiện nguyên hình, tại bộ thú giúp giãy dụa mấy ngày mấy đêm, tiếp theo nghĩ đến nhất được đại bảo bối, kết quả ngược lại bị đùa giỡn xoay quanh. Còn như vậy tiếp tục, y cho dù có chín cái mạng, cũng như thế bị ngoạn hết.

Hơn nữa...

Hơn nữa này thần tiên bản tính lãnh đạm vô tình, nếu ngày nào đó khôi phục trí nhớ, chính mình khẳng định ăn không xong. Lưu Ngọc chỉ là suy nghĩ một chút, liền cảm thấy được không rét mà run, cuối cùng quyết định: hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng, trước tiên đem người thủ tiêu, tránh đem dài lắm mộng.

Y nhất định chủ ý, lập tức tỉnh táo tinh thần, sau khi vận động gân cốt một chút, mạnh hướng người trên giường đánh móc sau gáy.

“Phanh!”

Chỉ vừa đụng đến được góc áo Bích Linh, Lưu Ngọc đã bị một cổ sức mạnh thực lớn bắn ra ngoài, thật mạnh ném tới trên mặt đất.

Di? chẳng lẽ là tiên khí hộ thể trong truyền thuyết? Thời điểm bình thường đụng chạm đều không có vấn đề, nhưng sẽ là ở trạng thái vô ý thức phát huy tác dụng, phòng ngừa công kích của ngoại giới.

Lưu Ngọc này tuy rằng đã nghe nói qua, thể nhưng cũng không tin việc kỳ lạ này, giãy dụa từ mặt đất đứng lên. lại đánh tiếp.

“Phanh!”

Lại một tiếng nổ, hơn nữa lúc này càng thêm lợi hại, ngay cả Bích Linh đã muốn ngủ say đều bừng tỉnh, quay đầu hỏi:

“Lưu Ngọc, người đang làm cái gì?”

“Không cái gì” Lưu Ngọc mặt xám mảy tro đứng lên, cười khổ nói:

“ Ta chỉ là đang luyện công thôi”

“ Công phu gì?”

“Suất địa thần công” (công phu ngã trên mặt đất =3=)

5. Chương 4

Lưu Ngọc bị đánh ngã mấy lần, ruốt cuộc ép buộc bỏ đi trong lòng tà niệm. giống như mấy ngày trước đây vậy, tùy tiện tìm một góc oa một đêm. Kết quả buổi sáng ngày hôm sau tỉnh lại, vừa mới mở to mắt, liền đối diện với khuôn mặt lạnh lùng của Bích Linh.

“Thạch, Tăng đá ca” Lưu Ngọc lắp bắp kinh hãi

“Người thức dậy thực sớm”

“Ân” Bích Linh gật gật đầu, chớp mắt cũng không chớp, nhìn thẳng Lưu Ngọc. Lưu Ngọc bị nhìn đến chột dạ không thôi, hoang loạn rồi loạn trùng to mắt. Bích Linh lại nâng tay niết trụ (dùng ngón cái vân vê) cầm y, bắt buộc y cùng chính mình đối diện, cách một hồi lâu, rồi mới nghiêng thân về phía trước, thật mạnh hôn Lưu Ngọc.

“Ngô.....” Lưu Ngọc tránh né không kịp, tự nhiên vừa vịn bị hôn. Trải qua một phen tranh đấu sinh tử, Bích Linh mới ly khai, nhẹ nhàng chụp vỗ đầu y nói:

“Tốt lắm, ta đến bên dòng suối thảo ngư” Nghe kia ngữ khí, quả thực tựa như vừa hoàn thành một nhiệm vụ thông thường.

“ Khụ, khụ, khụ.....” Lưu Ngọc lui ở trong góc há mồm thở dốc, lại hối hận chính bản thân mua dây buộc mình. Sớm biết thế này sẽ không nói chuyện ma quỷ cái gì tình nhân hôn môi, hiện tại tốt rồi, lấy người nào đó tính tình cổ quái mà nói, sau này khẳng định mỗi ngày đều phải chết muốn sống hôn lên một phen Ô, ô, y thậm nghĩ chiếm một út tiện nghi thôi mà, không tính toán đền bồi thường bằng tính mạng của mình đâu.

Tại thời điểm Lưu Ngọc đang sầu lo tiền đồ, bên tai bỗng nhiên vang lên oanh một tiếng nổ. Ngay sau đó phát giác mặt đất dưới chân bắt đầu chấn động.

Di? Đất rung núi chuyển?

Chẳng lẽ kết giới bị phá vỡ?

Lưu Ngọc trong lòng căng thẳng, trong đầu nghĩ ngay đến bốn thần tiên đang đi bắt ngư, vội vàng nhảy người lên, rất nhanh hướng cửa xông ra.

Dọc theo đường đi chỉ thấy mặt đất chấn động ngày càng lợi hại, nước suối ào ào văng khắp nơi, nguyên bản ngàn dặm không trung đều không có mây, nay ngày càng ám tối, giống như tùy thời có thể sụp xuống vậy.

Lưu Ngọc theo suối nước chạy hồi lâu, mới ở đầu nguồn nhìn thấy một mảnh thác nước, mà thanh y (áo xanh) ngọc quan Bích Linh đang đứng lạnh mặt, mặc cho loạn thạch (đá) bên người ngã nhào, cũng không né không tránh, còn bình tĩnh đứng nhìn dòng nước xuất thần.

“Tảng đá ca!” Lưu Ngọc sợ tới hồn phi phách tán- hồn vía lên mây, vội vàng tiến lên ôm lấy cánh tay hấn

“Người sao lại không mau trốn đi?” vừa nói vừa lôi kéo Bích Linh hướng bên cạnh tránh né. Bởi vì mặt đất một mực rung rung, Lưu Ngọc đi được có chút lảo đảo, Bích Linh thần sắc lại hết sức tự nhiên, bình tĩnh nói:

“Nơi này cũng không có ngư”

“Đương nhiên, ngư đã muốn đi người bắt gần hết” Dừng lại một chút, bỗng nhiên ngẩng đầu lên hỏi:

“Người vừa rồi ở trong này trảo ngư?”

Gật đầu

“Người bắt ngư xong, núi này có phải không bắt đầu rung chuyển?”

Lại gật đầu.

“Nguyên lai đầu sỏ gây nên chính là người” Lưu Ngọc nghiêng răng nghiêng lợi niệm một câu, sắc mặt nhất thời đen hơn phân nửa, vừa định chửi ầm lên, chỉ thấy một khối cự thạch từ trên trời giáng xuống, hoàn toàn hướng hai người bọn họ đánh lại.

Muốn chết!

Lưu Ngọc thấp chú vài tiếng, điều thứ nhất trong y niệm là bảo vệ đầu chính mình, nhưng động tác lại chân chính vùng lên, ôm Bích Linh thành một cuộn hướng mặt đất, đồng thời niệm đọc câu thần chú.

“Phanh!”

Lại là nổ.

May mắn pháp thuật của Lưu Ngọc bảo hộ coi như đến nơi đến chốn, đúng lúc đem cự thạch kia đánh vỡ thành mấy khối, thuận lợi tránh được một kiếp. Bất quá chính hấn bởi vậy mà bị thương, thái dương và cánh tay đều bị xước da, ầm ầm chảy ra huyết. Nhưng dù sao tình huống nguy cấp, y ngay cả thời gian nhìn qua vết thương đều không có, chỉ lo đứng dậy, kéo Bích Linh tiếp tục chạy trốn chết.

Bích Linh lúc này thực phối hợp, ngoan ngoãn theo y tiến về phía trước, chính là ánh mắt thủy chung dừng lại trên người Lưu Ngọc, mở miệng nói:

“Người bị thương”

“A., tiểu thương” Vừa nói vừa cau mày kêu đau. Bích Linh ánh mắt vừa động, cầm mạnh tay hấn, nói:

“Vừa rồi vì cái gì che chở ta? Ta thân thể so với người tốt hơn nhiều, cho dù bị thương cũng không quan trọng hơn”

“Vô nghĩa! Vạn nhất....” Vạn nhất hấn bị tảng đá đập một đập, đột nhiên khôi phục trí nhớ, kia chính mình chẳng phải là mất mạng?

Cái này là thực tâm y nói, Lưu Ngọc thể nhưng cũng không có nói ra, chỉ có thể cố gắng cong lên khoe miệng, ngoái đầu nhìn lại cười nói:

“Ta thích người a. Thích một người, tự nhiên sẽ toàn tâm toàn ý đối tốt với hấn. Cho dù bản lĩnh của người là đệ nhất thiên hạ, vào thời điểm gặp nguy hiểm, ta cũng sẽ giống như khi này che ở trước mặt người”

Nghe vậy, con người Bích Linh chuyển thân vài phần, chậm rãi vươn tay đến, khẽ chạm vào vết thương trên thái dương Lưu Ngọc, rồi mới lại thu hồi, liếm liếm đầu ngón tay dính máu. Hắn bên môi nhất thời nhiễm thượng đỏ sẫm. Nguyên bản khuôn mặt không biểu tình, cũng vì vậy mà thêm vài phần yêu dị.

Lưu Ngọc nhìn thấy trong lòng đập loạn, nhất thời nhưng lại cái gì cũng nhìn không rõ.

“Oanh!”

Tiếng vang quái dị càng ngày càng dọa người. Mặt đất lại càng rung chuyển lợi hại, bảo người căn bản đứng thẳng cũng không xong. Lưu Ngọc lúc này mới thoát hoàn hồn

“A” đích kêu to một tiếng

“Xong rồi, xong rồi, thực sự trời sụp đất nứt! Hiện tại làm sao chạy được đây? Sách, đều do cái đồ họ Trương đại hỗn đản” Lưu Ngọc hảo hảo chạy tới chia rẽ nhân duyên của người ta, liền bị họ Trương kia biến tới nơi này, Y Lưu Ngọc cũng đâu có là chuyện gì xấu, chẳng qua vừa mới nhìn thấy hai người kia đang lẫn lộn ở trên giường, liền như vậy bị vút tới này địa phương quái quỷ, thật là vô tội đến cực điểm!

Lưu Ngọc chưa bao giờ đứng đắn tu hành, bổn sự lớn nhất cuộc đời chính là bàng môn tả đạo (tà thuyết, tà đạo) lúc này gặp phải cửa ải khó khăn, tự nhiên luống cuống, hoang mang lo sợ, trừ bỏ mắng chửi người khác, cái gì cũng không làm được.

May mắn Bích Linh vẫn như cũ trấn định, một tay ôm trọn thất lưng của y nói

“Đừng sợ, ta có biện pháp ra ngoài.”

“Đi? Người khôi phục trí nhớ?” thần tiên lãnh khốc vô tình, có thể sánh với Sơn Băng Địa Liệt càng thêm đáng sợ.

Bích Linh lắc lắc đầu, thần tình hàn ý nhìn tập trung phía trước, mâu trung sáng rực lên, năm ngón tay một chút lại một chút nắm thành nắm đấm. Như thế một động tác vô cùng đơn giản, lại làm thiên địa biến sắc

Núi ngừng dao động

Đất ngừng rung chuyển.

Hòn đá đang rơi xuống cũng nổi tại không trung

Tất cả đều vì động tác của hắn liền vặn vẹo vùng lên, rồi trong không trung chợt xuất hiện một vết nứt màu đen. Lưu Ngọc mở to hai mắt, nhớ lại y lúc trước chính là như vậy bị đánh rơi, không khỏi kêu lên:

“Lối ra!”

Bích Linh thần sắc vẫn thản nhiên, hoàn toàn nhìn không ra cảm xúc, vòng tay bên hông Lưu Ngọc càng xiết chặt, con người xưa nay lạnh băng chợt nổi lên một tia nhu tình:

“Ta thích người, từ nay về sau, ta sẽ che chở người”

6. Chương 5

Đi?

Lưu Ngọc giật mình nghe được, thoáng chốc có chút thất thần. Loại lời ngon tiếng ngọt ghê tởm này y cũng có thể nói ra, nhưng mắt thấy Bích Linh vẻ mặt còn thực sự nghiêm túc, tim y đập càng ngày càng gấp.

Từ nhỏ đến lớn luôn là một mình tự cố gắng, chưa từng có người nào nói qua sẽ bảo vệ y. Lưu Ngọc giây dựa đầu tranh một hồi, cuối cùng nhịn không được hỏi:

“Người có hiểu được thích là ý tứ gì không?” Bích Linh kỳ quái nhìn y, đương nhiên đáp lại:

“Chính là mỗi ngày trảo ngư cho người a” rồi mới lại hí hí con người, hiện ra thái độ cực vừa lòng, thì thảo lắm lắm:

“Đi ra ngoài liền có ngư để bắt”

Ách.....

Quả nhiên, gia khổ này căn bản tuyệt không hiểu được!

Lưu Ngọc nhẹ nhàng thở ra, rồi lại hơi có điểm mất mát, nói không lên trong lòng là tư vị gì. Chờ y hồi phục tinh thần đã bị Bích Linh kéo vào phía trong khe nứt màu đen.

Thiên toàn địa chuyển (trời đất quay cuồng)

Lần thứ hai mở to mắt nhìn, chỉ thấy trước mặt một mảng cây xanh tươi tốt, ngờ ngờ như là rừng cây ở vùng ngoại ô thành Dương Châu.

Cuối cùng lại thấy ánh mặt trời rồi (thoát khỏi hoàn cảnh đen tối)

Lưu Ngọc trong lòng kích động không thôi, nghĩ đến chinh mình như thế nhiều ngày chỉ được gặm trái cây, ý niệm đầu tiên trong đầu là phải đi bắt ngay hai con cá, mà tâm tư Bích Linh dường như cũng giống vậy, lập tức tiến ra vùng phụ cận tìm nguồn nước. Lưu Ngọc thấy hấn tích cực như thế, chỉ sợ lại một lần nữa đầy trời cá bay không thì lại sơn bằng địa chuyển. vội vàng đem quy tắc trảo ngư giải thích một lần, đặc biệt nhấn mạnh một ngày ăn hai con cá là đủ.

Bích Linh nghe xong, thực dùng sức nhú mày, có vẻ phi thường thất vọng. Lưu Ngọc không có cách nào khác, phải đem số lượng ngư gia tăng lên thành bốn con, lúc này sắc mặt Bích Linh mới tươi tỉnh lên một chút, tiếp tục tìm nơi trảo ngư.

Cuộc sống kế tiếp đây, mỗi ngày đều hôn mê – trảo ngư – ngủ, liền như thế không hề có thay đổi. Tuy rằng không còn trụ lại nơi cũ, nhưng Lưu Ngọc vẫn thường ngủ trên cây, mà Bích Linh lại canh ở dưới tàng cây, thật cũng coi như bình an vô sự.

Ác, không đúng.

Trên thực tế Lưu Ngọc vẫn chưa chết tà tâm, như cũ mỗi đêm mưu đồ đánh lén, đáng tiếc cho tới bây giờ cũng không có thành công. Căn thận suy nghĩ, căn bản là cùng thời điểm ở tại địa phương quỷ quái không hề khác biệt. Lưu Ngọc đẩy mình ý nghĩ xấu xa không thi triển được, thật đến mức khó chịu, cuối cùng đem tâm tình ném qua một bên, cùng Bích Linh tiến vào thành Dương Châu đi dạo.

Trong thành quả nhiên là phi thường náo nhiệt.

Lưu Ngọc dạo đông ngó tây, thường hướng những người địa phương tiếp cận. dốc hết đi tâm tình đã nhiều ngày phiền muộn. Mặt Bích Linh thực thủy chung không có thay đổi, chính là thấy đồ vật này nọ đều muốn mua (kawaii *3*) sau mua đến một cái kính hướng Lưu Ngọc đeo vào, không biết là theo người phạm nhân nào đó học được. Lưu Ngọc không dám làm trái ý hấn, chỉ có thể hắc hắc cười gượng, một đường vung bạc – dù sao bạc cũng đều là yêu thuật biến thành, có tiêu nữa cũng không sao (chém -_-!!!)

Đội hai người đều chơi đùa đến tận hứng, mới chậm chậm đi ra ngoài thành. Lưu Ngọc trên người đeo đầy loạn thất bát tao gì đó, biến thành một cái nguyên bảo (một đỉnh vàng hoặc bạc thời xưa) búp bê, vừa như thể gõ xuống, vừa đề thấp thanh âm mắng người. Bích Linh ở bên cạnh nhìn trộm y, bỗng nhiên mở miệng nói:

“Người là nam”

“Àn, đúng vậy”

“Chính là trên đường nhìn thấy một đôi, tất cả đều là một nam cùng một nữ”

“Phốc.....khụ khụ” Lưu Ngọc không nghĩ hấn để y tới vấn đề này, nhất thời mắc nghẹn. nói không ra lời, đôi mắt vòng vo lại chuyển, miễn cưỡng cười nói:

“Chúng ta là yêu quái nên không truy cứu đến điều này”

Đáng chết!

Chuyện trọng yếu như vậy, y tại sao đến hiện tại mới phát hiện a? Sớm biết thế này đã không đi dạo phố rồi. Lưu Ngọc mắt thấy Bích Linh biểu tình suy nghĩ sâu xa, vội chuyển đề tài, chỉ vào một gốc cây đào bên đường nói:

“Tặng đá ca, ta đã lâu không thổi khúc, người có muốn nghe không?”

Bích Linh giật mình, gật gật đầu. Lưu Ngọc liền cong lên ánh mắt cười cười, tư thái duyên dáng nhảy lên cành cây, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, thân thủ hái lấy một mảnh lá cây đưa tới bên môi.

Làn điệu du dương êm ái lập tức vang lên. Như khóc như tố (kể chuyện), tình ý triền miên. Biểu tình Lưu Ngọc cũng theo đó mềm mại, hai chân đung đưa, gió nhẹ thổi tan mái tóc dài đen, càng làm tôn lên khuôn mặt trắng nõn, đáng yêu thanh tú. thực tựa như tranh vẽ. Bích Linh lẳng lặng đứng dưới tàng cây, vô thức ngẩng đầu nhìn Lưu Ngọc. Ánh mắt đan xen, nhất thời lại có chút ngây ngốc.

Một khúc kết thúc, Lưu Ngọc đem lá cây ném đi, cười hì hì hướng Bích Linh vươn tay, nháy mắt hỏi:

“Sao vậy? Nghe có hay không?”

“Ân” Bích Linh từ cõi mộng mơ tỉnh táo trở lại, thật chậm thật chậm cầm lấy cái tay kia, khoé miệng một chút hướng lên, lộ ra ý cười. Kia nụ cười thực nhạt, giây lát lướt qua, rất nhanh khôi phục lại biểu tình lãnh đạm.

Lưu Ngọc nhưng lại nhìn thấy được, gương mặt đờ đẫn ngẩn người.

Cười cười cười..... nở nụ cười?

Y không nhìn nhầm chứ?

Thần tiên lạnh lùng, không lòng vô dạ, thế nhưng cũng sẽ cười?

Hơn nữa còn cười thực đẹp.

Vốn Bích Linh tướng mạo cực kì xuất chúng, chính là bởi vì biểu tình quá mức lãnh đạm, làm cho người khác không dám thân cận. Mà hần cứ như thế cười lên, lại giống như mưa thuận gió hoà, kẻ khác tim đập không thôi.

Ách, từ từ! Tim đập?

Lưu Ngọc đưa tay dè lên ngực, cảm thấy được trong lòng loạn thành một đồng, không nghĩ qua là trực tiếp từ trên cây ngã xuống. May mắn Bích Linh còn đang cầm tay Lưu Ngọc, hơi dùng lực một chút, liền thuận lợi đem người khoá vào lòng, hỏi:

“Chuyện gì vậy? Không bị thương chứ?”

“Không, không có việc gì” Lưu Ngọc nghĩ đến chính mình thân là miêu yêu, luống cuống chân tay thế nào lại từ trên cây ngã xuống, thật là mất mặt, ánh mắt lướt qua xung quanh, tuyệt không cùng Bích Linh đối diện. Bích Linh thật cũng không để ý, còn xoa nhẹ gương mặt y, vẫn là như thế nhìn Lưu Ngọc.

Lưu Ngọc trong lòng liền nhảy dựng lên, mắt tự nhiên mở lời, gõ gõ một bên cây đào nói:

“Đáng tiếc ở nơi này hoa đào còn chưa có nở, chúng ta ban đầu trụ lại địa phương quý quá!...Không, thung lũng có hoa anh đào nở thật tươi đẹp”

“Người thích?”

“Ân, hảo thích” so với cái đó, đương nhiên vẫn thích ngư hơn. Nghe vậy Bích Linh không đáp lại, con người u ám loé loé, nhẹ nhàng gảy một chút ngón tay.

“Ba!”

Phía sau vang lên một tiếng vang nhỏ, Lưu Ngọc bỗng nhiên ngửi được hương hoa nhàn nhạt. Ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy kia rừng đào bỗng chốc nở rộ, cánh hoa hồng nhạt theo gió lay động, diễm lệ không gì sánh được.

7. Chương 6

Thịch thịch

Lưu Ngọc ngậy người một chút, hoàn toàn bị hoa đào hấp dẫn ánh mắt, thẳng đến khi Bích Linh thân thủ nhặt lấy cánh hoa rơi trên người y, mới cuối cùng phục hồi tinh thần, kinh ngạc nói:

“Thật đẹp” Bích Linh yên lặng, không nói lời nào, có chút vụng về sờ đầu chính mình, xoay người bước đi.

“Ta đi trả nợ” bắt quá một câu thật đơn giản, tới tới lui lui lặp lại nhiều lần. Lưu Ngọc giờ phút này nghe được, trong lòng cảm giác như được sưởi ấm, dường như có hàng nghìn hàng vạn nhu tình trần trở triển miên.

Này người ta trả nợ tặng y

Này người ta nói phải bảo vệ y

Này người.....

Đáng tiếc đều là giả.

Bất quá là một hồi âm mưu.

Nghĩ đến đây, Lưu Ngọc hô hấp như cứng lại, không biết tại sao, lại bắt đầu thấy hoảng hốt. Bất quá cảm xúc khác thường cũng chỉ duy trì chốc lát, vừa nhìn thấy Bích Linh đang chộp đuôi cá, liền lập tức dờ khóc dờ cười.

Bích Linh lúc này bắt năm con cá. Ngô, này không phải trọng điểm, quan trọng là... Người nào đó đem ngư bày thành hình đóa hoa rồi mới đưa cho y! Nhìn đến ngư còn đang tươi sống giẫy dụa đành (này là ta chém vô đóa) Lưu Ngọc một chút cảm động vừa rồi lập tức tiêu tán, khoé miệng run rẩy, thật vất vả mới thốt ra được tươi cười, ngoan ngoãn hướng Bích Linh nhận lễ vật. Mà mặt Bích Linh lại thủy chung từ đầu đến cuối, nhìn không ra là cảm xúc gì, duy chỉ có con ngươi màu nâu trong suốt sáng long lanh, tựa như tâm tình thực tốt, chuyển thân một cái lại vội vàng đi làm chuyện khác.

Lưu Ngọc thấy hẳn ngốc thành như vậy, hẳn là cũng không nên ra phiền toái, cho nên bốt thời giờ đi tìm mấy con yêu quái ôn chuyện. Khi trở về đã là sáng sớm ngày hôm sau, y thật mệt mỏi lợi hại, như thường lệ cùng Bích Linh hôn môi xong, liền oa trở về trên cây ngủ, thẳng đến chạng vạng mới tỉnh lại.

Trợn mắt vừa thấy, ngư đương nhiên đã sớm trả xong xuôi, Bích Linh thể nhưng còn đang vội vàng chuyện khác. Lưu Ngọc cuối cùng cảm thấy không thích hợp, này bốn thần tiên trừ bỏ ngăn người, còn có thể làm được chuyện gì? Y chỉ sợ phát sinh ngoài ý muốn, vội vàng mang trí nhớ ra tỉ mỉ xem lại, kết quả lại ngạc nhiên phát hiện, bọn họ hôm qua đi ngang qua khoả cây đào bên cạnh, đột nhiên thấy nhiều ra một gian trúc ốc (nhà làm bằng trúc)

Kia phòng ở thật nhỏ, nhìn qua giống như khi bọn họ còn trụ ở không gian kia không khác biệt là mấy, bất quá có hơi tồi tàn một chút, dường như tùy thời liền có thể sụp xuống.

Lưu Ngọc mí mắt thẳng khiêu, đương nhiên biết này không phải để chơi đùa, không khỏi giương mắt nhìn hướng Bích Linh hỏi:

“Tặng đá ca, này là người làm?” Bích Linh gật gật đầu, đi tới cầm tay Lưu Ngọc nói:

“Sau này chúng ta liền ở đây” nghĩ khí thường thường thản nhiên, Lưu Ngọc máy mắt, liền như thể nhảy xuống, không ôm hy vọng hỏi:

“Trụ, trụ đến khi nào?” Bích Linh nhú mày nhìn y, trực tiếp đem người ôm vào trong ngực, đương nhiên đáp lại:

“Đương nhiên là trụ cả đời”

Quả nhiên!

Lưu Ngọc bỗng thấy trước mắt tối sầm, quả thực khóc không ra nước mắt.

Bích Linh cũng hồn nhiên không phát hiện, còn thân thủ vuốt ve lưng Lưu Ngọc (mẹ ơi pink quá, pink tàn bạo, pink vô đạo, pink mất tính người!) vẫn là không biết nặng nhẹ hỏi:

“Thích không?” Lưu Ngọc đau đến muốn hét ra tiếng, gương mặt thanh tú nhả lại thành một đoàn, kéo dài ngữ điệu trả lời:

“Thích.....”

Mới là lạ!

Y thầm nghĩ chiếm chút tiện nghi, cũng không tính toán cùng phá hư thần tiên này cả đời. Hơn nữa người trước mặt cảm y ngọc quan, dung nhan tuấn mỹ, cho dù mất đi trí nhớ, cũng vẫn là phong thái phi phàm, hiện tại lại chính mình trảo ngư cùng đồn trú xây phòng ở..... Chỉ là suy nghĩ một chút. Lưu Ngọc liền cảm thấy được khủng bố vạn phần. Nhìn được thống khổ, liền quay đầu nhìn ra phía khác.

Bích Linh lẳng lặng ôm Lưu Ngọc hồi lâu, khôn ngoan buông tay hỏi:

“Muốn ăn ngư chưa?” Lưu Ngọc đầu tiên là gật gật đầu, tiếp theo lại nhớ ra một sự kiện, lắc đầu nói:

“Đêm nay là đêm trăng tròn, là thời cơ tốt hấp thu thiên địa linh khí, ta phải nhanh chút chuẩn bị...” còn chưa nói xong, chợt nghe “!” một tiếng vang nhỏ, một cái đuôi đen lúng liếng hiện ra, quẩn ở bên hông đứng đưa. Ngay sau đó lại một đôi tai lông xù vểnh lên, ở trong gió hơi hơi phát run. Thấy thế, ánh mắt Bích Linh biến đổi. con người bỗng chốc chuyển tâm vài phần, bình tĩnh nhìn xem Lưu Ngọc.

Lưu Ngọc vội dè lại hai cái tai, liều mạng ấn xuống, giải thích:

“Này mỗi khi đến đêm trăng tròn đều biến ra, cũng không phải do ta tu hành không đến nơi đến chốn” Từ trước ở nơi có kết giới liền không ảnh hưởng, hại y hoàn toàn quên mất mỗi khi trăng tròn sẽ có chuyện này, kết quả lộng một cái liền không kịp trở tay. Vô luận hình người hay miêu hình đều anh tuấn vô địch, nhưng hiện tại bộ dạng nửa người nửa yêu, thật có chút bất nhã.

Lúc này sắc trời đã muốn hoàn toàn tối sầm, Lưu Ngọc vừa dè lại hai cái tai, vừa hướng bóng tối trốn đi.

Bích Linh lại đột nhiên vươn tay, một phen kéo lấy tai Lưu Ngọc.

“Nha, đau quá” Lưu Ngọc hô nhỏ ra tiếng, hai tròng mắt ngập nước, nháy mắt bịt kín sương mù. Bích Linh nhanh nhẹn giảm một chút lực đạo, nhưng vẫn là không tha cho Lưu Ngọc, nguyên bản con người u ám sâu không thấy đáy chợt sáng lên, đột nhiên tiếp cận..... Đi, tại gò má Lưu Ngọc hôn một cái.

Lưu Ngọc quá sợ hãi, mấp máy miệng vài cái, mới nói:

“ Hôm nay đã sớm hôn rồi” Bích Linh động thủ vờ về cái tai xù lông, còn thật sự suy nghĩ trong chốc lát, thần nhiên nói:

“Sau này một ngày thân hai lần” Sau khi làm ra quyết định này, chính hắn tựa hồ cảm thấy thực vừa lòng, làm như thật gật gật đầu, tiếp tục ngoan xoa tai Lưu Ngọc, hoàn toàn không để ý đến thanh âm kháng nghị yếu ớt. Thẳng đến khi ngoan đã đủ, mới thu tay, hỏi:

“Người phải hấp thu thiên địa linh khí?”

“Ân”

“Kia đến trên cây đi thôi” vừa nói vừa ôm sát thắt lưng Lưu Ngọc, nhẹ nhàng nhảy lên, dễ dàng ngồi xuống trên cây, lưng dựa vào thân cây nhìn hướng ánh trăng, một tay đùa đùa cái đuôi mèo đen thui.

Lưu Ngọc không dám giãy dụa, chỉ có thể lắc lắc cái đuôi, ngoan ngoãn ghé vào ***g ngực Bích Linh, nghe thấy hắn ở bên tai nói:

“Người đến ngày trăng đều biến thành bộ dạng này?”

“....” Bi thống vạn phần gật đầu.

“Tốt lắm” Bích linh cong cong khoé miệng, mơ hồ mỉm cười. như cũ ôm lấy Lưu Ngọc không buông.

Ánh trăng lẳng lẳng lơ ra, chiếu sáng hai người trên cây. Bích Linh lúc thì vịn về đuôi mèo, khi thì lại xoa xoa hai cái tai, cuối cùng lấy tay làm lược, chậm rãi chải vuốt mái tóc đen dài, gặp được nút thắt liền nhứ mảy, trực tiếp tháo ra. Lưu Ngọc rụt lui bả vai, ai oán vô vùng hướng trăng thờ dài, trong lòng kêu la thảm thiết không thôi.

Meo meo ô

~Y sai lầm rồi, y không nên phá hư chủ ý, hiện tại, tiện nghi không có chiếm được, đau khổ lại ném đến mười phần.

Sau này lừa người gạt quỷ, chính là không thể lừa gạt thần tiên!

Meo meo ô

~Ai tới cứu ta a!

8. Chương 7

Sắc trời ngày càng sáng lên.

Lưu Ngọc một đêm không ngủ, mắt thấy nắng sớm ban mai mờ nhạt theo cửa sổ chiếu vào, mới tỉnh táo tinh thần, chỉnh đốn y phục lại một chút, giương mắt hướng nhìn người đang nằm trên giường. Đây giường cũng là Bích Linh hôm qua vừa làm xong, cũng là làm ẩu, bất quá hẩn ở trên giường ngủ thật sâu.

Lưu Ngọc trong lòng do dự, giãy dụa hồi lâu, mới thật cẩn thận tiêu sái tiến đến bên giường, cúi đầu nhìn chăm chú tuần mỹ dung nhan kia, miệng lẩm bẩm nói:

“Tiên quân a tiên quân, không phải ta thích bội tình bạc nghĩa, mà bên cạnh người thực sự nguy hiểm. Người tương lai nếu hồi phục trí nhớ, nhất định sẽ đem ta băm thây vạn đoạn, moi tim ta ngâm rượu, rồi mới lột da ta làm đồ lột.... Vô luận thế nào, chung quy miêu sống so với miêu chết vẫn tốt hơn cho nên ta chỉ còn cách đi trước một bước thôi”

Lưu Ngọc vừa nói vừa rụt cổ, mang theo gánh nặng hướng ngoài cửa đi.

Y cũng biết chình mình rất không tiền đồ, thấy cái gì có lợi mới vọt đến, chưa lâm trận đã bỏ chạy. Nhưng nếu tiếp tục ở bên Bích Linh, không khỏi có mức khủng bố chứ sớm muộn gì cũng bị ngoạn đùa đến chết.

Hơn nữa.....

Hơn nữa, khi thấy Bích Linh xây trúc ốc, nói phải cùng y trụ ở đây cả đời, trong lòng lại có chút dao động. Biết rõ tuyệt không thể, lại vẫn không thể không chế hướng về cuộc sống sắp tới này.

Có người bồi ở bên người.

Có người trao ngư cho mình ăn

Có người....nói thích ta.

Lưu Ngọc nghĩ như vậy, mới vừa đi tới cửa liền dừng bước, vạn phần bất đắc dĩ thở dài một hơi, lại chậm chậm từ từ vòng trở về. Y vì muốn hút khô tinh khí của người nào đó, mấy ngày nay vẫn đều cố gắng, đến cuối cùng cũng phát hiện cách ứng phó với hộ thể tiên khí.

Chẳng qua, phi thường phi thường vất vả.

Lưu Ngọc bình thường rất sợ đau. Lúc này nhưng lại cắn răng một cái, miệng niệm ra một chuỗi câu thần chú, chậm rãi như trước đây tiếp cận Bích Linh.

Sức mạnh thật lớn bị đánh ngược trở về, đánh vào mặt Lưu Ngọc sinh đau đớn, ngay cả ngực cũng ản ản đau, nhưng y không quan tâm, vẫn là cúi đầu tiếp tục niệm thần chú, cuối cùng nhẹ nhàng hôn đến bờ môi mềm mại.

Xúc cảm lạnh lạnh, mơ hồ mang theo hương vị băng tuyết.

Lưu Ngọc bỗng nhiên cảm thấy đáy lòng dâng lên một loại đau đớn xa lạ – kia đau đớn cũng không thập phần lợi hại, lại ở địa phương yếu đuối không phòng bị đánh vào, làm trái tim Lưu Ngọc run rẩy.

Nhưng lúc này sắc trời đã muốn sáng rồi.

Lưu Ngọc chỉ sợ làm Bích Linh tỉnh giấc, cho nên một lát cũng không dám dừng lại, nhanh chóng đứng lên, khinh thủ khinh cước tiểu sai đi ra cửa. Y đi được thật xa, mới dừng lại cước bộ, quay đầu nhìn lại.

Kia một rừng hoa đào tươi đẹp.

Kia trúc ốc vẫn là cong vẹo, giống như tùy thời có thể sụp xuống.

Đáng tiếc y không thể không tiếp tục tiến về phía trước, mặc cho tầm mắt càng ngày càng mơ hồ, mặc cho hết thấy lần lượt không nhìn thấy được nữa.

Lưu Ngọc ở phía nam có cừu gia, cho nên không dám hướng nam, chỉ có thể một đường hướng bắc. Y trong lòng ngàn quay về trăm, cước bộ cũng thật nhẹ nhàng, thậm chí còn tùy tay hái xuống lá cây, lại thổi lên tiểu khúc du dương êm tai.

Một ngày rất nhanh liền trôi qua

Lưu Ngọc vừa đói vừa mệt, tính toán tùy tiện lên cây nào đó ngủ, nhưng vừa mới bước vào rừng, chỉ thấy bốn phía nổi lên sương mù dày đặc.

Đây chính là mảnh lưới lừa bịp của yêu quái.

Lưu Ngọc đối với thứ này thật rõ ràng, bắt giác thu liễm (thu lại) tinh thần, nín thở lắng nghe động tĩnh bốn phía. Trong rừng cây yên ắng, ngẫu nhiên truyền đến vài tiếng vang quái lạ, giống như thanh âm thứ gì đó thổi qua mặt đất. Lưu Ngọc càng khẩn trương, rồi lại không thể đứng gốc tại chỗ, chỉ có thể từng bước tiến về phía trước. Lưu Ngọc xưa nay không nghiêm chỉnh tu luyện, chỉ thích đùa vui một chút bằng môn tả đạo, đắc tội với không ít người, cừu gia nhiều không đếm được.

Lần này, không biết là ai tìm tới cửa?

Đang nghĩ ngợi, Lưu Ngọc đã muốn xuyên qua sương mù dày đặc nhìn thấy một đạo bóng dáng – kia thân ảnh trong sương mù mơ mơ hồ hồ, đợi đi được đến gần, mới nhìn rõ một thân thủ quần áo màu đen, mái tóc như lửa đỏ. Lưu Ngọc vừa liếc mắt một cái, liền biết ngay người này là ai.

Chân Lưu Ngọc có chút như nhũn ra, bình tĩnh tại chỗ không dám nhúc nhích, trơ mắt nhìn người nọ quay đầu – hé ra một gương mặt tuần tú cân xứng, mi phân liễu diệp (lông mi vừa dài đều đặn), mâu (con ngươi) như thu thủy, quả thực không tìm ra một tí vết nào. Nhưng đúng là bởi vì quá đẹp, ngược lại lộ ra một cổ yêu tà khí, làm kẻ khác tâm phát lạnh, mao cốt tung nhiên (sốt tóc gáy)

Lưu Ngọc cùng người nọ nhìn nhau, cảm giác da đầu từng trận run lên, run rẩy lên tiếng hỏi:

“Luyện đại ca, sao ngươi lại ở chỗ này?” Nam tử họ Luyện khẽ hừ một tiếng, trên mặt hơi lộ tươi cười, thanh âm cũng là mềm mại nói:

“Còn không phải vì ngươi”

“ Là bởi vì vì..... chu quả?”

“ Con miêu yêu nhỏ, ngươi cũng thật to gan, ngay cả đồ vật của ta cũng dám trộm” Vừa nói chuyện, người nọ vừa đi từng bước hướng Lưu Ngọc, mái tóc dài đỏ như lửa theo gió bay lên, phá lệ quý dị xinh đẹp, ôn nhu nói:

“Ngươi đem chu quả của ta giấu ở chỗ nào, ân?”

Lưu Ngọc biết hôm nay chạy trời không khỏi nắng, đành phải nhắm chặt mắt, thành thành thật thật đáp:

“Đã sớm ăn”

“Ăn? Chu quả nếu như hảo hảo luyện hoá, có thể chế thành linh dược khởi tử hoàn sinh, cũng có thể hỗ trợ ta tăng nhiều yêu lực. Một thứ bảo bối như thế, người liền lãng phí huỷ hoại?” thời điểm người nọ nói chuyện, khoẻ mắt hơi khiêu, hiện ra một loại phong tình khác thường, không giống như đang tìm người tính sổ, ngược lại thật giống như tán tỉnh.

Lưu Ngọc sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng, miễn cưỡng cười cười, nói:

“Luyện đại ca đã có hơn một ngàn năm đạo hạnh, làm sao còn cần dùng Chu quả, A chẳng biết phía nam này rất nhiều yêu quái, liền xà yêu Luyện Thiên Sương là lợi hại nhất” (tên ảnh này mỗ chém đời -_-!!!)

“Miệng lưỡi trơn tru” Luyện Thiên Sương lại cười, đột tiên nâng tay niết trụ cầm Lưu Ngọc, nhìn thẳng vào mắt y hỏi:

“Người có biết hay không, ta tiếp qua mấy tháng sẽ cùng Quý Vương tỷ thí? nếu vì không có chu quả mà bại bởi hắn, người phải như thế nào bồi thường ta?”

Lưu Ngọc chuyển chuyển tròn mắt, hắc hắc cười nói:

“Luyện đại ca bản lĩnh cao cường, ngày thường lại anh tuấn tiêu sái phong lưu phóng khoáng, cho dù bại bởi Quý Vương, cũng giống nhau có thể ôm được mỹ nhân trở về” Y không hiểu được cá cược của người này cùng Quý Vương, chỉ hiểu được một yêu một quý từ trước đến nay thích thượng nữ tử, vì thế mà đấu tranh gay gắt, đánh đánh giết giết, đấu không dứt mấy trăm năm, vẫn là như cũ thắng bại khó phân, ai cũng chưa từng thắng được tâm người đẹp.

Quả nhiên Luyện Thiên Sương nghe xong lời này, lập tức mỉm cười, chậm rãi buông lỏng tay.

“Người này mở miệng nói ra, ta thật đúng là thích nghe. Đáng tiếc, sau này chỉ sợ ruột cuộc không nghe được nữa” Nói xong thân thủ ở bụng Lưu Ngọc ấn một cái, mâu trung bao trùm sát ý, một chữ lại một chữ nói:

“Tuy rằng không có Chu quả, nhưng lấy nội đan của người ra ăn, hiệu quả cũng là giống nhau”

9. Chương 8

Lưu Ngọc đã sớm đoán được Luyện Thiên Sương sẽ đột nhiên gây khó dễ, cho nên thời điểm nói chuyện vừa rồi, lặng lẽ đem yêu lực ngưng tụ đến đầu ngón tay, lúc này thừa dịp hắn chưa chuẩn bị, liền mạnh hướng mi tâm (điểm giữa hai đầu lông mày) hắn đâm tới. Luyện Thiên Sương hí con ngươi, vội vàng thoái lui. Lưu Ngọc thuận thể vùng thoát khỏi tay hắn, xoay người bỏ chạy.

Bốn phía vẫn như cũ tràn ngập sương mù dày đặc.

Lưu Ngọc không phân biệt được phương hướng, chỉ lo chạy về phía trước, trong lòng đem rất nhiều chú ngữ mặc niệm (lẩm nhẩm) một lần, nhận định lúc này đúng là lạnh ít dữ nhiều.

Y lúc trước chỉ nghĩ Chu quả là một loại bảo bối, cho nên mới thiên tâm vạn khổ (trăm cay vạn khổ) trộm về ăn, nào biết căn bản không có tác dụng gì, ngược lại rước lấy họa sát thân.

Từ đầu đến đuôi đều tự chuốc lấy phiền nhiễu, quả thực.....liền cùng y lừa cái đồ bổn thần tiên kia giống nhau.

Sách, vì cái gì mỗi lần cũng đều như thế gặp xui xẻo a?

Lưu Ngọc càng nghĩ càng thấy uỷ khuất, nhưng còn chưa kịp oán giận, một âm thanh động đất quái dị chợt vang lên. Ngay sau đó chỉ thấy một con cự xà lao nhanh đến bên cạnh, hoàn toàn chặn lại đường thoát của Lưu Ngọc.

Di? họ Luyện thế nhưng hiện nguyên hình?

Lưu Ngọc chấn động, lại xoay thân, cuống quýt hướng phương khác chạy trốn. Nhưng vừa mới bước chân, đã bị đuôi rắn cuốn trở về, trên mặt đất bị quăng ngã hai cái thật mạnh. Lưu Ngọc bị đánh đến đầu văng mắt hoa, trợn mắt vừa kịp nhìn thấy, kia cự xà mở ra cái miệng to đầy máu, không chút lưu tình hướng y mà cắn – nguyên lai họ Luyện ngại lấy linh đan thật phiền toái, liền tính toán đem Lưu Ngọc toàn bộ nuốt vào!

Lưu Ngọc chưa bao giờ nghĩ tới chính mình sẽ vùi thây trong bụng rắn, lập tức biện pháp gì cũng không nghĩ ra được, chỉ có thể giãy dụa chờ chết. Thời điểm hắc ám (bóng đen, tối tăm) dần dần bao phủ, Lưu Ngọc trong đầu đột nhiên hiện lên một đạo bóng dáng mơ hồ.

Trường thân ngọc lập (thân người dài đẹp như ngọc đứng thẳng) dung nhan như bức tranh.

Kỳ quái, là cái đồ ngu ngốc kia sao?

Meo meo –

Hét thảm một tiếng, Lưu Ngọc lần nữa bị một lực đạo thật lớn đánh văng ra ngoài, lăn mấy vòng ngã trên mặt đất. Y toàn thân cao thấp đều vô cùng đau đớn, vội vàng thân thủ sở soạn: đầu còn, tay còn, chân cũng còn.

Ai? Ta còn chưa có bị xà yêu ăn tươi?

Còn đang nghi hoặc, bên tai chợt vang lên mấy tiếng “tê tê”. Ngẩng đầu phát hiện, thanh y nam tử vừa mới rồi còn trong đầu mình, giờ phút này đang đứng trong nồng đậm sương mù, vẻ mặt đầy hàn y nhìn chăm chăm cự xà.

Bích Linh sao lại ở chỗ này?

Lưu Ngọc tay nhuỷ chân nhuỷ, toàn thân cao thấp một chút khí lực cũng không có, duy chỉ có trên ngực đang truyền đến từng trận rung động, bên tai nghe được âm thanh tim đập của chính mình.

Nói phải bảo vệ ta.....Quả nhiên xuất hiện.

Giữa sương mù dày đặc, một người một xà còn đang giằng co.

Cự xà bàn (vòng vèo, lượn quanh) thân mà đứng, một chút lại một chút lè ra đầu lưỡi, đôi mắt đỏ đậm tràn đầy lạnh như băng sát ý, làm cho người ta sợ hãi đến cực điểm.

Bích Linh cũng bất vi sở động, một tay gác sau người, bên kia biến chỉ như kiếm (hướng thẳng như thanh kiếm???) mặt không thay đổi cùng cự xà đấu.

Kia cự xà mắt phóng hồng quang, mỗi một lần công kích đều vô cùng hung ác, thâm độc đến cực điểm. Mà Bích Linh lại thật sự trấn định, thân hình lừng lững trong không trung bất định, nhẹ nhàng khéo léo tránh được thế tấn công, lại ở thời điểm thích hợp phản kích.

Không được bao lâu, cự xà bắt đầu liên tiếp thoái lui. Ngay thời điểm cảm thấy được thất bại, trong mắt nó hào quang chợt lóe, mạnh vẩy động đuôi rắn, thẳng tắp hướng Lưu Ngọc đang ngồi yên một bên quét tới.

Lưu Ngọc không dự đoán được chiêu này, căn bản không kịp tránh né. Bích Linh tự nhiên cũng không lường trước, bất quá tốc độ của hắn thật nhanh, dưới chân nhẹ nhàng một chút, đảo mắt liền đã chắn trước người Lưu Ngọc, hung hăng tàn sát bờ bãi đuôi rắn.

Cự xà ăn đau xót, trên mặt đất quay cuồng, dần dần bị hào quang sáng rực rỡ màu đỏ vây lấy, một lát sau liền khôi phục hình người, trở về tóc hồng tuấn mỹ nam tử.

Sắc mặt hắn so với lúc trước càng khó coi, một tay bưng ngực, hiển nhiên là bị nội thương, trên mặt thể nhưng vẫn nguyên bản nụ cười diêm dúa lạnh lẽo, lạnh lùng hỏi:

“Các hạ là ai? Vì sao đến phá hư chuyện tốt của ta?”

Lưu Ngọc tâm đầu nhất khiêu (trong lòng nhảy loạn) chỉ sợ người nào đó đem đại danh “Tăng đá” nói ra. May mắn Bích Linh căn bản là không để ý tới, xoay người đem Lưu Ngọc đang ngồi dưới đất kéo lên, từ trên xuống dưới đánh giá một phen, trầm thanh nói:

“Người bị thương” âm thanh lạnh băng, cùng bình thường cũng giống như nhau, lại rõ ràng hàm chứa tức giận. Lưu Ngọc không khỏi run lên, nhỏ giọng nói:

“Một chút tiểu thương”

“Ta đã nói phải bảo vệ người” Bích Linh phát ra tiếng nói lãnh đạm, giữa lông mày chau chặt, cũng không biết sinh khí với ai

“ Vì cái gì như thế chạy đến địa phương xa thế này? Ta chờ suốt một ngày, cũng không thấy người trở về”

“Ngô...” Lưu Ngọc ấp úng không đáp lại được, trong lòng biết nếu nói thật, chính mình cho dù có chín trăm cái mạng cũng không nghi ngờ phải chết. Bích Linh hung tợn trừng mắt nhìn, thấy miêu yêu càng ngày càng co rúc, cuối cùng dường như thất bại cắn chặt răng, liền không truy vấn thêm nữa, một tay kéo lấy người vào trong ngực, nghiêm túc phân phó:

“Sau này ngoan ngoãn ở bên người ta, một bước cũng không cho rời đi” nói sau, mặt vẫn là nhăn nhó, giống như sự tình còn chưa hoàn thiện. Cẩn thận suy nghĩ trong chốc lát, Bích Linh đột ngột nâng lên mặt Lưu Ngọc, không hề ngại ngùng thô lỗ hèn.

“ Ngô ngôÂn...” Lần này khí lực lại đồng dạng quá sức, Lưu Ngọc lập tức liền đầu óc choáng váng. Vừa hôn qua xong, biểu tình Bích Linh mới trở nên nhu thuận vài phần, cảm thấy mỹ mãn ôm sát thắt lưng Lưu Ngọc, quay đầu nhìn xà yêu Luyện Thiên Sương bị xem nhẹ hồi lâu.

Luyện Thiên Sương mắt thấy trò hay, tự nhiên đã muốn rõ ràng quan hệ của hai người, sắc mặt chợt xanh chợt đen, khẽ cười nói:

“Xem ra các hạ là nhất định phải đối địch với ta?”

Bích Linh không lên tiếng, tay trái vòng trên lưng Lưu Ngọc, tay phải nhẹ nhàng vung lên, đem toàn bộ sương mù trong rừng ngưng kết thành một phen băng kiếm, xa xa chỉ hướng Luyện Thiên Sương.

Chỉ vừa vãn một ánh mắt, nhưng là nghiêm nghị sát khí.

Luyện Thiên Sương khuôn mặt biến đổi, bật thốt lên:

“ Tiên khí, người đến tột cùng là loại người gì?”

Bích Linh như cũ không nói một lời. nhẹ nhàng chém ra một kiếm. Chỉ là kiếm khí, liền làm Luyện Thiên Sương thối lui lại mấy bước, cơ hồ phun ra một bùm máu. Hắn thần sắc thay đổi lại biến, ánh mắt ở Bích Linh rồi Lưu Ngọc tới tới lui lui, cuối cùng thần nhiên cười nói:

“Nếu các hạ nhất định phải che chở con miêu yêu này, ta đây cũng nể tình. Hôm nay thời cơ không tốt, ngày sau nếu là hữu duyên, ta lại hướng các hạ lãnh giáo” nói xong tay áo lại vung, thân hình từ trong sương mù biến mất. Trước khi đi còn hung hăng oán liếc Lưu Ngọc.

Lưu Ngọc bị hấn trừng lạnh cả người, chân một chút liền nhuyễn, sợ xà yêu âm hiểm độc ác này đã nhìn ra manh mối gì rồi. Bích Linh còn lại nhíu mày, cất bước muốn đuổi theo. Lưu Ngọc hoảng sợ, vội vàng kéo lấy cánh tay hắn hỏi:

“Tăng đá ca, người còn truy đuổi làm gì?”

“Hắn làm người bị thương” ngữ khí lạnh băng mang theo chút tức giận, nghe kia ý tứ, tựa hồ muốn thay Lưu Ngọc báo thù. Lưu Ngọc trong lòng âm ỉ cảm động, nhưng nghĩ đến xà yêu quỷ kế đa đoan, vạn nhất bók trần lời nói dối của mình, chẳng phải là chết chắc rồi? Vội vàng ngăn lại Bích Linh, ôi ôi kêu hai tiếng, nói:

“Không xong, gói đồ của ta không thấy” một mặt nói một mặt tìm chung quanh. Bích Linh không kiên nhẫn hừ hừ, lật cổ tay, băng kiếm liền tiêu thất (biến mất không thấy), không chớp mắt giành lấy cái bọc. Vừa lúc Lưu Ngọc cũng chìa tay ra, gói bọc liền bị buông lỏng, bên trong gì đó ào ào rơi ra.

Tất cả đều là mấy thứ ngoạn ý loạn thất bát tao.

Chuông đồng, trường mệnh khóa, tiểu tượng đất.... Đó là ngày đó thời điểm dạo chơi trong thành, Bích Linh mua đến bắt Lưu Ngọc đeo lên người, Lưu Ngọc cũng không biết, lúc chạy trốn nhưng lại đem bao đựng mấy thứ này đi.

Hai người nhìn đồng hồ, lẳng lặng lời nào cũng không nói.

Mặt Lưu Ngọc có một chút điểm hồng. cuối cùng vẫn là Bích Linh khom lưng, đem mấy tiểu ngoạn ý không đáng giá nhặt lên, đem bọc đeo lên người mình, rồi mới chặt chẽ cầm tay Lưu Ngọc, trên mặt biểu tình thực bình yên nói:

“Chúng ta về nhà”

10. Chương 9

Nhà?

Lưu Ngọc đem điều này mặc niệm một lần, lại đột nhiên nhớ tới rừng hoa đào đang nở rộ, gian trúc ốc cong vẹo.....Nguyên nhân là vì ở bên cạnh người này, y mới có một nơi.....có thể trở về.

Giả dối!

Tất cả đều là ta lừa gạt tự biên soạn lên!

Lưu Ngọc trong lòng hô to, nhưng lại luyến tiếc buông tay.

Thiên hạ rộng lớn, chỉ có người gốc gác này trảo ngư cho y vui.

Thiên hạ rộng lớn, chỉ có người này lao đến bảo hộ y.

Cho dù là giả thì đã sao?

Y mấy năm nay hăm hại, lừa gạt, không biết đã theo bao nhiêu người thâm (trộm) ít nhiều đồ vật này nọ, lúc này có thể hơi tham lam một chút, ngay cả tâm tư của thần tiên cũng muốn trộm?

Lưu Ngọc nghĩ vậy, bất giác nở nụ cười, miệng lại lộ ra cay đắng. Bích Linh nghe được động tĩnh, lập tức quay đầu liếc một cái nhìn xem Lưu Ngọc, bộ dạng kia vẫn là thờ phì phì, liền đưa tay cầm chặt thêm một chút, tựa hồ thực sợ Lưu Ngọc chạy trốn.

Hai người yên lặng đi về phía trước.

Bốn phía tĩnh lặng lợi hại, sơn đạo gập ghềnh khó đi.

Bọn họ tay trong tay, rồi rất lâu sau đó, đã gần hừng đông (bình minh) mới trở lại gian trúc ốc ngoài thành Dương Châu. Ngoài phòng vẫn là hoa đào diễm lệ. Lưu Ngọc đột nhiên phát hiện, chính mình đã vô thức tưởng niệm nơi này là “nhà”.Bất quá còn chưa kịp nhìn xem vài lần, đã bị Bích Linh một phen lôi vào trong nhà, thật mạnh ném tới trên giường.

Bích Linh tùy tiện đem cửa phá tung, chính mình đã ở bên mép giường ngồi xuống, hai tay ôm lấy cánh tay, bình tĩnh nhìn Lưu Ngọc. Con người xưa nay lạnh như băng, giờ phút này lại đông đầy cảm tình phức tạp, nghiêm túc nhận thức, cẩn thận tỉ mỉ nhìn chăm chăm Lưu Ngọc, quyết định chủ ý sẽ không bao giờ để Lưu Ngọc rời đi.

Nhìn xem tư thế, thật giống như Lưu Ngọc biến thành con cá trong nước, còn Bích Linh lại giống như con miêu đang một lòng thủ (phòng thủ, trông coi).

Lưu Ngọc càng nhìn càng thấy hẩn như vậy thật thú vị, không khỏi cúi đầu bật cười. Bích Linh lập tức trừng mắt, hung tợn hỏi:

“Cười cái gì?”

“ Người sinh khí?”

“Hừ”

“ Người định như vậy thủ ta cả đời?”

“Hừ”

“Thực xin lỗi, ta lần sau....không dám nữa”

“Hừ”

Bích Linh càng không để ý, Lưu Ngọc lại càng cười đến vui vẻ, chậm rãi tiếp cận, tựa đầu cọ vào trong ngực Bích Linh. Bích Linh thần sắc biến đổi, động tác cứng ngắc nâng tay lên, buông, lại nâng tay, cuối cùng ôm sát thắt lưng Lưu Ngọc, nhẹ nhàng vuốt ve.

Lúc này sắc trời đã muốn sáng hẳn. Lưu Ngọc căn bản vẫn chưa chịu trọng thương, chính là thời điểm bị quăng đến quăng đi da có chút xước, trên gương mặt còn mấy vết máu, nhưng ở dưới ánh mặt trời, lại khó tránh khỏi có chút đáng sợ.

Bích Linh nhất nhị thanh sở, con người mị mị (hí hí – này là nghĩ của nó chứ không phải ta cười không đúng nơi quy định đâu nha @~@), nổi lên sát khí, âm thanh lạnh lùng nói:

“Không nên tha cho con xà yêu kia”

Ngay sau đó lại nhần mặt nhần mày, nâng tay nhu nhu thái dương chính mình, khuôn mặt tuần mỹ hơi vắn vẹo. Lưu Ngọc hoảng sợ, vội hỏi:

“Sao vậy? Người cũng bị thương?” Bích Linh khoát tay nói:

“Đầu có chút đau”

“ Có phải do một đêm không ngủ? Người mau nằm xuống nghỉ ngơi”

Bích Linh ngồi bất động, đột nhiên nói một câu:

“Ta thử hỏi tường lại chuyện tình trước đây”

“ Đi?” Lưu Ngọc hô hấp cứng lại, lòng bàn tay nhất thời chảy đầy mồ hôi lạnh.

“ Nghĩ muốn, có nhớ được gì không?”

“ Không có” Bích Linh lắc lắc đầu, biểu tình vẫn là thản nhiên, một chữ một chữ hỏi:

“ Ta nếu là khôi phục trí nhớ, người có đúng hay không sẽ không lại rời đi chứ?” Nói xong thẳng nhìn chăm chăm Lưu Ngọc. Ánh mắt sâu thẳm như nước, giống như có thể nhìn thấu đến tận tâm. Lưu Ngọc trong lòng như có đồ vật này nọ bị đánh vỡ, nơi nơi đều tràn ngập chua xót cùng cay đắng, kinh ngạc đến nói không nên lời.

Bích Linh ôm càng thêm chặt nói:

“Vì cái gì phải đi? Ta thời điểm ngày hôm qua tỉnh lại, tìm khắp nơi làm sao cũng không thấy người....ngư bắt được đều đã chết.... Thái dương xuống núi, người còn không trở về.... Ta nói phải bảo vệ người, kết quả người vẫn là bị thương....”

Hắn nói năng lộn xộn, Lưu Ngọc thể nhưng lại hiểu được tất cả.

Người này không có trí nhớ, mắt trước mắt sau chỉ thấy mình, toàn tâm toàn ý tín nhiệm....cũng chỉ có mình.

Y làm sao có thể như vậy nhần tâm, mặc kệ bỏ lại hắn?

Lưu Ngọc trừng lớn con người, đem sương mù dày đặc trong đáy mắt bức trở về, ngẩng đầu hôn lên môi Bích Linh, thì thào nói nhỏ:

“Ta sau này sẽ mãi mãi bồi bên cạnh người, không bao giờ nữa..... ly khai”

Bích Linh lại vẫn là nhú mảy, hiển nhiên là không tin, cẩn thận suy nghĩ thật lâu, mới nói:

“Vậy người theo ta cùng đi trảo ngư”

Quả nhiên, lúc nào cũng phải thủ bên người Lưu Ngọc, như vậy mới có thể yên tâm.

Lưu Ngọc nhin không được cười rộ lên, tiếp tục hôn môi, nói:

“ Hảo, bắt quá, hôm nay tạm thời không ăn ngư”

“ Vậy ăn cái gì?”

Lưu Ngọc nhẹ nhàng cười không nói, còn nhẹ nhàng thổi một hơi.

Trong phòng nhất thời tối sầm “ phịch” “ phịch” hai tiếng vang nhỏ, lỗ tai lông xù cũng đuôi đều xông ra.

Bích Linh nhìn đến ngẩn ngơ, con người chuyển thâm vài phần.

Lưu Ngọc lắc lắc cái đuôi, dùng cái đuôi quấy nhiễu lòng bàn tay Bích Linh, con người màu xanh trong tràn ngập lưu quang, nghiêng đầu cười nói:

“Người thích bộ dạng này của ta, có phải không?” khi nói chuyện, đôi tai lông xù run rẩy.

Hô hấp Bích Linh càng ngày càng dồn dập. Hắn thân thủ sờ lỗ tai Lưu Ngọc, cúi đầu đáp lại hôn môi, nhẹ nhàng nói:

“Àn, ta thích người” kia âm thanh lạnh lùng thản nhiên, lại dấu điểm vô hạn nhu tình.

Hai người chậm rãi ngã nằm xuống giường.

Bích Linh chặt chẽ ôm thiếu niên vào ngực, một đường hôn môi đi xuống, vẫn là không biết nặng nhẹ, lực đạo kinh người, tựa hồ như muốn đem Lưu Ngọc tiến vào trong thân thể.

Lưu Ngọc chính là mỉm cười.

Y vẫn như cũ thấy sợ hãi.

Bích Linh không có khả năng mãi mãi mất trí nhớ, một khi trí nhớ được khôi phục, tất cả tình yêu đều tan thành mây khói

Nhưng y không thể một lần nữa trốn đi.

Tâm tư y từng chút một rơi vào tay giặc.....

Không còn đường thoát.

Thành thật

Bích Linh càng ôm càng chặt, hai người trùng tiếng tim đập, không bao giờ nữa.....phân ly.

Lưu Ngọc bỗng nhiên có chút hoảng hốt. Y đã từng lừa gạt rất nhiều người, biết được kết cục khi lời nói dối bị vạch trần, nhưng y lại tuyệt không sợ hãi.

Ai bảo ta thích hắn chứ?

Cho dù phía trước là vạn trượng vực sâu, y cũng tình nguyện thả người nhảy xuống.

Thật sự

Cho dù Bích Linh là tảng đá, cũng là giữa thiên thiên vạn vạn tảng đá, Lưu Ngọc y duy nhất cũng chỉ thích một khối.

11. Chương 10

“Meo....”

Cùng người trong lòng ôm nhau nằm một ngày một đêm (nhịn giỏi thật -_-!!!), Bích Linh thẳng đến hứng đông mới thanh tỉnh, mở một mắt liền nghe thấy tiếng mèo kêu nho nhỏ.

Bên cạnh thiếu niên đã sớm biến mất không thấy.

Hắn thất kinh, vội vàng xóc lên chăn, cúi đầu nhìn, đã thấy nằm trong ngực là một con đại miêu màu đen – hình thể so với miêu bình thường có hơi lớn hơn một chút, cái tai xù lông, hai tròng mắt ónh lục (màu xanh trong suốt) quay tròn, bộ dáng thật là đáng yêu.

“Lưu Ngọc?” Bích Linh thử thăm dò hỏi một câu, thân thủ khê kéo hai cái tai.

Hắc miêu ai oán trừng mắt nhìn, vẫn là kêu: “Meo”

Bích Linh nhanh nhẹn một tay ôm lấy nó, hỏi:

“Người sao lại hiện ra nguyên hình?” vừa nói lại vừa vuốt ve bộ lông mềm mại, trong mắt hào quang lấp lánh, tựa hồ tâm tình thực tốt. Hắc miêu đau khổ không thể nói chuyện, chỉ có thể trong lòng bàn tay hắn cọ a cọ, tiếp tục meo meo kêu.

Ồ ô, y lại suy nghĩ không ra!

Chính mình mị thuật tuy rằng là thiên hạ vô địch, câu dẫn đến thần tiên cũng phải động phàm tâm, nhưng thể lực cho dù theo xa cũng không kịp, sau khi được hưởng qua “Bữa tiệc lớn của thần tiên”, mệt đến sức cùng lực kiệt, ngay cả hình người đều không duy trì không được.

Sách, sớm biết liền nhân cơ hội hấp chút tinh khí, dù sao Bích Linh như thế lợi hại, khẳng định không có ảnh hưởng.

Lưu Ngọc càng nghĩ càng hối hận, ở trên giường lăn qua lăn lại, trừng mắt nhìn tuần mỹ nam tử thần thanh khí sảng. Bích Linh thấy thú vị, rõ ràng đem hắc miêu trở thân một cái, động thủ quấy nhiễu cái bụng.

Lưu Ngọc kêu “Meo” một tiếng, bốn móng vuốt ôm chặt lấy tay Bích Linh, thật mạnh cắn lên. Bích Linh nhú nhú mày, ngón tay ẩn ẩn đau, trong lòng lại ngứa đến lợi hại, giống như móng vuốt miêu một chút lại một chút ôm lấy, cũng cúi xuống thân, há mồm đi cắn lỗ tai Lưu Ngọc.

Một người một miêu ở trên giường bắt đầu đại náo.

Thời điểm đang chơi đùa hăng say, chợt nghe “Phanh” một tiếng, Lưu Ngọc cuối cùng cũng khôi phục bộ dáng thiếu niên thanh tú đáng yêu.

“Đã biến trở về” Bích Linh thuận thế đem người đặt ở dưới thân, nhẹ nhàng sờ sờ đầu Lưu Ngọc, đáng vẻ có chút thất vọng, nhưng mâu trung rất nhanh lộ ra ý cười, cúi đầu hôn lên môi Lưu Ngọc.

“Ai nha, sao lại cắn ta?”

“Chờ một chút, sẽ đau”

“Ngô...phần ngày hôm nay đã sớm vượt quá rồi....”

Quy củ một ngày thân hai lần như vậy bị đánh vỡ, sau đến tận cùng đã hôn bao nhiêu, Lưu Ngọc đã không muốn đếm được nữa rồi.

Những ngày tiếp theo vẫn là như trước đó giống nhau.

Bất quá Bích Linh quả nhiên nói là làm, một tắc cũng không rời, đem Lưu Ngọc canh giữ bên người, hơn nữa động một tí lại tha y đến trên giường lăn lộn, đại ngoạn (chơi đùa) trò “Miêu ăn thần tiên”

Ách, hoặc là “Thần tiên ăn miêu”?

Nói ngắn lại, bọn họ hai người sống thật sự quá nhanh, hoàn toàn quên nguy hiểm bên người. Thẳng đến ban đêm ngày nào đó, ngoài cửa sổ truyền đến từng trận từng trận tiếng vang quái dị, mới nhớ ra còn có đại phiền toái xà yêu chưa giải quyết.

Kia hỗn đản..... Thật sự là âm hồn không tiêu tan!

Lưu Ngọc cái miệng không ngừng mắng chửi, nhưng dù sao có tật giật mình, ngón tay có một chút run rẩy. Bích Linh ngược lại mặt không chút thay đổi, chỉ cầm lấy tay Lưu Ngọc, trực tiếp xoay người xuống giường, thanh âm lạnh lùng nói:

“Ta đi đối phó hần” Vừa nói vừa hướng cửa phòng.

Bên ngoài sương mù tràn ngập, hiển nhiên là trò quỷ của xà yêu.

Bích Linh hừ lạnh vài tiếng, ánh mắt hướng ám dạ (bóng đêm mờ ám) đảo qua, tiện tay hoá ra một phen trường kiếm, nhưng tiếp theo lại chớp mắt nhắm mi, rất nhanh đem kiếm ném đi ra ngoài.

“Sao vậy quay lại?”

“Trong sương mù có độc”

“Đi?” Lưu Ngọc hoảng sợ, vội vàng ngừng thở, ôm lấy tay Bích Linh hỏi:

“Người trúng có nặng lắm không?”

“Không có việc gì”

Bích Linh nhú nhú mày, dứt khoát quăng kiếm không cần, chỉ nhẹ nhàng cuốn cổ tay, vừa mới một lát công phu, liền có một màu lam quang mang ở đầu ngón tay lưu chuyển. Lưu Ngọc biết hần muốn dùng pháp thuật, trong lòng bất giác bắt đầu khẩn trương, rất sợ không dám nghĩ là người này sẽ phục hồi trí nhớ. Nhưng mà này quang mang chỉ khiêu khiêu vài cái, Bích Linh lại thụt lùi lại mấy bước, cơ hồ đứng thẳng không xong.

“Sao vậy? Người quả nhiên trúng độc?”

Bích Linh vẻ mặt đầy hàn ý nhìn chằm chằm phía trước, liều mạng đè lại thái dương, nói:

“Đau đầu”

Lưu Ngọc trong lòng có quỷ, nghe hần vừa nói như thế, bộ dáng làm sao không luống cuống, vội vàng giúp hần nhu nhu. Nương theo ánh trăng mờ mịt nhìn kỹ, lại phát hiện ẩn đường Bích Linh có một sợi hắc khí như ẩn như hiện.

Thà nói là dấu hiệu trúng độc, thật càng như là.....Tẩu hỏa nhập ma?

Lưu Ngọc hô hấp không thông, cũng không quản xà yêu còn đang âm thầm rình rập, chỉ ôm chặt lấy thắt lưng Bích Linh hỏi:

“Lần trước đau đầu là ở thời điểm nào?”

“Buổi tối đi tìm người”

“Không phải bởi vì hồi tưởng quá khứ, mà bởi vì cùng xà yêu giao đấu mới đau đúng hay không?”

Bích Linh im lặng không nói.

“Người là không phải mỗi lần sử dụng pháp thuật đầu đều đau?”

Bích Linh vẫn là không nói lời nào.

Lưu Ngọc không khỏi một thân mồ hôi lạnh.

Y từ trước liền cảm thấy được kỳ quái, Bích Linh đều đã mất trí nhớ, sao còn có thể sử dụng pháp thuật? Hiện tại suy nghĩ một chút, gia khoản này căn bản là làm ẩu, không nghĩ qua là chân khí có thể đi ngược chiều.

Lưu Ngọc một mặt hối hận mình quá mức sơ ý, một mặt lại lo lắng xà yêu sẽ đột nhiên xuất hiện, đành phải kéo Bích Linh quay lại trong phòng nói:

“Tăng đá ca, chúng ta chạy mau”

Bích Linh không hồn giậm chân chặt lồng mày, tầm mắt chỉ nhìn một chỗ trong bóng đêm, lạnh lạnh trả lời:

“Ta trước giải quyết xà yêu rồi nói sau”

“ Ngụ ngốc!” Lưu Ngọc tức giận đến cắn hần một ngụm, nói:

“ Từ giờ trở đi, người pháp thuật gì cũng không thể sử dụng” Y hiềm khi được như vậy cường thế, sao khi nói cho hết lời, liền đem cửa phòng đóng lại, ở trong phòng đi qua đi lại vài vòng, tính toán nhảy cửa sổ đào tẩu.

Bích Linh thái dương vẫn còn đang co rút đau đớn, thái độ cũng không nhanh không chậm, rốt cục bắt đầu đi thu thập đồ vật này nọ, đem tiểu ngoạn ý hần tặng Lưu Ngọc đều nhét vào trong bao quần áo. Lưu Ngọc nhìn thấy, quả nhiên đỡ khóc đỡ cười, tự nhận đồ vật này nọ muốn mang theo, chỉ từ phía dưới gối đầu lấy ra một bình sứ xanh biếc.

Cái bình thực sự bình thường. Lưu Ngọc lại thật cẩn thận phụng ở trong tay, xốc lên coi trộm một chút cái gì đó bên trong, lại liếc cái gánh nặng Bích Linh thu thập. Rồi mới hít sâu một hơi, đem cái bình giấu ở nơi tối(nhất) gần sát ngực.

Này cái bình xanh biếc cũng là y lừa từ nơi khác.

Cái gì đó bên trong gọi là ma quỷ phần hoa, nghe nói còn có thể làm thần tiên động tình.

Mà hiện tại....chỉ còn lại cuối cùng một chút.

12. Chương 11

Ma quỷ phần hoa dùng đã gần hết.

Bích Linh lại nói đau đầu.

Hần chỉ sợ.....Rất nhanh sẽ khôi phục trí nhớ.

Lưu Ngọc tình thần ngơ ngẩn, sợ hãi xa lạ giống như đêm tối khôn cùng ngoài cửa sổ bỗng chốc chiếm lấy tâm y.

Như thế đau.

Bích Linh bên cạnh đã thu thập tốt gánh nặng, động tác tự nhiên gác lên người, đi qua vờ nhẹ vai Lưu Ngọc hỏi:

“Không trốn sao?”

“A” Lưu Ngọc lập tức tỉnh táo, thật chặt cầm lấy tay Bích Linh nói:

“VẬY ĐI” Vừa nói vừa mở ra cửa sổ, thân hình linh hoạt nhảy ra ngoài. Bích Linh sắc mặt vi trầm, hiển nhiên không thích phương thức này, bất quá Lưu Ngọc đang thúc dục ở phía dưới, không thể không hắc(đen)ng nghiêm mặt nhảy cửa sổ.

Bên ngoài sương mù mờ mịt.

Lưu Ngọc kéo tay Bích Linh, sờ soạng trong đêm đen đi nhanh về phía trước, luôn luôn đề phòng xà yêu đang trốn trong chỗ tối. Luyện Thiên Sương âm hiểm xảo trá, khẳng định sẽ không dễ dàng buông tha bọn họ, mà hiện tại Bích Linh bộ dạng này, lại tuyệt đối không thể sử dụng pháp thuật, chính mình có thể bảo

hộ được hần không? Hơn nữa, Lưu Ngọc đối với thần tiên không quen thuộc, hoàn toàn không biết tẩu hoả nhập ma sẽ có kết cục gì, nếu bày đặt nói mặc kệ, có thể hay không sẽ nguy hiểm đến tính mạng?

Sách. thật sự là phiền toái!

Ai bảo y như thế ngu ngốc, rõ ràng tính toán trên đầu người ta, kết quả lại mang chính mình ra bồi thường.

Lưu Ngọc nghĩ nghĩ, nhịn không được ở trong lòng mắng to, thời điểm đang mắng đến tên đầu sỏ, y đột nhiên chấn động mạnh, một ý niệm trong đầu chợt loé qua.

Đúng rồi, chuyện thần tiên tự nhiên nên giao cho thần tiên giải quyết. Mà đang toạ trên núi phụ cận Dương Châu, chính là cái đồ bổn thần tiên không bản lĩnh. Lưu Ngọc bởi vì lúc trước phá đám gian tình của gia khoa kia, mới có mặc danh kì diệu, thuận tiện bị đánh đến trên đầu Bích Linh. Nếu nguyên nhân là do hần dựng lên, hiện giờ đương nhiên phải chính hần bồi thường tổn thất.

Lưu Ngọc càng nghĩ càng thấy có đạo lý, liếc mắt Bích Linh một cái, hạ giọng nói:

“Tặng đá ca, ta có bằng hữu họ Trương, ngụ ở trên núi phía trước, chúng ta trước đi tìm hần đi”

“Bằng hữu?” Bích Linh mị hí con ngươi, biểu tình có chút không hờn giận (sao lại không? Ta tưởng phải phi thường hờn giận chứ???)

“Bảo vệ ngươi mà nói, ta một người là đủ rồi”

Di?

Ngữ khí của hần....Sao vậy chưa lợi hại?

Quả thực giống như đang ghen.

Lưu Ngọc trên mặt đỏ hồng, vội vàng giải thích nói:

“Khụ khụ, chính là bằng hữu bình thường mà thôi....” Còn chưa nói xong, dưới chân liền giẫm phải một vật thể mềm mại. Ngay sau đó, xúc cảm lạnh lẽo bắt đầu lan ra.

“Xà!”

Lưu Ngọc kinh hô một tiếng, lúc này mới phát hiện bọn họ hai người đã sớm bị đàn xà vây quanh, vô số con rắn nhỏ dọc theo hai chân uốn lượn bò lên, thanh âm “Tê tê” phát ra trong đêm tối càng làm người ta sợ hãi.

Hai chân Lưu Ngọc lập tức liền nhuỷ ra, nhất thời không thể động đậy.

Bích Linh chỉ hừ lạnh một tiếng, con ngươi sâu thẳm nhiễm hàn ý, bàn tay tùy ý vung lên, liền đem con rắn nhỏ đầy đất tươi sống đóng băng.

Lưu Ngọc nhìn được ngăn ngại, vừa định ngăn cản hần lạm dụng linh lực, bên tai như có như không liền vang lên tiếng cười khe khẽ – kia thanh âm xinh đẹp quyến rũ, giống như có thể mềm cả xương cốt, phải nghe hồi lâu, thể nhưng lại thấy khắp người sinh lạnh.

Theo thanh âm dần dần tới gần, một đạo bóng người từ trong sương mù bước ra, mái tóc dài đỏ như lửa buông thẳng đến thắt lưng, gương mặt quá mức anh tuấn hàm cười, vỗ tay hoan nghênh khen:

“Các hạ thật sự là hảo bản lĩnh”

Bích Linh hừ hừ, căn bản không thèm để ý đến hần. Còn lại Lưu Ngọc da đầu run lên, miễn cưỡng cười nói:

“Luyện đại ca, đã lâu không gặp”

“ Sao vậy? Ngươi cũng cho rằng đã thật lâu sao?” Luyện Thiên Sương thân nhiên cười yếu ớt, đáy mắt nổi lên nhiều điểm hàn ý, nói:

“ Ta đây cũng không thể chờ đợi được mà..... phải đem ngươi một ngụm nuốt vào”

Nghe vậy, Bích Linh nhú mày, lập tức nâng tay lên. Lưu Ngọc lại một bước chần trước mặt hần, tiếp tục cười a cười nói:

“Ta như thế chút bản lĩnh, chỉ là cấp Luyện đại ca không đủ để nhét kẽ răng, sẽ không thể phóng cho ta một con đường sống sao?” Vừa nói vừa cầm quyền, lặng lẽ ngưng tụ một chút yêu lực đáng thương. Lưu Ngọc biết chính mình pháp lực thấp kém, nghĩ muốn bảo trụ mạng nhỏ này còn khó khăn, nhưng ít ra.....có thể bảo vệ được người kia ở phía sau.

Cho nên Lưu Ngọc rõ ràng bí quá hoá liều, không đợi Luyện Thiên Thương tới gần, liền chủ động vọt lên, trong lòng bàn tay quang mang đại thịnh, nghiêng rằng nghiêng lợi khua tới, một lòng cùng Luyện Thiên Thương liều mạng.

Này một lần hành động liền khác xa dự kiến của hai người.

Luyện Thiên Thương chỉ thấy Bích Linh rất khó đối phó, cân nhắc khi nào ra tay mới tốt, một chút cũng không đem nhỏ nhỏ miêu yêu để vào mắt, cho nên bất ngờ không kịp đề phòng bị đã trúng một kích, từ ngực khí huyết bốc lên, cơ hồ té ngã trên mặt đất.

Mà Lưu Ngọc sau khi dùng hết toàn thân yêu lực, sắc mặt lại trắng bệch, thở dốc nói:

“Tảng đá ca, chạy mau!”

Bích Linh thế nhưng động cũng không động. Hắn lẳng lặng đứng tại chỗ, khuôn mặt xưa nay lạnh lùng hơi hơi vặn vẹo, tóc dài không gió tự động, con ngươi đen ẩn ẩn lộ ra tức giận vô hình, ẩn đường rõ ràng nổi lên mấy đường hắc tuyến (vây nè

>”

13. Chương 12

Lưu Ngọc một chút liền ngây dại.

Đã sớm phân phó không được dùng pháp thuật, người này sao vậy lại không nghe?

Tuy rằng biết Bích Linh là vì bảo hộ mình, nhưng vẫn là tình nguyện.....thà rằng chính mình bị thương.

Bốn phía im lặng, không biết còn bao nhiêu nguy hiểm ẩn náu trong bóng tối.

Lưu Ngọc tuy rằng thật đau lòng, lại rất nhanh liền trấn định xuống, thân thủ lau đi vết máu bên khoé miệng Bích Linh, ôn nhu hỏi:

“Đau không?”

Lắc đầu.

Lưu Ngọc bèn cúi thân, nhẹ nhàng hôn lên môi Bích Linh, thẳng đến khi trong miệng tràn ngập vị máu tươi, mới cắn răng một cái nói:

“Chúng ta tiếp tục theo phía trước đi” Nếu có thể tìm được thần tiên họ Trương kia, Bích Linh hẳn là còn cứu được đi?

Nhưng vạn nhất tìm không thấy thì sao?

Vạn nhất không kịp?

Bích Linh... Có thể hay không sẽ chết?

Lưu Ngọc chỉ là như thế suy nghĩ một chút, hàn ý liền theo lòng bàn chân lan đến, lạnh đến toàn thân phát run. Mà Bích Linh vẫn nhú chặt mày, hiển nhiên cực kỳ thống khổ, lại cái gì cũng không nói, chỉ giãy dụa đứng lên, vịn lấy tay Lưu Ngọc đi nhanh về phía trước.

Mới vừa đi được vài bước, chợt nghe “Phanh” một tiếng, hai người cũng ngã lăn trên mặt đất. Nguyên lai Lưu Ngọc từ thời điểm công kích xà yêu đã dùng hết yêu lực, hơn nữa hít vào không ít khí độc, thể lực đã

sớm tới cực hạn, căn bản duy trì không được. Nhưng y chỉ sợ càng kéo dài tình hình càng tồi tệ, đành phải bắt buộc chính mình xốc lại tinh thần, kéo Bích Linh tiếp tục hướng phía trước đi.

Bích Linh lúc này thần trí đã không còn rõ ràng, trước mắt mơ mơ hồ hồ hiện lên rất nhiều cảnh tượng, miệng một lần lại một lần gọi:

“Lưu Ngọc Lưu Ngọc Lưu Ngọc.....”

Lưu Ngọc một mặt lo lắng thân thể Bích Linh, một mặt lại sợ hấn khôi phục trí nhớ, mỗi bước đi đều là vạn phần gian nan.

Bóng đêm thâm trầm, bốn phía sương mù vẫn chưa tiêu tán, đường phía trước còn dài đằng đẵng, cơ hồ nhìn không thấy cuối.

Tại thời điểm còn đang hoảng hốt, xa xa bỗng nhiên vang lên một trận tiếng bước chân. Ngay sau đó còn có người cường điệu kinh hô:

“Rừng cây bên này sao vậy đều kết băng? Ai nha, yêu khí nặng nề, không phải là có yêu quái ở phụ cận đánh nhau đi?” Kia ngữ khí nghe tới thật sự hưng phấn, tức hồ khẩn cấp, muốn đi xem náo nhiệt.

Lưu Ngọc trong lòng chấn động, vội vàng theo thanh âm nhìn lại, chỉ thấy sương mù dày đặc cuối cùng cũng tiêu tán, xa xa đi tới là hai nam tử trẻ tuổi – trong đó một người mặc áo dài màu xám, khuôn mặt bình thường, chỉ có đôi mắt như hoa đào nháy nháy thập phần câu nhân. Người còn lại y phục màu trắng, trong tay cầm một cây dù màu xanh, đôi mắt ẩn tình ngậm sâu (kìm nén sâu lo), mặt màu mang theo ôn nhuận khí chất đặc biệt của vùng Giang Nam, thật giống như một bước ra từ một bức tranh.

Lưu Ngọc vừa nhìn mọi nơi, lúc này mới phát hiện bất tri bất giác đã đi tới chân núi Lạc Hà, người mặc áo xám trước mặt tên gọi Trương Triệu Huyền, đúng là cái đồ bốn thần tiên y đang muốn tìm.

Đối phương hiển nhiên cũng nhìn thấy hấn, nao nao một hồi, bật thốt lên nói:

“Đi? Các người như thế nào đã biến trở về?”

Những lời này nói chưa dứt, Lưu Ngọc lửa giận liền bốc lên, há mồm liền mắng:

“Hỗn đản! Người mặc danh kỳ diệu đem người biến đến cái chỗ địa phương quái quỷ, chẳng lẽ không nghĩ tới hậu quả hội nghiêm trọng như thế nào sao? Hơn nữa, người cho tới bây giờ đều không có tính toán đem ta cứu trở về đi? Nếu không phải ta vận khí tốt trốn thoát, chỉ sợ đã phải ở nơi nào đó ngậm ngốc cả đời!”

“Ha Ha” Trương Triệu Huyền bị y nói đến chợt dạ không thôi, cười gượng nói:

“Người cũng biết pháp thuật của ta chính là bán diệu, đem người biến đi thực dễ dàng, nhưng biến lại trở về thật muôn vàn khó khăn” Dừng một chút, liếc mắt một cái Bích Linh bên cạnh Lưu Ngọc nói:

“Kỳ quái, các người lúc trước là một trước một sau biến mất, sao lại trở về cùng một thời điểm vậy?”

Lưu Ngọc trong lòng nhảy khiêu, lúc này mới nhớ tới sự tình chính, quay đầu nhìn phía Bích Linh bên cạnh, lại phát hiện hấn đã sớm hôn mê bất tỉnh, lập tức sợ hãi đến không nhẹ, vội vàng kêu lên:

“Cứu hấn!”

“A?”

“Ngu ngốc! Người không thấy hấn đang bị thương sao? Mau cứu hấn!”

“Ách.....” Trương Triệu Huyền cái gì cũng không hiểu, ngơ ngẩn bản thân từ từ qua đi liền đem Bích Linh từ trên xuống đánh giá một phen, gật đầu nói:

“Quả thật là bị thương”

“Àn”

“Hơn nữa bị thương không nhẹ”

“Đúng vậy”

“Vậy phải cứu như thế nào?”

“.....”

Lưu Ngọc tức giận đến mặt đều đen, móng tay phút chốc thân dài sỗ tắc (đuối dài ra đến cả tắc) hung hăng hướng Trương Triệu Huyền cào, cẩu.

“Hỗn đản! Người như vậy mà không biết thẹn nói chính mình là thần tiên?”

Trương Triệu Huyền né tránh, vạ phần uỷ khuất kêu:

“ Khụ Khụ, ta tuy rằng sẽ không cứu, nhưng Diệp Thanh của ta a. Hắn chính là thần y” vừa nói vừa lui về phía công tử áo trắng, cực tự nhiên ôm sát thắt lưng hắn, sắp lại thật mạnh hôn một cái.

Diệp Thanh mỉm cười (ca ca của Diệp Y *^^*) đôi mắt mang ý cười trong suốt, ánh mắt ôn nhu lại sủng nịnh, nhưng khi chuyển tới trên người Lưu Ngọc lại chuyển thâm vài phần, cười yếu ớt nói:

“Nếu muốn cứu người, ta thật có thể thử xem” kia giọng nói ôn ôn mềm mại, cực kỳ êm tai.

Lưu Ngọc cũng không tự chủ run lên một chút. Người trước mặt dung mạo tuy rằng sao với xà yêu kém hơn một mảng lớn, nhưng bàn về trình độ khủng bố, cũng tương xứng. Ngô, không đúng, vẫn là Diệp Thanh càng đáng sợ hơn một chút (ca ta mà lự

14. Chương 13

Sớm đoán được kết cục sẽ như vậy.

Lưu Ngọc sau khi nghe được câu nói kia, thế nhưng vẫn cảm thấy được bên tai ong ong, trong ngực phiên giang đảo hải – sông cuộn biển gầm đau đớn dâng lên, cơ hồ đứng thẳng cũng không được.

Cách hồi lâu, mới nghe thấy thanh âm chính mình hỏi:

“Nếu không cho hắn khôi phục trí nhớ thì sao?”

“Hắn không thể khống chế được thực khí ngược chiều trong cơ thể, không sớm thì muộn đều có thể nổ tan xác mà chết” Nói xong, thân thủ chỉ chỉ lù hắc khí trên ấn đường Bích Linh.

Lưu Ngọc cắn cắn răng, cảm thấy được trong miệng lộ ra huyết vị, cũng không biết là máu của Bích Linh hay của chính mình. Thời gian chỉ ngắn ngủn chốc lát, đối với y lại dài giống như cả đời, cuối cùng đóng lại hai tròng mắt, nhẹ nhàng nhắm rõ từng chữ:

“Cứu hắn”

Hai chữ vô cùng đơn giản, thế nhưng y lại dùng hết đến toàn thân khí lực.

Bởi vì rõ ràng biết, Bích Linh một khi khôi phục trí nhớ, sẽ không còn là tảng đá toàn tâm toàn ý, đem hết toàn lực bảo hộ y, mà là phá hư thần tiên lãnh tâm lãnh tính. Nhớ rõ lần đầu gặp nhau, y bắt quả là phao cái mị nhãn, người nọ liền một chưởng đánh cho y hiện ra nguyên hình, thiếu chút nữa chết trên ngọn núi.

Hiện giờ.....

Hiện giờ người nọ tỉnh táo lại, biết chính mình lừa hắn xoay vòng quanh, còn không trực tiếp lột miêu da của y?

Nghĩ đến đây, Lưu Ngọc nhin không được ngoéo một cái khoé miệng, nhưng khuôn mặt thật cứng nhắc, ngay cả một cái tươi cười cũng vô pháp thành hình.

Diệp Thanh thấy y thành cái bộ dạng này, không khỏi thở dài nói:

“Ma quỷ phần hoa chỉ dùng để câu nhân, người cũng sẽ không lừa giả làm thật, ngược lại chìm đắm vào đi?”

Lưu Ngọc chính là cú đầu, cũng không trả lời.

Diệp Thanh không hỏi nhiều, chỉ là huy huy tay áo nói:

“Nơi này không tốt cứu người, trước về trên núi nói sau” Dứt lời chỉ thấy hào quang chợt loé, vài người thanh hình đổi vị, giây lát đã liền tới đỉnh núi Lạc Hà.

Trên đỉnh núi cây cối um tùm, thấp thoáng dưới bóng lá xanh biếc, mơ hồ có thể thấy được một gian nhà gỗ, ngoài phòng là một vùng lớn được thảo, quang cảnh thập phần thanh u (thanh tịnh và đẹp đẽ).

Lưu Ngọc biết Diệp Thanh bản lĩnh cao cường, hẳn là có thể cứu được tính mạng Bích Linh. cuối cùng nhẹ lòng quyết tâm, cảm giác ủ rũ nồng đậm chợt thối quét toàn thân, đem Bích Linh đỡ vào phòng sau, chính mình cũng yếu đuối ngồi tại đầu giường.

Lúc này sắc trời đã muốn sáng hẳn, Diệp Thanh tiến tiến xuất xuất chuẩn bị đồ vật này nọ, Trương Triệu Huyền bớt thời giờ giúp hắn một tay, trốn được vào một góc sáng sửa nhỏ giọng nói thầm

“Người đều đã mấy trăm năm không làm nghề cứu người, thật sự sẽ không có vấn đề chứ? Vạn nhất phá hư thì sao?”

Diệp Thanh khẽ cười, thần sắc tự nhiên đáp lại:

“Vừa lúc lấy hắn đến thử một lần a”

“.....”

Trương Triệu Huyền mí mắt nhảy khiêu, nhất thời không nói gì.

Diệp Thanh liền cười tủm tỉm đi vào phòng trong, đi đến bên giường đùa bỡn một chút người nào đó đang mê man, rồi mới bắt đầu lấy ra ngân châm, tìm đúng huyệt vị tính toán hạ châm.

Nào biết Bích Linh vừa đúng lúc này lại mở to mắt, phản xạ chém ra một chưởng, chỉ một thoáng đã toát ra hàn khí bức người.

Lưu Ngọc đang canh giữ bên cạnh Bích Linh hoảng sợ, cuống quýt chế trụ hai cánh tay hắn, nói:

“Đừng lộn xộn! Người này.... là bằng hữu của ta”

Bích Linh nhú nhú mày, một tay kéo lấy Lưu Ngọc vào trong lòng, vẫn là trừng mắt nhìn Diệp Thanh, tựa hồ chuẩn bị tùy thời liền liều mạng.

Diệp Thanh khó được kinh ngạc một chút, trợn mi hỏi:

“Hắn thay đổi thật nhiều”

Lưu Ngọc trên mặt nóng lên, nhưng cũng không rảnh để ý đến trêu chọc của hắn, chỉ thật cẩn thận nhu nhu thái dương Bích Linh, giải thích nói:

“Vị Diệp công tử này đang thay người chữa bệnh”

“Ta có bệnh gì?”

“Người không phải đau đầu lợi hại sao? Diệp công tử là đại danh鼎鼎 thần y, hắn giúp người chữa trị xong, sẽ không hội....lại đau nữa.....” Lưu Ngọc kiệt lực giả bộ, nhưng khi đem chuyện nói ra vẫn như cũ là đứt quãng, cục mất tự nhiên.

Bích Linh ngày thường dù có chút ngốc, đối với Lưu Ngọc lại cực kỳ để tâm, lúc này thấy thần sắc y cổ quái, lập tức liền nổi lên lòng nghi ngờ, lạnh lùng nói:

“Người gạt ta”

Lưu Ngọc nghe lời, không biết đáp lại như thế nào mới tốt, nhưng lại lập tức gạt bỏ, tươi cười nói:

“Vô duyên vô cớ ta lừa ngươi làm gì? Người chữa khỏi bệnh xong có thể khôi phục trí nhớ, ngươi chẳng lẽ không muốn nhớ lại việc trước đây sao?”

Nghe vậy, Bích Linh thân thủ sờ sờ hai má Lưu Ngọc, tuy rằng tin vài phần, trong lòng lại vẫn có nghi hoặc.

Lưu Ngọc bắt lấy cái tay kia của hắn, thật sâu hấp một hơi, tiếp tục nói:

“Tốt lắm, nhanh lên nhắm mắt lại đi, Chờ sau khi ngươi tỉnh lại, đã có thể nhớ lại hết thấy mọi thứ....”
Dừng một chút, trong cổ họng giống như bị thứ gì đâm vào, trong lòng vô cùng chua xót, ngay cả tiếng nói đều thay đổi, nói giọng khàn khàn:

“Nhớ tới.....Chúng ta từ trước yêu nhau như thế nào.....”

Bích Linh gật gật đầu, cuối cùng cũng tin lời nói của y, nhưng như cũ trừng mắt nhìn Diệp Thanh vài lần, nhận thức xong còn thật sự phân phó nói:

“Ngươi này bằng hữu nhìn đều không giống người tốt, ngàn vạn lần đừng chạy loạn, ta tỉnh lại người thứ nhất nhìn thấy phải là ngươi.”

Tới giờ khắc này, Lưu Ngọc đã không dám nhìn vào ánh mắt Bích Linh, liền đem đầu vùi vào trong ngực hắn, rầu rĩ nói:

“Đương nhiên”

Rồi mới khàn giọng gọi: “Tăng đá”

“Ân”

“Tăng đá”

“Ân....”

Lưu Ngọc mỗi một lần gọi, Bích Linh liền ứng một tiếng, nhưng càng dần về sau, thanh âm lại càng thấp.

Đầu đau càng ngày càng đau lợi hại.

Bích Linh rốt cuộc đánh không lại loại đau đớn này, chậm rãi đóng lại hai mắt, dần dần mê man.

15. Chương 14

Sắc trời âm trầm, tùy thời đều có thể mưa xuống.

Thiếu niên tướng mạo thanh tú ngồi ở đầu giường, trong tay thường thức một mảnh lá cây, rồi mới tiến đến bên môi, hết sức chuyên chú thổi một khúc – Kia làn điệu du dương triền miên, như khóc như tố, thật phần êm tai.

Một khúc dừng lại, Lưu Ngọc cúi đầu nhìn xem tuần mỹ nam tử đang nằm trên giường, thân thủ nhẹ nhàng vuốt lên nếp uốn trên mi gian (giữa lông mày), thật nhỏ đến không thể nghe thấy thở dài.

Trương Triệu Huyền canh giữ ở ngoài cửa lập tức tiến đầu vào dò xét, hỏi:

“Sao rồi? Hắn vẫn chưa tỉnh sao?”

Lắc đầu.

Trương Triệu Huyền liền rõ ràng đẩy cửa mà vào, đồng dạng đi đến bên giường ngồi xuống, vỗ vỗ vai Lưu Ngọc, an ủi nói:

“Ngươi cũng biết Diệp Thanh nhà ta có bao nhiêu lợi hại, hắn nói Bích Linh hôm nay thanh tỉnh, vậy nhất định sẽ tỉnh lại”

“Ân” Lưu Ngọc gật gật đầu, miễn cưỡng nở một nụ cười.

Ba ngày liên, Bích Linh bởi vì đau đớn mà mê man, Diệp Thanh lập tức liền giúp hắn thi châm, lại hao phí yêu lực trói buộc thực khí hỗn loạn trong cơ thể, cuối cùng bảo vệ tính mạng hắn.

Chẳng qua.....

Lưu Ngọc cúi đầu, ánh mắt như trước dừng lại trên người Bích Linh, một mặt hy vọng hẩn mau một chút tỉnh lại, một mặt lại sợ hãi hẩn khôi phục trí nhớ.

Y cùng hẩn chính là bởi vì cơ duyên xảo hợp (nhân duyên trùng hợp) mới có thể ghé vào cùng một chỗ, chưa từng chân chính yêu nhau, đợi sau khi người này thanh tỉnh, nhớ tới quá khứ đủ loại lừa gạt, cũng không biết sẽ sinh khí nhiều đến thế nào.

Nhưng ngay cả như vậy, y cũng không cảm thấy hối hận.

Ít nhất, y là thật tâm chân ý mà.....Thích người này.

Trương Triệu Huyền mắt thấy biểu tình cô đơn của Lưu Ngọc, không khỏi thu liễm tươi cười, sau khi do dự một lát, nghiêm mặt nói:

“Khụ khụ, tiểu Ngọc a, giao tình của ta cùng Bích Linh tuy rằng không tính là hảo, nhưng dù sao mấy trăm năm nhận thức, ta rất rõ ràng hẩn là loại người nào. Lúc trước ta cùng Diệp Thanh tương thân tương ái, lại chưa từng e ngại người nào, hẩn đều chạy tới phá hư, hướng chi là bị người lừa xoay vòng quanh.....”

Hẩn mấy ngày nay hao hết tâm tư hỏi thăm ra chuyện tình giữa Lưu Ngọc cùng Bích Linh, biết Lưu Ngọc nhân hậu si tình, bất giác đối với y tâm sinh hảo cảm, ngay cả chơi bởi trước kia cũng không tái truy cứu.

Nghe vậy, Lưu Ngọc cười khổ một cái, nói:

“Ta hiểu được”

“Vậy người sao vẫn còn thủ tại chỗ này? Gia khoả này tùy thời đều có thể tỉnh lại, đến lúc đó xuống tay vô tình, đem người biến thành một con tử miêu (mèo chết), chỉ sợ ngay cả Diệp Thanh nhà ra cũng không thể nào cứu được người”

Lưu Ngọc vẫn là cười cười, thủy chung như vậy ngoắc ngoắc nhìn Bích Linh, ôn nhu nói:

“Ta đã đáp ứng hẩn, Đợi hẩn tỉnh lại, người thứ nhất nhìn thấy chính là ta.”

Y cũng biết hẩn nên thu thập gói bọc, thừa lúc còn sớm chạy trốn càng nhanh càng tốt, chính là cố tình luyến tiếc rời đi. Như thế thích người này, có thể nhiều hơn một chút nhìn thấy hẩn cũng là tốt, sao vậy dễ dàng bỏ đi được?

Hơn nữa Bích Linh như thế tín nhiệm y, cho dù đang ngủ cũng gắt gao nắm chặt tay y, y có thể nào không tuân thủ lời hứa? Y sớm trong lòng đặt quyết tâm, sau này gạt người lừa quỷ, cũng tuyệt không tái lừa người trong lòng mình.

“Nhưng vạn nhất hẩn giận dữ....”

Trương Triệu Huyền liên miên cẩn thận nói không ngừng, đáng tiếc Lưu ngọc chỉ lo nhìn người nọ trên giường, căn bản không có thời gian để ý tới mấy lời vô nghĩa. Hẩn không còn cách nào khác, chỉ phải sờ sờ cái mũi, lặng lẽ rời đi.

Trong phòng lại an tĩnh trở lại.

Lưu Ngọc vô cùng chăm chú nhìn chăm chăm Bích Linh, mấy ngày liền sắc trời tối sầm xuống cũng không phát hiện, thẳng đến khi người nọ trên giường vừa động, y mới một trận tim đập nhanh, ngừng lại hô hấp.

Dưới ánh trăng mờ nhạt, chỉ thấy Bích Linh chậm rãi mở to mắt, lộ ra con ngươi sâu thẳm như nước. Ánh mắt hẩn có chút mê man, nhưng liền lập tức trở nên lạnh thấu xương, giống như thanh kiếm, thẳng xuyên qua lòng người.

Lưu Ngọc trong lòng nhảy khiêu, vừa muốn mở miệng nói chuyện, liền cảm giác hô hấp cứng lại, đúng là bị Bích Linh bóp lấy cổ.

Bích Linh một chút ngồi xuống trên giường, biểu tình không hề giận trừng mắt nhìn Lưu Ngọc, lạnh giọng hỏi:

“Đây là địa phương nào? Người là ai?”

Di?

Lưu Ngọc ngẩn ngơ, bật thốt lên nói:

“Người không nhận ra ta?”

“Sao vậy?” Bích Linh con người nhú lại, ngón tay bóp càng chặt, ngữ khí lạnh đến cực điểm như băng:

“Ta cần phải nhận thức người còn thấp kém hơn cả yêu vật hay sao?”

“Ngô.....” Lưu Ngọc suy nghĩ giây dựa muốn nói, nhưng bởi cổ bị bóp chặt, căn bản không thể phát ra âm thanh.

Đối phó với loại tiểu yêu quái này, Bích Linh từ trước đến nay đều không lưu tình, nhưng giờ phút này thấy biểu tình Lưu Ngọc thống khổ vận vẹo, ngực hẫng thế nhưng lại nổi lên buồn bực, không tự chủ buông lỏng tay, hơn dùng một chút lực, đem người hung hăng quăng ra ngoài.

“Phanh!”

Lưu Ngọc thật mạnh ngã trên mặt đất, nhất thời chỉ cảm thấy đầu văng mắt hoa, đau đến không thể đứng dậy. Nhưng vẫn như cũ cố gắng ngẩng đầu, hướng Bích Linh cái nhìn đầy tính ý.

Bích Linh bị y nhìn như vậy, dứt khoát dữ phát hết phiền muộn, tay phải giương lên, tính toán lần nữa xuống tay. May mắn Diệp Thanh cùng Trương Triệu Huyền nghe thấy tiếng vang trong phòng, đúng lúc xông cửa vào, thu lấy lực chú ý của Bích Linh.

Lưu Ngọc tránh được một kiếp vừa thấy bọn họ lập tức kêu lên:

“Diệp công tử, hân.....Hân không nhớ rõ ta!”

“Cái gì?” Diệp Thanh không phản ứng, Trương Triệu Huyền lại ngạc nhiên kêu lên, hoang mang rối loạn nói:

“Không xong, quả nhiên đem người bệnh phá hủy!”

Vừa nói vừa ôm chặt lấy thắt lưng Diệp Thanh, chặt chẽ bảo hộ ở trước người hân, rất sợ có người tìm mỹ nhân nhà mình tính sổ.

Diệp Thanh nhưng lại vô động vu trung (trong lòng không động), tiếp theo là ngoéo.....khoé miệng một cái, nhìn hướng Bích Linh cười dài.

Mà Bích Linh thần sắc cũng không hảo nhìn chăm chăm hân, lạnh lùng nói:

“Người thành ma” Tiếp theo lại đem tầm mắt chuyển hướng Trương Triệu Huyền, nghiêng răng nghiêng lợi:

“Người quả nhiên dùng định hồn chú.”

Lời nói mở đầu của hân không có tiếng đáp lại, mọi người ở đây nghe được cũng không hiểu ra sao, duy độc có Diệp Thanh có chút đăm chiêu trầm ngâm một lát, đột nhiên hỏi:

“Người hiện tại có nhớ rõ cái gì?”

Bích Linh giật mình, chậm rãi nhả mi, mơ hồ nhớ rõ chính mình đâm Diệp Thanh một kiếm, Trương Triệu Huyền vì cứu người, niệm ra định hồn chú cấm kỵ, chính mình một lòng tiến lên ngăn cản, kết quả lại bị một đoàn hào quang vây quanh.....

Di? Vậy sau rồi sao?

Hân tựa hồ bởi vậy mà tiến vào một không gian khác, nhưng sau đến đã xảy ra sự tình gì, sao hân lại nghĩ không ra?

Bích Linh cảm quyền, chỉ thấy trong ý nghĩ hiện lên rất nhiều đoạn ngắn mơ hồ, nhưng hết lần này đến lần khác cái gì nhìn cũng không rõ ràng lắm. Ngực buồn bực lợi hại, giống như lơ đãng mất mắc gì đó cực kỳ trọng yếu, nhưng hân chết tiệt hoàn toàn nhớ không ra!

Nghĩ, ánh mắt đảo qua chung quanh, không biết tại sao cuối cùng lại lạc trên người thiếu niên tóc đen. Kia hé ra gương mặt thanh tú tinh xảo, hân tuyệt đối từng ở nơi khác gặp qua.

Bích Linh sau khi cẩn thận hồi tưởng một trận, cuối cùng có chút ấn tượng, lạnh lạnh mở miệng:

“Ta nhận được người.”

Lưu Ngọc trong lòng vừa động, lập tức đảo:

“Ta....”

“Người là con miêu yêu ở chân núi” Bích Linh hừ nhẹ một tiếng, biểu tình lạnh lùng thanh nhiên, tiếng nói như băng như tuyết:

“Nguyên lai người còn chưa có chết.”

16. Chương 15

Nghe vậy Lưu Ngọc chỉ thấy sau lưng ớn lạnh, đáy lòng hình như có thứ gì đó vỡ toạc, đau đớn khôn cùng theo đó lan ra, len lỏi đến tận tứ chi xương cốt.

Bích Linh quả nhiên không nhớ rõ y!

Trí nhớ hiện tại của hắn.... Hắn là quay về một ngày nào đó trước khi mất trí nhớ.

Kia ngũ khí lạnh lùng, kia ánh mắt lạnh lẽo, giống như lưỡi dao tối sắc bén trên thế gian, từng chút đâm vào ngực Lưu Ngọc. Y nguyên bản ngã lẫn trên đất, lúc này càng cảm thấy toàn thân khí lực đều bị rút cạn, giây dựa hồi lâu, mới vừa rồi mở miệng nói:

“Một chưởng trước kia của tiên quân, quả thật thiếu chút nữa đã lấy mạng ta” vừa nói vừa cúi đầu, cố gắng áp chế mùi máu tươi trong miệng.

Bích Linh gặp Lưu Ngọc bộ dáng tóc đen rũ xuống, trong lòng lại vừa rút vừa kéo, nhưng hắn chưa bao giờ đem loại tiểu yêu không quan trọng này để vào mắt, cho nên rất nhanh liền chuyển hướng, tiếp tục trừng trừng Diệp Thanh.

Người trước mặt này đã muốn thành ma, trên người sát khí nặng nề lợi hại, hơn nữa còn có Trương Triệu Huyền loạn thất bát tao ở một bên vướng bận, thật sự khó đối phó.

Vừa nghĩ, cổ tay nhẹ nhàng run lên, lập tức liền hoá ra một thanh kiếm.

Trương Triệu Huyền thấy hắn vừa mới khôi phục trí nhớ, lại liền ngoan một chiêu “mạnh đánh yếu ương”, thực sự tức giận đến muốn chết, nắm chặt tay, lòng bàn tay trong nhất thời dấy lên một ngọn lửa, kêu lên:

“Ta cùng Diệp Thanh là thật tâm yêu nhau, người tại sao năm lần bảy lượt chạy tới chia rẽ?”

“Thật tâm? Con ma vật này bất quá là đang dối gạt người thôi, cái thứ tình yêu gì đó, căn bản....” Nói đến một nửa, Bích Linh bỗng dừng dừng lại, có chút khó chịu nhíu nhíu mày, không rõ thái dương vì sao lại bắt đầu đau đớn.

Hắn trong lòng loạn thành một đống, dấy lên một loại cảm giác trống rỗng, nhưng lại không nhớ ra nỗi dường như mất mát thứ gì đó.

Từ sau khi tỉnh lại, tất cả hết thảy đều không thích hợp.

Chẳng lẽ là trùng tà thuật của Diệp Thanh?

Trong đầu vừa có ý niệm này, Bích Linh liền lập tức huy động trường kiếm trong tay, nhưng mới ra nửa chiêu, kiếm kia liền ngạnh sinh sinh (cứng rắn) giữa không trung, hắn thoáng vận vận gương mặt, có vẻ dị thường cổ quái.

Hắn áp chế không được tâm tư rối loạn của chính mình!

Thậm chí ngay cả pháp thuật cũng không thể vận dụng tự nhiên.

Quả nhiên là Diệp Thanh ra tay sao?

Bích Linh cắn chặt răng, trong lòng biết hôm nay không thể thắng, đành phải đem tay áo vung lên, biểu tình sẵn giọng hừ hừ vài tiếng, bước nhanh xuất môn.

Trương Triệu Huyền thấy hấn đột nhiên rời đi, ngược lại có chút buồn bực, nhỏ giọng lầm bầm nói:

“Kỳ quái, Bích Linh gia hỏa này rất bảo thủ, bình thường nhất định phải đuổi tận giết tuyệt mới bằng lòng bỏ qua, hôm nay sao lại chưa đánh đã bỏ đi?”

Diệp Thanh mị hi con người, tựa hồ nghĩ đến cái gì đó, lại một câu cũng chưa nói, chỉ nắm lấy tay Trương Triệu Huyền, bước đến trước mặt Lưu Ngọc nói:

“Xem tình huống hiện tại, Bích Linh tuy rằng khôi phục trí nhớ, lại quên mất chuyện phát sinh sau khi mất trí nhớ”

Lưu Ngọc vẫn là cúi đầu trả lời: “Ân”

Kia thanh âm thường thường thản nhiên, nghe không ra hỉ giận.

Trương Triệu Huyền nhìn trộm đến đau lòng, nhân tiện nói:

“Người không phải là bị thương sao, để Diệp Thanh nhà ta xem đi”

Lặng yên.

Cách một hồi lâu, Lưu Ngọc mới hít sâu một hơi, nâng tay đề lên khoe miệng, bỗng nhiên đứng dậy.

Y như thế vừa ngẩng đầu, liền đem Trương Triệu Huyền cùng Diệp Thanh giật nảy.

Nguyên lai sắc mặt Lưu Ngọc giờ phút này tái nhợt, một đôi con ngươi ónh lục sáng ngời động lòng người, ở trong đêm tối lộ ra yêu khí nhẹ nhẹ, nhìn đến thập phần quỷ dị. Nhưng y chính mình lại không hề phát giác, còn như vậy cười cười nói:

“Quấy rầy lâu, ta cũng nên cáo từ thôi”

“Đi? Người tính toán đi đâu?” Không phải nghĩ quẩn đi tìm cái chết đi?

“Đuổi theo hấn”

“A?” Trương Triệu Huyền nhất thời không nghe rõ “Truy ai?”

“Tảng đá....” Lắc lắc đầu, mạnh mẽ áp chế huyết khí đang bốc lên, lại mỉm cười

“Không, phải nói là Bích Linh tiên quân mới đúng.”

Trương Triệu Huyền lúc này mới hiểu được ý tứ của y, cả kinh nói:

“Ngu ngốc, người không phải muốn chết đấy chứ?”

Lưu Ngọc nhắm mắt, cũng không đáp lại.

Y thân thể tuy rằng lung lay sắp đổ, cước bộ lại cực kỳ kiên định, động tác lưu loát thu thập chút đồ vật này nọ, đem cái bọc nhỏ khoác lên lưng, sau khi cùng Diệp Thanh hai người nói tạ ơn, cũng liền xuất môn.

Y biết chính mình bị thương, cũng biết đuổi theo Bích Linh sẽ có bao nhiêu nguy hiểm, nhưng là không thể không đuổi theo cước bộ của người kia.

Bích Linh không nhớ rõ y.

Quên đi quá khứ ngọt ngào, đưa y triệt để trở thành người hoàn toàn xa lạ.

.....Đây là kết cục y không hề ngờ đến.

Y tình nguyện Bích Linh sau khi tỉnh lại sẽ giận dữ, lột miêu da của y làm đệm lót giẫm lên chứ không giống như bây giờ, tuy tiện đảo mắt liếc mắt y một cái, rồi mới liền cười lạnh chuyển đầu qua hướng khác.

Vô luận là yêu là hận, y hy vọng....Người kia trong lòng ít nhất có hấn.

Lưu Ngọc một mặt nghĩ muốn, một mặt nhanh hơn cước bộ, dựa vào yêu lực mỏng manh truy tìm phương hướng của Bích Linh, kết quả dưới chân lão đảo một cái, thật mạnh ngã trên mặt đất.

“Meo” y gọi ra thành tiếng, đương nhiên, lại là tên của người kia.

Người kia nói qua thích y.

Người kia nói qua phải bảo vệ y.

Người kia tuy rằng mặt luôn không chút thay đổi, nhưng trong ánh mắt nhìn y, thường thường hàm một tia nhu tình.

Cho nên, y hiện tại muốn đến bên hắn.

Như thế nhiều như vậy thích hắn.

Phía trước cho dù có ngàn nan vạn hiểm, cũng ngăn không được bước chân của y.

Làm cho trong con người lạnh lùng của người kia lần thứ hai có thân ảnh của mình, muốn dẫn người kia quay về tiểu trúc ốc trong rừng hoa đào, y phải mỗi ngày trảo ngư thật ngon đưa cho hắn, y phải.....

Ầm vang!

Sau một tiếng sấm sét, hạt mưa cuối cùng cũng rơi xuống.

Lưu Ngọc cảm thấy trên người lạnh lạnh, tay chân có chút tê tê, trên mặt đất hồi lâu mới chậm rãi đứng dậy, lại chậm rãi mại khai bộ tử (bắt đầu cất bước).

Sơn đạo gập ghềnh, mặt đất lại thật lầy lội.

Lưu Ngọc toàn thân hư nhược, biến không ra pháp thuật trợ giúp chính mình, chỉ có thể từng bước một sờ soạn đi về phía trước. Trong đêm đen, gương mặt y so với lúc trước càng thêm tái nhợt, trên người nước chảy ướt sũng, bộ dáng chật vật đến cực điểm. Nhưng là đôi mắt lại như trước lưu chuyển động lòng người, bên môi thậm chí còn dẫn theo tia tiểu ý.

Y là ai a?

Y chính là yêu quái đại danh鼎鼎 miêu yêu Lưu Ngọc!

Muốn thứ gì, cho dù dùng hết hãm hại, lừa gạt, thủ đoạn, cũng nhất định phải cướp tới tay. Hiện giờ là thần tiên vô tình vô tâm kia...Tự nhiên cũng giống như vậy.

17. Chương 16

Mưa càng rơi càng lớn.

Lưu Ngọc nghiêng ngả lão đảo tiêu sái hồi lâu, thật vất vả mới xuống được núi, đang lo lắng đuổi không kịp cước bộ Bích Linh, ngay tại chân núi lại nhìn thấy một đạo thân ảnh quen thuộc – người nọ khoanh tay đứng, vẻ mặt đạm mạc nhìn phương xa, con người âm thầm trầm trầm, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Mưa tuy rằng thật lớn, nhưng đều bị kết giới vô hình quay thân hắn bắn khai, cho nên tay áo như cũ vẫn phiêu phiêu (nhẹ nhàng bay), một chút cũng không hề ảnh hưởng.

Lưu Ngọc trong lòng nhảy khiêu, nhất thời có chút hoảng hốt.

Chỉ là nhìn thấy thân ảnh người này, trong ngực y liền tràn đầy yêu thương say đắm, lúc trước có bao nhiêu thống khổ cùng ủy khuất, cũng lập tức biến mất vô tung vô tích, chỉ là không lay động bước đến.

một bước, hai bước.....

Bích Linh đang trầm tư rất nhanh liền phát hiện sự tồn tại của y, bỗng dưng quay đầu, ánh mắt lạnh lẽo tùy ý đảo qua, âm thanh lạnh lùng nói:

“Là người”

Kia ngữ khí thực bình thản, lại ẩn ẩn dẫn theo vài phần thất vọng.

Sau khi rời khỏi nhà gỗ trên đỉnh núi, nguyên là định lập tức rời đi, nhưng lại cố tình tại cái địa phương quái quỷ này đứng nghiêm, sao vậy lại luyến tiếc tiếp tục đi về phía trước, giống như..... Đang chờ đợi thứ mất mát trong lòng hắn.

Lưu Ngọc không biết tâm tư của hắn, chính là bị ngữ khí lạnh lùng làm cho toàn thân phát run, miễn cưỡng mở miệng nói:

“Tiên quân vết thương cũ chưa lành, vẫn là đừng nên bị mắc mưa”

Bích Linh mị hí con người, cũng không để ý tới câu nói kia của y, chỉ nói:

“ Người cùng Diệp Thanh là cùng một loại đi?”

“A”

“Hắn đến tốt cùng đối với ta tay chân động chạm cái gì?”

“Này.....Ta, ta không biết” Lưu Ngọc do dự mãi, rốt cuộc vẫn là không nói ra chân tướng, dù y có nói thẳng ra, người ta cũng không tin tưởng.

Bích Linh hừ nhẹ một tiếng, hiển nhiên nhìn ra y đang đấu tranh, thanh âm càng thêm phát lạnh như băng:

“Vậy người theo ta làm gì?”

“Ta chỉ nghĩ muốn nhìn một cái xem thương thế của người đã tốt hơn chưa? Còn đau đầu nữa không?”

“Rồi mới trở về nói cho Diệp Thanh?”

“Không phải! Ta cùng hắn không có quan hệ gì cả”

“Ác?” Bích Linh cười lạnh hỏi:

“Kia vì sao lại quan tâm đến thương thế của ta?”

“Bởi vì.....” Lưu Ngọc nhắm mắt, cuối cùng không hề chần chờ, mạnh nghiêng người về phía trước, ở bên môi Bích Linh hôn một cái, lớn tiếng reo lên:

“Ta thích người!”

Ầm vang!

Lại một đạo tiếng sét đánh xuống, chiếu sáng hai con người trái ngược nhau.

Bích Linh biểu tình khiếp sợ nhìn thẳng Lưu Ngọc, một hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần, nâng tay xoa xoa môi mình, hung hăng ném ra một chưởng, trực tiếp đem người đánh bay ra ngoài. Hắn sống đã đến mấy ngàn tuổi, chưa từng bao giờ bị mạo phạm như vậy, nhưng lại là một con miêu yêu nho nhỏ!

Trong cơ thể lửa giận bốc lên, Bích Linh sắc mặt âm trầm trừng mắt hướng Lưu Ngọc, hận không thể như vậy kết liễu y. Nhưng mắt thấy thiếu nên cả người ướm dẫm té trên mặt đất, thân thể không ngừng run rẩy, hắn sao vậy lại không thể xuống tay, chỉ lạnh lùng phun ra vài chữ:

“Nói hươu nói vượn”

“Là thật” Lưu Ngọc bị thương không nhẹ, nhưng vẫn như cũ ngẩng đầu nhìn Bích Linh, hai tròng mắt sáng trong.

“Ta đối với người.....vừa thấy đã chung tình.”

Y nói đến đứt quãng, hơi thở mong manh, duy độc ánh mắt lại ôn nhu kiên định, giống như có thể nhìn thấu lòng người.

Bích Linh bỗng nhiên cảm thấy được ngực một trận rung động, con người lại có chút nhìn không rõ, cách sau một lúc lâu, mới đưa đầu chuyển hướng qua một bên, thân thủ ở giữa không trung vẽ ra một vòng tròn.

Lưu Ngọc hiểu được thủ thế (động tác tay) này, biết hần thi triển pháp thuật chuẩn bị rời đi, trong lòng quỳnh lên, không biết làm sao còn có khí lực, giãy dụa đứng lên, nhào đến ôm lấy thắt lưng Bích Linh.

Bích Linh bất ngờ không phòng bị, căn bản không kịp thu hồi pháp thuật, chỉ thấy bạch quang chợt loé, đem hai người vây lại, đảo mắt liền biến mất vô tung vô tích.

Trời đất quay cuồng.

Thời điểm lại mở to mắt, Lưu Ngọc phát hiện chính mình đang đứng trước một toà sơn khác.

Núi này so với núi Lạc Hà cao hơn một chút, giờ phút này nắng sớm hơi lộ ra, mơ hồ có thể thấy được sương mù lợ lờ nơi đỉnh núi. Bốn phía không khí quá mức sạch sẽ, gây cho Lưu Ngọc một cảm giác áp bách thật lớn, cho thấy chung quang hần có kết giới cực kỳ lợi hại.

Địa phương này..... hay chính là tiên sơn Bích Linh ở?

Đang nghĩ ngợi đã gặp Bích Linh hung tợn trừng mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Người ôm chặt như thế, không nghĩ tới móng vuốt sao?”

Lưu Ngọc biết hần đang sinh khí, nhưng thật vất vả mới đem người ôm lấy được, làm sao dễ dàng buông ra? Đành phải mạo hiểm phiêu lưu cho dù biến thành miêu tàn phế, hăng hái cọ cọ.

Bích Linh chán ghét nhú mày, tùy ý vung xả cách tay Lưu Ngọc, lại càng làm người ngã văng ra ngoài.

Lưu Ngọc lúc này sớm có chuẩn bị, may mắn không có té trên mặt đất, nhưng lão đảo thối lui mấy bước, liền đánh phải kết giới của Bích Linh, không khỏi kêu thảm một tiếng, nhanh chóng lánh khai, cắn chặt khớp hàm.

Bích Linh thấy y như vậy, khó được có lúc mềm lòng, cười lạnh nói:

“Nơi này không phải là nơi yêu quái có thể tới, người mau chóng trở về đi.”

Lưu Ngọc lắc đầu, giãy dụa đi trở về bên người Bích Linh, lại kéo kéo ống tay áo hần.

Bích Linh hận không thể đem đám móng vuốt này băm ra, cả giận nói:

“Ta đã nhiều lần tha mạng cho người, người sao lại một chút cũng không biết quý trọng?”

“Ta..... Chính là nghĩ muốn ở bên cạnh người.”

“Cút!”

“Người có thể không thích ta, nhưng không thể ngăn cản ta đi theo người” Mặt Lưu Ngọc tái nhợt, trên mặt một chút huyết sắc cũng không có, con người ngoài dự tính lại mở to.

Bích Linh chỉ cảm thấy ngực cứng lại, loại phiền muộn cổ quái này len lỏi khắp nơi, làm hần hoàn toàn mất đi bình tĩnh ngày thường.

Này cũng là do trúng tà thuật?

Hần trừng mắt, trên mặt giống như phủ một tầng hàn băng, lạnh lùng nói:

“Không thể? Hừ, ta hiện tại sẽ khiến cho người hồn phi phách tán”

Nói xong, đầu ngón tay bỗng nhiên nổi lên hào quang màu lam, thẳng tắp hướng ẩn đường của Lưu Ngọc.

Lưu Ngọc ngẩn ngơ, kinh ngạc nhìn chằm chằm người trước mặt, cũng không tránh né.

Bốn phía im lặng đến cực điểm.

Bích Linh ngón tay duỗi thẳng, cuối cùng ở trên trán Lưu Ngọc dừng lại, có chút hờn hển, hỏi:

“Người không sợ chết?”

“Sợ” Thanh âm Lưu Ngọc hơi hơi phát run, quả nhiên là cực kì sợ hãi, nhưng y vẫn cố tình đứng bất động.

Bích Linh nhất thời tâm sinh nghi hoặc, lại hỏi:

“Vậy người vì sao không tránh?”

Lưu Ngọc khẽ động khoé miệng, chậm rãi lộ ra tươi cười, biểu tình tuy rằng cứng nhắc, trong ánh mắt lại dấu diếm vô hạn nhu tình, nhẹ nhàng trả lời:

“Ta thích người.”

18. Chương 17

Bởi vì thích, cho nên có thể dùng cảm quên mình.

Bởi vì thích, cho nên có thể dùng cảm tiến tới.

Bởi vì thích, cho nên tình nguyện..... Tan xương nát thịt.

Bích Linh bình tĩnh nhìn đôi con ngươi oánh lục của Lưu Ngọc, chỉ cảm thấy cả người đều bị hút lấy, trong lòng phiền toái không thôi. Cuối cùng vung tay áo, hung hăng gạt ra tay Lưu Ngọc, âm thanh lạnh lùng nói:

“Hàm hồ” (nguyên bản là mặc danh kỳ diệu mà ta nghĩ để thể này dễ hiểu hơn *^^*) rồi mới đi nhanh về phía trước, quay đầu lên núi.

Lưu Ngọc đương nhiên vội vàng đuổi theo, bất quá y vừa mới chạm được vào kết giới vô hình kia, chỉ thấy bạch quang chợt loé, “A” ra tiếng kêu thảm thiết, bất qua vẫn tiếp tục xông qua.

Kia bóng dáng quen thuộc càng đi càng xa, không được bao lâu, liền đã biến mất không thấy.

Lưu Ngọc cắn chặt răng, dứt khoát ôm chặt lấy tim, nháy mắt ngưng tụ toàn thân yêu lực, một phen hướng trên kết giới đánh tới.

Phanh!

Y lần này giống như lấy trứng trời đá, lập tức bị bắn ngược trở về, yếu đuối ngã trên mặt đất.

Kỳ thật yêu lực của Lưu Ngọc rất mỏng manh, chỉ là đứng ở địa phương tràn đầy tiên khí này đã là một gánh nặng, huống chi phá tan kết giới? Nhưng là y không ngừng hy vọng, cả người đã muốn ngã bệt trên mặt đất, nhưng lại vẫn giãy dụa vươn tay, một tắc lại một tắc di chuyển về phía trước.

Xuy!

Ngọc lửa màu trắng trên đầu ngón tay bùng cháy, bên tai vang lên thanh âm da thịt bị thiêu đốt.

Lưu Ngọc cảm thấy tất cả đau đớn như đâm thẳng vào ngực, thân thể không thể khống chế bắt đầu run rẩy, cơ hồ duy trì không được.

Đau quá.

Thời điểm Bích Linh lần lượt bỏ tay y ra.....

Thời điểm Bích Linh xoay người rời đi.....

Thời điểm Bích Linh lạnh lùng đối lại.....

Tất cả đều như thế đau.

Tầm mắt dần mờ hồ, Lưu Ngọc hờn hển thở, biết chính mình sắp mất đi ý thức, nhưng vẫn luôn luôn nhìn theo hướng Bích Linh đã đi xa, thẳng đến khi dùng hết một tia khí lực cuối cùng, mới chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Chớp mắt, trên người Lưu Ngọc nổi lên hào quang mờ mờ, cả người cuộn thành một đoàn, rất nhanh liền hiện ra nguyên hình, biến trở về một con hắc miêu lông bóng.

Mà địa phương tầm mắt y vẫn hướng theo, lại xuất hiện thân ảnh một thanh sam nam tử.

Bích Linh cũng không hiểu được chính mình vì cái gì lại quay trở lại, chính là ý nghĩ tuy rằng thanh tĩnh, hai chân lại không nghe sai khiến, đi một chút, rốt cuộc vẫn là vòng vo trở về, tính toán thẳng thừng đuổi con miêu yêu to gan lớn mật kia đi..... miễn cho hắn rối loạn tâm tư.

Nào biết vừa đi đến chân núi liền nhìn thấy một nhuyễn (mềm yếu) vật xù lông.

Yêu lực dùng đến cạn kiệt mà hiện ra nguyên hình?

Thật không biết tự lượng sức mình!

Bích Linh trong lòng cười lạnh không thôi, cước bộ thể nhưng không dừng lại, kim lòng không được tiểu sai đến bên cạnh con hắc miêu kia, nhắc chân đá đá lưng nó.

“Meo” tiếng kêu mỏng manh, hắc miêu rụt đầu, cố sức đứng lên, thân thể thoáng phát run, lộ ra ngoài dấu vết móng vuốt bị cháy.

Bích Linh trong lòng vừa động, sắc mặt đột nhiên trở nên khó coi đến cực điểm.

Hắn hẳn là nên một cước đem cái ngoạn ý mềm nhũn này đá văng ra, thể nhưng chính mình lại động tay, thật cẩn thận đem hắc miêu ôm vào ngực.

Ném nó xuống!

Trong đáy lòng có thanh âm quát to.

Nhưng động tác trên tay lại vô cùng nhẹ nhàng, sờ sờ bộ lông mềm mại của hắc miêu, lại nhu nhu chân trước bị bỏng.

Ném nó xuống!

Thanh âm trong đáy lòng lại nôn nóng vang lên.

Nhưng thân hắn lại không chút xoay chuyển, tùy tay triệt diệu (thu hồi) kết giới, ôm hắc miêu quay về trên núi.

Nơi ở của Bích Linh ngay tại chỗ sâu trong rừng núi, từ xa nhìn lại là một toà nhà bình thường, bên trong lại có rất nhiều kỳ hoa dị thảo, chính là bởi chủ nhân thanh tâm quả dục (gạt bỏ ham muốn), giữ cho tâm trong sáng, cơ hồ cũng không bài trí cái gì, nhìn đến thập phần thanh u (thanh tịnh).

Mà sau khi hắn đi vào phòng, việc đầu tiên là đem hắc miêu trong ngực phóng tới trên bàn, một chút lại một chút kéo kéo cái tai xù lông.

Hắn quả nhiên là trúng tà!

Tùy tiện liền phóng một con yêu quái vào núi, không thể không chế ngồi ngoạn tai miêu, nhưng không dừng lại được!

Sắc mặt Bích Linh thay đổi lại biến, mày túc (vùng giữa lông mày) xiết chặt, trong lòng buồn bực vạn phần, nhưng ngón tay một đường lại một đường sờ xuống, như xong cái tai lại đi đùa đuôi mèo.

Sách, thật sự là không xong!

Bích Linh một mặt lẩn qua lộn lại gây sức ép hắc miêu trên bàn, một mặt nghĩ tìm cách ngăn chính mình lại, cuối cùng cũng tự đặt quyết tâm, một phen đè lại chân trước của Lưu Ngọc, chậm rãi thi triển pháp thuật trị thương.

Tuy rằng có chút lãng phí, bất quả chỉ cần chữa khỏi thương này của miêu yêu, có thể làm cho y biến trở về bộ dáng thiếu niên, rồi mới..... trực tiếp đem người đuổi ra ngoài!

Vừa nghĩ, trong lòng bàn tay liền nổi lên hào quang, một chút lại một chút, vô cùng ôn nhu bao lấy hắc miêu đang trầm ngủ.

“ Meo meo”

Không biết qua bao lâu, Lưu Ngọc kiệt lực hôn mê mới thanh tỉnh, chậm rãi mở to mắt, con ngươi ónh lục mơ mơ màng màng nhìn người trước mặt, cực tự nhiên cọ cọ vào tay hắn.

Xúc cảm vạn phần mềm mại.

Bích Linh thần sắc biến đổi, bỗng nhiên cảm giác ngứa ngáy trong lòng không thể ức chế, lại muốn đi kéo tai Lưu Ngọc. Nhưng lập tức liền nhịn xuống, kiên quyết thu tay lại, âm thanh lạnh lùng nói:

“Tĩnh? Còn không mau biến trở về đi?”

“Meo?” Lưu Ngọc nghiêng đầu, nhất thời khó hiểu.

Bích Linh lập tức nắm chặt tay, hàm dưới cắn chặt, một chữ lại một chữ nói:

“Ta nói là người biến ra hình người!”

“Meo...” Lưu Ngọc lại kêu một tiếng, lúc này mới phát hiện chính mình biến thành bộ dạng hắc miêu, lại nhìn biểu tình cổ quái của Bích Linh, nhất thời sáng tỏ.

Nha, thì ra là thế.

Người này tuy rằng khôi phục trí nhớ, nhưng lại vẫn như cũ đối với tai miêu không có sức chống cự.

Y tròng lớn con người, càng không biến quay về hình người, ngược lại “meo meo” vài tiếng, mạnh nhảy vào trong lòng Bích Linh.

Bích Linh quá sợ hãi, luống cuống tay chân ứng phó vật bé nhỏ trong lòng, hoàn toàn không biết như thế nào cho phải, chỉ có thể ngốc kéo lấy lỗ tai Lưu Ngọc, hung tợn nói:

“Người phát điên cái gì? Nhanh lên biến trở lại đi!”

“Meo ~” Lưu Ngọc vô tội tha dài âm điệu, làm bộ bối rối không nghe thấy, cố ý hướng ngực hắn cọ cọ.

Bích Linh quả thực không thể nhịn được nữa, cuốn cổ tay, lại tính toán sử dụng pháp thuật.

Nào biết Lưu Ngọc đã sớm có chuẩn bị, thân hình uốn éo, động tác linh hoạt tránh được tay hắn, một lần nữa nhảy về trên bàn.

“ Trở về!” Bích Linh kêu to ra tiếng, lập tức thân thủ đi bắt.

Lưu Ngọc cũng không để ý đến hắn, đắc ý dào dạt giờ giờ móng vuốt, thả người nhảy về phía trước, nhẹ nhàng khéo léo nhảy tới trên giường Bích Linh, đem chăn nệm sạch sẽ tới tới lui lui giẫm lên một lần.

Bích Linh chưa từng bị kẻ nào trêu đùa như vậy, lập tức giận đến mất lý trí, thầm nghĩ đem con miêu yêu kia bắt trở về, hung hăng mà.....cắn nó một ngụm!

19. Chương 18

A!

Này ý niệm trong đầu vừa mới toát lên, Bích Linh đã bị chính mình làm cho sợ hãi.

Hắn vừa tính toán gì vậy? Cũng phát điên theo rồi sao? Bất quá là con miêu mà thôi, tùy tiện ném ra bên ngoài, làm gì phải phiền toái như vậy?

Bích Linh hít sâu một hơi, thật vất vả mới trấn định được tâm tư, một bước tiến gần đến hắc miêu trên giường.

Lưu Ngọc vòng vo đảo con người, tuy rằng biết chính mình không có đường trốn, nhưng một chút cũng không sợ hãi, ngược lại mềm nhũn hướng trên giường lăn lộn, thuận thể trở mình, lộ ra cái bụng lông xù tròn vo.

Con miêu này.....Tuyệt đối là cố ý!

Thật sự rất giảo hoạt!

Bích Linh bên tai ong ong, trong đầu hiện lên rất nhiều pháp thuật lợi hại, mỗi một dạng đều có thể đem con hắc miêu chết tiệt kia băm thây vạn đoạn, nhưng sau khi chân chính vươn tay ra, lại chính là cong đầu ngón tay, nhẹ nhàng gãi gãi bụng nó.

“Meo meo” Lưu Ngọc vung vẩy cái đuôi, thư thư phục phục nhắm mắt lại.

Bích Linh gặp nó bộ dạng này, cuối cùng thầm than một tiếng, hoàn toàn buông tha chống cự, cam chịu đem hắc miêu ôm vào trong ngực, một chút lại một chút nhu lỏng cái tai nó.

“Meo meo ô ~” Lưu Ngọc nhân cơ hội ở ngực hấn cọ cọ, nhanh chóng mà tìm một vị trí ngủ thật tốt, trong lòng hắc hắc cười không ngừng.

Ai nha, cuối cùng nhược điểm của người nào đó cũng bị y bắt được.

Từ hôm nay trở đi, nho nhỏ miêu yêu bắt khuất thuận lợi chiếm cứ đỉnh núi của Bích Linh tiên quân.

Meo

~Cuộc sống kế tiếp, hết thấy đều như Lưu Ngọc sở liệu (dự đoán). Chỉ cần y hoá ra nguyên hình, Bích Linh cũng không có biện pháp, cho dù nghiêng răng nghiêng lợi tới cực điểm, cũng luyến tiếc đuổi y ra ngoài, ngược lại còn muốn hảo ăn hảo uống dưỡng y.

Cho nên Lưu Ngọc mỗi ngày đều không kiêng nể gì ở trong nhà chơi đùa loạn bậy, lấy hình dáng thiên niên tai mèo chung quanh tán loạn, đợi đến thời điểm Bích Linh muốn tới bắt y, lại nhanh chóng biến trở về bộ dạng hắc miêu, sát đến kêu meo meo làm nũng.

Bích Linh đương nhiên là sắc mặt âm trầm, mặt phước (bao phủ) sương lạnh, nhưng hết lần này đến lần khác đối y không biện pháp, chỉ có thể đối với y giương mặt nhìn.

Lưu Ngọc thể là ngênh ngang tự đắc đi tới chân hấn giẫm lên, tiếp tục tự chơi đùa.

Như thế tiếp vài ngày, này một người một miêu đúng là tường an vô sự (sống yên ổn vô sự).

Lưu Ngọc tâm tình vui vẻ trụ trên tiên núi, chọn một gốc cây đại thụ ngoài cửa sổ nhà Bích Linh làm chỗ ngủ, lại đem bọc nhỏ mấy ngày trước ở dưới chân núi tìm trở về, tinh tế sửa sang lại một chút gì đó bên trong.

Khoá trường mệnh, chuông đồng, ngọc bội..... Tất cả đều là chút tiểu ngoạn ý không đáng giá, nhưng Lưu Ngọc lại giống như trước đây vô cùng thưởng thức, yêu thích không buông tay.

Kim lòng không đậu mà nhớ tới thời gian ngọt ngào đó.

Lúc trước y cùng Bích Linh tay nắm tay trong thành đi dạo, người nọ mặc kệ nhìn thấy cái gì, cũng đều phải mua đeo tới trên người y, rồi còn biến ra một cây hoa đào làm y vui vẻ.

Thời điểm kia, sao nhưng lại tuyệt không quý trọng?

Hiện giờ.....

Hiện giờ khi đối mặt với người trong lòng lạnh lùng vô tình, cũng không phải không có đau đớn, nhưng vô luận như thế nào cũng phải tiếp tục kiên trì. Tuy rằng Bích Linh hiện tại mất đi trí nhớ, nhưng cuối cùng có một ngày, vẫn là hội giống như trước đây trảo ngư tặng y đi?

Vừa nghĩ, Lưu Ngọc cô đơn cười cười, tùy tay lắc lắc chuông đồng.

Tiếng vang đinh đinh đang đang lập tức truyền đến trong tai.

Lưu Ngọc cảm thấy được thú vị, đầu ngón tay nhẹ nhàng vừa chuyển, ánh mắt mê mang nhìn chăm chăm phía trước, lầm bầm lầu bầu:

“Tăng đá a tăng đá, người thời điểm nào mới bằng lòng thích ta?”

Chuông đương nhiên sẽ không trả lời, chỉ tiếp tục không ngừng vang lên.

Lưu Ngọc liền khẽ cười, bỗng nhiên tựa nghiêng đầu, trên chuông đồng hôn một cái.

Ba!

Bích Linh đứng lúc này mở cửa sổ, vừa lúc đối diện lại ánh mắt y.

Hai người đều ngẩn ra.

Cuối cùng vẫn là Lưu Ngọc phục hồi tinh thần đầu tiên, luống cuống tay chân đông tay thu thập, cười túm túm cùng Bích Linh chào hỏi:

“Tiên quân, khuya như thế còn chưa ngủ a?”

Bích Linh không đáp lại, chỉ hung tợn oan liếc y một cái, “Phanh” một tiếng đóng cửa lại.

Lưu Ngọc sợ tới mức rụt lại bả vai, trong lòng thoáng thất vọng, tùy tay xả một phiến lá, hết sức chuyên chú thổi khúc. Mà tâm mắt lại thủy chung định tại trên phiến cửa sổ, một lát cũng không rời.

Làn điệu ai oán triền miên trong đêm tối vang lên, như khóc như tố, thập phần êm tai.

Bích Linh nằm trên giường cũng lặn qua lộn lại, sao lại cũng vô pháp đi vào giấc ngủ. Chỉ cần nhắm mắt lại, sẽ nhớ tới cảnh tượng vừa rồi: thiếu niên tai miêu khuôn mặt thanh tú ngồi trên cây, con người oánh lục tràn đầy lưu quang, mỉm cười hôn môi chuông đồng trong tay.....

Tim không hiểu sau đập dồn dập.

Ngực càng giống như đốt một đồng lửa, xao động không thôi.

Là yêu thuật!

Thủ đoạn yêu quái câu nhân thiên kì bách quái (vô cùng kì quặc), không nên dễ dàng bị mê hoặc.

Nhưng bộ dáng khi thiếu niên mỉm cười, cố tình khua đi không được.

Bích Linh trừng mắt hướng một mảnh nóc nhà tối đen, trong lòng loạn thất bát tao, thật sự phiền toái đến cực điểm.

Hắn cho tới bây giờ đều là lãnh tâm lãnh tính, tuyệt không có thời điểm lại thất thố như thế này, đến tột cùng là chuyện gì? Sao vậy lại bị một con miêu yêu thao túng tâm trạng?

Sách!

Tiếp theo.....Tuyệt đối muốn đem con miêu kia đuổi đi!

Bích Linh càng muốn cho chính mình tỉnh táo, lại càng không tự chủ tưởng niệm Lưu Ngọc, vào lúc chính khí buồn bực, chợt nghe cửa phòng vang lên một tiếng nhỏ, có đạo nhân ảnh lén lút tiến vào, một bước đi đến bên giường, thân thủ hướng hắn sờ soạng.

Bích Linh biến sắc rùng mình, không chút cố sức bắt được cái tay kia.

“Nha” Lưu Ngọc hô nhỏ ra tiếng, cả kinh nói: “Người không có ngủ?”

Bích Linh hừ lạnh vài tiếng, mặt không chút thay đổi đứng lên, nói:

“Người thật là to gan.”

“Ha ha” Lưu Ngọc cứng ngắc cười cười, đánh lén không được, liền lập tức chuẩn bị chạy trốn, không ngờ ngay cả thử vài lần, đều không thể biến ra nguyên hình, thủy chung duy trì trạng thái nửa người nửa miêu. Y lúc này mới hoảng, vội vàng liếc mắt nhìn Bích Linh một cái hỏi:

“Người đối với ta làm cái gì?”

“Định thân chú” Bích Linh như cũ nắm cổ tay y, ánh mắt so với bình thường càng thêm lạnh như băng, lạnh lạnh đáp lại:

“ Sao vậy? Người cho rằng ta không chế không được người sao?”

Lưu Ngọc lòng bàn chân ứa ra hàn khí, đành phải một dáng vẻ giả bộ vô tội:

“Ta biết sai rồi. Tiên quân người đại nhân có đại lượng, tha ta đi.”

Bích Linh không chút nào để ý tới, chỉ như vậy chuyên chú nhìn y, ánh mắt sâu thẳm như nước, đột nhiên nói:

“ Là Diệp Thanh gọi người tới sao?”

“A?”

“Có phải hay không Diệp Thanh dạy người như vậy câu dẫn ta? Đáng tiếc, ta cũng không dễ bị lừa như Trương Triệu Huyền” Nói xong, chậm rãi tăng thêm lực đạo trên tay.”

“Người nếu còn yêu quý tính mạng, mau chút rời đi đi.”

Lưu Ngọc ngẩn ngơ, một hồi lâu sau mới hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn.

Cổ tay đau đến lợi hại, y lại hoàn toàn quên giây dựa, chỉ cảm thấy trong lòng lạnh xuống một chút, trong bóng đêm tối tăm cùng Bích Linh đối diện, nói giọng khàn khàn:

“Ta là thật tình hay giả ý, người chẳng nhẽ nhìn không ra?”

Một trận lặng im.

Bích Linh cái gì cũng không nói, thần sắc thay đổi lại biến, cuối cùng chuyển hướng đầu, kéo tay Lưu Ngọc đi ra cửa.

Ngoài phòng là một mảng lớn rừng cây, đi tiếp qua là vách núi đá dựng đứng.

Bích Linh vẫn đi đến bên cạnh vách núi, mới dừng lại cước bộ, biểu tình lãnh đạm liếc quét qua Lưu Ngọc, nói:

“Hiện tại cho người hai con đường, chính mình nhảy xuống,hay vẫn là ta ném người xuống?”

Lưu Ngọc dờ dẫm đứng ngây ngốc, ngực chậm rãi nổi lên đau đớn. Y rốt cuộc vẫn là quá ngây thơ rồi, nghĩ đến người này đối với mình là có một chút tình ý, kết quả..... vẫn như cũ là lãnh khốc vô tình!

Đêm lạnh như nước.

Thân thể y hơi hơi phát run, lại như cũ quật cường cắn môi, thẳng tắp nhìn lại nam tử trước mặt, nói:

“Ta không đi.”

Bích Linh dường như đã sớm liệu đến đáp án này, lạnh lùng mỉm cười một cái, miệng niệm chú ngữ, chỉ trong giây lát, trong tay liền nhiều ra đồ vật này nọ.

Lưu Ngọc mắt sắc, một chút liền nhận ra ngay đây là bọc nhỏ y vẫn cẩn thận giấu tốt. Mí mắt y đột nhiên nhảy khiêu, trong lòng nổi lên dự cảm không rõ ràng, kêu lên:

“Trả lại cho ta!”

Vừa dứt lời, Bích Linh đã cuốn cổ tay.

Kia gói bọc mở ra, gì đó bên trong đều rơi xuống, liên tục rơi vào trong bóng tối.

Phía dưới là vạn trượng vực sâu.

Một ngã xuống.....Chính là tan xương nát thịt.

20. Chương 19

Lưu Ngọc chỉ cảm thấy một trận thiên toàn địa chuyển.

Người mặc dù vẫn đứng tại chỗ, tâm như lại bị quăng ngã xuống, nháy mắt liền vỡ vụn.

Kỳ quái chình là, y nhưng lại không thấy đau, chỉ là trong ngực trống rỗng, trừ bỏ chết lặng cùng lạnh như băng, cái gì cũng không còn lại.

Mà Bích Linh vẫn như cũ mặt phúc một tầng sương lạnh, lạnh lùng nhìn chăm chú vào y, nói:

“Kế tiếp, có thể đến phiên ngươi.”

Lạnh lẽo tận xương.

Người trước mắt này đến tột cùng là ai?

Là người y tâm tâm niệm niệm thích, hay thực chất chỉ là một người hoàn toàn xa lạ?

Lưu Ngọc không tự chủ run rẩy một chút, chậm rãi thùy (buông xuống) mắt, nhỏ đến không thể nghe thấy lẩm bẩm:

“.....Ta nghĩ về nhà.”

Y nghĩ muốn trở về rừng cây vùng ngoại ô Dương Châu, coi trộm một chút kia trúc ốc xiêu xiêu vẹo vẹo, nhìn một cái kia hoa đào diễm lệ động lòng người. Ân, cách lâu như thế, hoa đào phải không đã muốn rụng xuống rồi?

Chẳng qua là Tăng đá hấn không còn ở đó nữa, kia địa phương coi như không tính là nhà của y nữa sao? Nhớ lại hình ảnh có biết bao nhiêu tốt đẹp, đáng tiếc đã muốn đi qua không bao giờ trở lại nữa.

Gió đêm vù vù thổi.

Thật lạnh.

Lưu Ngọc thân thủ hoàn trụ bờ vai chính mình, một chút yếu đuối ngã trên mặt đất, hoàn toàn quên mình hiện tại là hình dáng người, giống như con miêu, như vậy cuộn thành một đoàn, lạnh run.

Từ nhỏ đến lớn, chưa từng có người nào thích y.

Thiên hạ to lớn, nhưng không còn chỗ cho y dung thân.

Liền ngay cả chỉ một tia ấm áp kia, bất quá cũng là kết quả y lừa mình dối người, cuối cùng, như cũ cái gì cũng không có.

“Hảo lạnh.” Lưu Ngọc ôm chặt lấy chính mình, hai mắt vô thần nhìn phía trước, lặp đi lặp lại hai chữ này.

Bích Linh cho dù ý chí sắt đá, giờ phút này cũng không nhẫn tâm tiếp tục cưỡng buộc y, chỉ quay đầu nhìn về nơi khác, nhẹ nhàng gảy đầu ngón tay.

Ba

Sau một tiếng giòn vang, không gian đột nhiên biến hoá, trước mặt Lưu Ngọc liền hiện ra một đường nhỏ gập ghềnh, quanh co khúc khuỷu thông tới chân núi.

“Ngươi đi đi” Bích Linh lắc lắc đầu, cũng không liếc nhìn Lưu Ngọc đến một cái.

Lưu Ngọc vẫn không nhúc nhích.

Bích Linh đơn giản không hề để ý tới y, chỉ đem tay áo vung lên, quay đầu bước đi.

Lưu Ngọc bất động, trơ mắt nhìn thân ảnh quen thuộc ly khai khỏi tầm mắt.

Té ngã có thể đứng lên.

Bị thương có thể cố nén đau đớn.

Nhưng hiện tại ngay cả tim y cũng đã rơi xuống vực trượng vực sâu, còn muốn tiếp tục như thế nào nữa?

Sắc trời rất nhanh liền sáng.

Lưu Ngọc trên mặt đất nằm một buổi tối, tay chân cứng ngắc đến cực điểm, thật vất vả mới đứng dậy được, lơ đãng dọc theo đường nhỏ đi hướng chân núi.

Y phải nhanh một chút rời khỏi nơi này.

Y phải nhanh một chút trở về Dương Châu.

Tảng đá ca đi bắt ngư, y phải ngoan ngoãn về nhà chờ hần.

Đường xá xa xôi.

Lưu Ngọc nhớ không rõ chính mình như thế nào lại trở về được, dọc theo đường đi khi thì thanh tỉnh khi thì mê man, đợi cho đến khi phục hồi tinh thần, đã muốn đứng ngoài cửa gian trúc ốc.

Gian nhà thoạt nhìn rách nát, may mà còn chưa sụp, mà kia một cây hoa đào quả nhiên đã sớm héo tàn.

Lưu Ngọc bản lĩnh không tốt, không có cách nào làm cho hoa đào tươi lại, liền ở dưới cây đứng một đêm, tùy tay hái xuống lá cây, một lần lại một lần thổi lên đoạn khúc triền miên ai oán.

Trời vừa hừng đông, y liền trụ lại trong trúc phòng.

Thời gian này, Trương Triệu Huyền có chạy tới xem qua y vài lần, mỗi lần quay về đều nghiêng răng nghiêng lợi mắng to Bích Linh, cái gì “Vô tình vô nghĩa”. “Phụ lòng tuyệt tình”, phàm là nghĩ ra từ gì tất cả đều dùng đến.

Lưu Ngọc lại thủy chung vô động vụ trung (theo ta hiểu là không có phản ứng *^^*)

Giống như phá hư thần tiên tên gọi Bích Linh chỉ là một người xa lạ không chút nào tương quan, mà y chỉ toàn tâm toàn ý chờ đợi Tảng đá ca.

Y sau này sẽ không gặp người nữa.

Y im lặng không sảo không nháo (không ồn ào)

Y nguyện ý trên đời này làm một con miêu thực ngoan ngoãn.

Chính là Tảng đá ca của y..... Sao vậy mãi vẫn không trở lại?

Lưu Ngọc đợi lại chờ, mắt thấy xuân đi thu đến, đại tuyết đóng băng, đảo mắt lại đã đến mùa hoa đào nở rộ.

Một buổi sáng sớm nào đó, y chính là một bên chải đầu một bên đánh giá thời điểm nào hoa đào sẽ lại tàn phai, lại chợt thấy cửa phòng bị một người đẩy mở ra, Trương Triệu Huyền tùy tiện tiêu sái bước vào, phía sau còn mang theo một người trên mặt hàm mỉm cười, vĩnh viễn ôn nhu vô hại Diệp Thanh.

Lưu Ngọc cùng hai người này đã muốn thực quen thuộc, cho nên cũng không tiếp đón bọn họ, chỉ làm lui tiếp tục chải đầu.

“Tiểu Ngọc, đã lâu không gặp.”

Trương Triệu Huyền thường hay lui tới cùng Lưu Ngọc nói giỡn, biểu tình lại hơi có chút cổ quái, đầu tiên là nói chuyện tào lào sự tình mới mẻ vùng phụ cận, tiếp theo lại hết sức khoe khoang ân ái của hần cùng Diệp Thanh, cuối cùng mới do do dự dự đảo con người, dường như hướng Diệp Thanh cầu cứu nhất mắt.

Diệp Thanh liền thở dài, nhẹ nhàng nắm chặt tay Trương Triệu Huyền, ôn nhu nói:

“Sớm hay muộn cũng phải nói ra, kéo dài cũng vô ích.”

Trương Triệu Huyền gật gật đầu, lúc này mới hạ quyết tâm, chạy tới ngồi bên cạnh Lưu Ngọc, nghiêm trang hỏi:

“Tiểu Ngọc, đều đã là quá khứ lâu như thế, ngươi không phải..... vẫn còn muốn kia Bích Linh không lòng không dạ vô tình hồn lẫn đi?”

Lưu Ngọc dừng tay một chút, không trở lời, lại vẫn như cũ hết sức chuyên chú chải vuốt một đầu tóc dài đen.

Đây là chuyện hàng ngày y đều làm rất chăm chú.

Tàng đá ca thực thích sờ đầu của y, y hiện tại chải đến hoạt hoạt thuận thuận (trơn mượt), người nọ thấy được nhất định rất cao hứng.

Trương Triệu Huyền nhìn thẳng Lưu Ngọc hồi lâu, thấy y vô bi vô hỷ (không buồn không vui), căn bản nhìn không ra manh mối nào, chỉ có thể nói tiếp:

“Khụ khụ, người cũng biết Bích Linh gia khoa tuy rằng tính tình lạnh lùng, nhưng tướng mạo vẫn là không tồi, cho dù có người không cẩn thận thích hấn cũng thực bình thường.”

Lưu Ngọc cuối cùng cũng nâng một chút mí mắt.

“Ta mấy ngày hôm trước gặp một lão bằng hữu trên tiên giới, trò chuyện trò chuyện liền nhắc tới gia khoa Bích Linh, nghe nói..... công chúa Phượng hoàng tộc đối hấn vừa thấy đã chung tình, gần đây thường quần quýt lấy hấn không tha.”

Lưu Ngọc tay nắm lược liền ngừng lại.

“Đương nhiên, gia khoa kia đối với tình yêu nhất mực ngoảnh đầu khinh thường, tuyệt đối sẽ không thích gia đình bề trên (????). Chính là công chúa Phượng hoàng tộc cuốn lấy hấn thực chặt, ba ngày đã hưởng hấn hai bên qua lại, mấy ngày sau đến Vua cũng biết sự tình, cố gắng để thông gia gặp nhau tứ hôn....”

Phanh.

Lưu Ngọc giật mình, lược trong tay lạng yên lướt xuống, thật mạnh rơi xuống đất.

21. Chương 20

Trương Triệu Huyền kinh hãi lắp bắp, vội hỏi:

“Người có khoẻ không?”

Lưu Ngọc không đáp lại, chỉ khom lưng đi nhặt lược, nhưng tay y run rẩy đến lợi hại, thử nhặt vài lần cũng không được.

Cuối cùng vẫn là Trương Triệu Huyền giúp y nhặt lên, nói:

“Kỳ thật người cũng không cần quá lo lắng. Ta cùng Bích Linh quen biết đã lâu như thế, tối rõ ràng tính tình thối của hấn, vô luận phượng tộc công chúa có si tình nhiều đến thế nào, hấn cũng sẽ không động tâm.....”

“Nhưng hấn xưa nay tối tuân thủ các phép tắc, nếu thượng đế thật sự tự hôn, tất nhiên sẽ không cự tuyệt.”

“Ách, đúng vậy” Trương Triệu Huyền gật gật đầu, tiếp theo lại ngốc lảng một cái, nói:

“Di? Người thanh tỉnh?”

“Ta cho tới bây giờ đều thanh tỉnh” Lưu Ngọc khẽ cười, hai tay nắm lại

“Chưa bao giờ thanh tỉnh như lúc này”

Ngữ khí khinh miêu đậm tả (hời hợt sơ sài), nhẹ nhàng băng quơ, đôi con ngươi màu bích cũng sâu không thấy đáy, nhìn đến thập phần quỷ dị.

Trương Triệu Huyền trong lòng bắt đầu thấy không yên, thật cẩn thận mở miệng an ủi:

“Tiểu Ngọc, chính là “ thiên nhai nơi nào không có hoa cỏ”, người không tất yếu phải....”

Mới nói được một nửa, Lưu Ngọc đã đứng lên, bước đi ra cửa.

Y đi đến đứng bên cây đào ngoài phòng, ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn lại nhánh cây.

Chỉ cần nhắm mắt lại, có thể nhớ tới một ngày năm trước, Bích Linh khẽ gảy đầu ngón tay, mân thụ hoa đào nháy mắt liền nở rộ, đoá hoa hồng nhạt phiêu đảng, lung lay lão đảo rơi trên đầu ngón tay hần.

Căn bản chỉ là một giấc mộng của y đi?

Hiện giờ đã muốn tỉnh, còn có lý do gì lừa gạt chính mình?

Người mà y vẫn chờ đợi, vĩnh viễn sẽ không trở về.

Lưu Ngọc hít sâu một hơi, thân thủ dựa lên thân cây, giống như chỉ có như thế, mới có thể chống đỡ thân thể của chính mình, rồi mới quay đầu nói:

“Trương đại ca, người có thể hay không giúp ta xuất môn một chuyến?”

“Ai? Người cuối cùng cũng nghĩ thông suốt, tính toán đi ra ngoài du sơn ngoạn thủy?” Trương Triệu Huyền nhất thời mặt mày hớn hở, liên tục đáp lại hảo.

Lưu Ngọc cũng liền cười cười theo, nói:

“Ta nghĩ lên toàn tiên sơn kia, đáng tiếc phá không được kết giới chung quanh, đành phải phiền toái Trương đại ca người hỗ trợ vậy.”

“Cái gì? Người còn muốn đi tìm tên hồn đản nào?”

“Ta chỉ nghĩ muốn liếc nhìn hần một cái.” Lưu Ngọc nhắm mắt, nặng nề nói rõ từng chữ, “Liếc mắt một cái là đủ rồi.”

“Gặp qua rồi tiếp theo sẽ thế nào?”

Lặng im.

Cách hồi lâu, Lưu Ngọc mới khẽ động khoé miệng, biểu tình cứng ngắc mỉm cười, ánh mắt vừa cô đơn lại vừa dứt khoát, nhẹ nhàng nhấn rõ từng chữ:

“..... Liền quên hần.”

Trương Triệu Huyền thấy vẻ mặt này của y, làm sao có thể độc ác quyết tâm cự tuyệt? Lập tức đôi mắt vừa chuyển, lại hướng Diệp Thanh nhìn lại.

Diệp Thanh thủy chung là bộ dáng cười khanh khách, thanh âm mềm mại nói:

“Muốn đi thì đi đi. Người nếu ngại phiền toái ra mặt, ta cũng có thể làm thay, xem là muốn cưỡng hôn hay là muốn giết người, tất cả đều phụng bồi đến cùng.”

“Ách” Trương Triệu Huyền tuy rằng biết Diệp Thanh nói giỡn, lại vẫn có một chút khẩn trương, lập tức kêu lên:

“Không được! Vẫn là ta bồi hần đi đi.”

Vừa nói vừa đi đến bên người Lưu Ngọc, một ngụm đáp ứng lời thỉnh cầu của y, rất sợ Diệp Thanh thật sự chạy đi giết người phóng hỏa.

Lưu Ngọc thật cũng không để ý, sau khi nói tạ ơn, tùy tiện thu thập chút đồ vật này nọ liền tính toán xuất phát.

Đáng tiếc, Trương Triệu Huyền tuy rằng cùng Bích Linh đều là thần tiên, bản lĩnh lại kém hơn hai điểm, hoàn toàn biến không ra pháp thuật chuyển biến thời không, cuối cùng vẫn là dưới sự giúp đỡ của Diệp Thanh, mới thuận lợi tới chân tiên sơn.

Lưu Ngọc tuy rằng muốn một mặt gặp Bích Linh, rồi lại không muốn bị phát hiện, cho nên bọn họ hai người làm ẩn thân thuận sau đó liền trộm vào núi. Chẳng qua đi không đúng thời điểm, vừa lúc lại gặp Bích Linh cùng công chúa Phượng tộc đang cùng một chỗ du sơn.

Nàng kia mặc xiêm y đỏ như lửa, bên hông bó một cái dây lưng nhiều màu, trên đầu không có vật trang sức gì, chỉ có một cây lông chim ngũ sắc nghiêng buông xuống dưới, nhìn qua thật xinh đẹp mà không lẳng lơ, dung nhan tuyệt lệ.

Nhưng cho dù đối mặt với mỹ nhân như vậy, Bích Linh vẫn thủy chung một thái độ lạnh lùng thản nhiên, vô luận đi tới chỗ nào, khuôn mặt vẫn cứng nhắc không nói một lời, ngay cả lấy lệ người ta một chút cũng ngại phiền toái.

Mà công chúa Phượng tộc kia tính tình cũng thật sự hảo, từ đầu tới đuôi đều tự nhiên hào phóng, hữu thuyết hữu tiếu (có nói có cười), vừa không quá phận quấy người, cũng không đến nỗi tẻ ngắt.

Cho nên Bích Linh mặc dù không thích nàng, nhưng cũng không tốt nói đuổi người, chỉ đành bồi nàng đi một đường.

Mà Lưu Ngọc cũng lặng lẽ ở trên cây một đường nhìn theo.

Nguyên tưởng rằng lần này tái kiến, trong lòng hội đau đến lợi hại, nào biết khi chân chính nhìn thấy, nhưng lại cảm giác gì cũng không có.

Chỉ cảm thấy thật sâu một mỗi rã rời.

Trong đầu trống rỗng, giống như ngay cả linh hồn nhỏ bé cũng bị hấp hút đi, chút đau đớn cũng không phát giác được.

Thẳng đến khi công chúa Phượng tộc không cẩn thận vấp chân một cái, Bích Linh thân thủ đưa tay đỡ nàng, thời điểm hai người cơ hồ ôm thành một khối, Lưu Ngọc mới phát giác trong lòng nhảy khiêu, mạnh cắn môi dưới.

Cẩn thận nhìn đến, hai người này thực là một đôi bích nhân.

Mà y bất quá chỉ là ngu ngốc lừa mình dối người, vẫn còn lưu lại chỗ này làm gì?

Người kia trong hồi ức không hề có y.

Y đến, chính là muốn tái kiến Bích Linh, hiện tại người đều đã muốn thấy, cần gì phải tiếp tục lưu luyến?

Cáp!

Huyết vị thản nhiên theo cổ họng tràn lên.

Lưu Ngọc lại cố tình nở nụ cười, cường chế đầy miệng cay đắng, trong lòng bàn tay Trương Triệu Huyền viết vài chữ: dạy ta pháp thuật.

Pháp thuật gì?

Lưu Ngọc lại gần, nhỏ giọng nói mấy câu.

Trương Triệu Huyền hiểu ý gật gật đầu, quả nhiên dạy y, bất quá nhắc nhở riêng một câu:

“Này pháp thuật tuy rằng dễ dàng, nhưng người dù sao cũng là mới học, hơn nữa tại đây là tiên núi, chỉ sợ không sử dụng được...”

Lưu Ngọc khẽ động đôi môi nhợt nhạt không sao cả, con ngươi chậm rãi hạ xuống, nhìn không ra là bi hay hỉ, chỉ cắn răng một cái, hung hăng cắn đầy lưỡi chính mình.

Huyết màu đỏ sẫm theo khoé miệng chảy xuống.

Ngọc tay Lưu Ngọc dính huyết, chiếu theo lời nói của Trương Triệu Huyền, mặt không chút thay đổi ở giữa không trung vẽ một cái chú, rồi mới thật sâu nhìn theo Bích Linh, đem toàn thân yêu lực phóng ra.

Ba.

Sau một tiếng vang nhỏ, bỗng nhiên có cánh hoa hồng nhạt từ trên trời giáng xuống, phiêu phiêu dang dang rơi xuống dưới.

Đầy trời hoa đào.

22. Chương 21

Hai người đứng dưới tán cây bị hoa vũ đột nhiên xuất hiện làm cho hoảng sợ.

Công chúa Phượng tộc ngạc nhiên mở to hai mắt, hô nhỏ ra tiếng trước tiên:

“Kỳ quái? Mùa này sao lại có hoa đào?”

Bích Linh cũng không đáp lại, chỉ không tự chủ vươn tay phải, tiếp được một mảnh đoá hoa đang bay xuống, bình tĩnh nhìn trong chốc lát, rồi mới chậm rãi nắm chặt nắm tay.

Trong lòng đánh trống âm ỹ đến lợi hại.

Hình như có thứ đồ vật này nọ va chạm vào ngực, một chút lại một chút, như ngay lập tức muốn phá kén chui ra.

Chuyện gì vậy?

Vì cái gì hần cảm thấy được cảnh này giống như thật quen thuộc?

Vì cái gì.....Từng đợt cảm giác trống rỗng dâng lên, giống như mất mát thứ gì đó trọng yếu?

Bích Linh nhú nhú mày, ngẩng đầu hướng bốn phía đảo qua, bỗng nhiên phát hiện bên cạnh nhánh cây giật giật, mơ hồ có đạo nhân ảnh lướt qua.

Ngực hần lập tức kinh hoàng nhảy dựng lên, bước nhanh đuổi theo, bật thốt ra một cái tên:

“Lưu Ngọc.....”

Tiếp theo lại bỗng dừng dừng lại, kinh ngạc không thôi ngốc lập (đứng) tại chỗ, như bị sét đánh.

Tên ai vậy?

Vì sao hần lại quen thuộc như vậy?

Gương mặt thanh tú nào đó trước mắt thoáng hiện, nhưng là mơ mơ hồ hồ, thuỷ chung khan bất chân thiết (không nhìn được rõ ràng chính xác).

Bích Linh vùng giữa đôi lông mày nhăn chặt, trong lòng loạn thành một đoàn, thủy mâu (con ngươi hướng xuống) nhìn đoá hoa trong lòng bàn tay, nhất thời đau đầu đến muốn nứt ra.

Phượng tộc công chúa đuổi theo hần đã đi tới, thân thủ đỡ lấy cánh tay hần, ôn nhu hỏi:

“Tiên quân, người sao vậy?”

Bích Linh khoát tay áo, không kiên nhẫn đẩy nàng ra nói:

“Không có việc gì.”

Cái tay kia lại bắt đầu quần lên trên.

Bích Linh tức giận từng lớn ánh mắt, một chữ “cổn” vừa mới nói ra, liền phát giác trước ngực truyền đến một xúc cảm lạnh lẽo, dấy lên đau đớn. Hần bắt giác ngậy người một cái, có chút kinh ngạc cúi đầu, lúc này mới phát hiện nàng kia trong tay nắm một phen chuỷ thủ đen thùi, giờ phút này đang đâm vào ngực hần.

“Người.....Vì cái gì.....”

“Đợi lâu như thế, cuối cùng cũng tìm được sơ hở của người.” Công chúa Phượng tộc mỉm cười, mở miệng, lại là thanh âm trầm thấp nam tính nói:

“Không uống công ta hao hết tâm tư quần quít lấy người không tha.”

Bích Linh biến sắc rùng mình, nghiêng ngả lão đảo rút lui vài bước, nói:

“Người căn bản không phải công chúa Phượng tộc.”

“Ta là đệ đệ của nữ nhân ngu ngốc kia.” Công chúa giả gỡ bỏ tươi cười, cùng văn nhã tú lệ (nho nhã xinh đẹp) lúc trước khác một trời một vực, dung mạo gian xảo dẫn theo vài phần yêu di.

“Công chúa điện hạ cầu ái bất thành, thông đồng ám sát thần tiên lãnh tâm lãnh tính – việc này nếu truyền đến tai thượng đế, chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình, hung hăng xử phạt người Phượng tộc đi?”

“Này đối với người có lợi ích gì?”

“Không có lợi. Bất quá người khác càng bị thăm, ta lại càng vui vẻ” người nọ tùy tay xả búi tóc, mặc cho một đầu tóc đen rối tung, trong mắt toát ra vẻ oán độc, cắn răng nói:

“Chỉ vì mẫu thân ta thân phận thấp kém, những người đó khinh thị lại sỉ nhục ta, thậm chí đem ta giống như đồ chơi tặng người, cũng là thời điểm nên cho bọn họ nếm thử chút tư vị báo ứng.”

Bích Linh nghe được đến đó, mới biết người này cùng Phượng tộc có thâm cừ đại hận, cố ý phải vu oan hãm hại, nhưng là.....

“Này có quan hệ gì đến ta?”

“Người làm việc quá mức nghiêm chỉnh, bất cứ mọi việc đầu nê nếp không biết biến báo (thay đổi một cách vô nguyên tắc), không cần thận vương đường của người khác, cho nên có người bảo ta diệt trừ người.”

“Ai?”

Người nọ thần nhiên cười, cũng không trực tiếp trả lời, chỉ nhìn về phía chân trời xa xa nhỏ giọng nói:

“Thiên giới hiện giờ đang dậy sóng, ngai vàng của thượng đế..... Sớm nên thay đổi người tọa lên, không phải sao?”

“Thì ra là thế.”

Bích Linh tâm niệm thay đổi thật nhanh, nháy mắt hết thấy liên sáng tỏ.

Thiên giới này hoàng tử tranh quyền đoạt thế cũng không phải ngày một ngày hai, hần xưa nay duy trì chính phái, cũng khó trách sẽ bị người coi là cái đinh trong mắt.

Suy nghĩ điểm này, bất giác cười lạnh một tiếng, nói:

“Kế sách một hòn đá ném hai con chim tuy rằng không rồi, đáng tiếc muốn lấy tính mạng của ta, lại không dễ dàng như vậy.”

Nói xong, trên tay bỗng nhiên dùng sức, một phen rút ra chủy thủ trên ngực, thật mạnh ném ra.

Người nọ bất ngờ, bị chủy thủ đâm trúng bả vai, kêu thảm ra tiếng. Nhưng gã không dám ở lâu, khuôn mặt vắn vẹo che miệng vết thương, xoay người bước đi.

Bích Linh đương nhiên không có khí lực đuổi theo.

Kỳ thực kia một khắc từ khi hần bị thương, đã cảm thấy được đau đớn kịch liệt truyền khắp toàn thân, tay chân một chút bắt đầu cứng ngắc. Mà lúc này lại toàn thân vô lực, đầy người huyết vị yếu đuối trên mặt đất, chậm rãi nhắm lại hai mắt.

Bình khí bình thường căn bản không có khả năng làm hần bị thương thành như vậy.

Chủy thủ kia đen thui.....nhất định có cổ quái!

Nhưng Bích Linh lại không rảnh tỉ mỉ suy nghĩ này nọ, còn hơn cả tánh mạng chính mình, hần càng để ý đến khuôn mặt mơ hồ không rõ trong đầu.

Lưu Ngọc.

Hần đem hai chữ này mặc niệm một lần, không biết vì cái gì, trong lòng một trận chua xót.

Đau đớn trên thân thể càng ngày càng rõ ràng.

Vào lúc ngẩn ngơ, hình như có người nhẹ nhàng ôm lấy hần, thân thủ vuốt ve hai má hần, kia đầu ngón tay lạnh lẽo, hơi hơi phát run.

Tâm hần liền cũng như vậy mà bắt đầu run rẩy, giống như mộng về một cảnh tượng mơ mơ màng màng nào đó, trong mộng hoa đào nở rộ, cảm y thiếu niên đứng dưới tàng cây, vẫy tay hướng hần cười khanh khách.

Hần liền từ từ hướng y đi tới.

Nhưng hai người trong lúc đó khoảng cách lại càng ngày càng xa, vô luận như thế nào đều không thể tiếp cận, cuối cùng thân ảnh thiếu niên từng bước tan biến, hắc ám tối tăm ùn ùn kéo đến, đè ép xuống dưới.

Lưu Ngọc!

Bích Linh lại kêu một tiếng, trong ngực buồn bực đến lợi hại, đau đớn đáng sợ từng lớp đánh thẳng vào trong thân thể, tiếng nói bên tai nhao nhao ồn ào, tựa hồ có vài người đang nói chuyện.

“Cứu hần!” Trong đó một thanh âm thâm thúy dễ nghe, thập phần êm tai.

“Kia một đao ở giữa ngực, phá vỡ tiên khí hộ thể của hần, hơn nữa trên đao lại có bôi kịch độc, căn bản vô được khả giải (không có được giải được)..... Xoay chuyển trời đất cũng hết cách.”

Người kia thanh âm ôn nhuận như ngọc, nhưng lại khác làm cho hần cảm thấy chán ghét.

“Sao có thể vậy? ngươi không phải thần y sao?”

“Ngay cả thần tiên đều bộ dạng nửa sống nửa chết này, ta một cái nhỏ nhỏ thầy thuốc, có thể giúp ích được việc gì?”

“Chính là.....”

“Diệp Thanh, ngươi liền thử cứu hần một lần thôi.”

“Hảo hảo hảo. Ngô, nghe nói, ngươi từ trước trộm chu quả của xà yêu?”

“Phải”

“Trái cây kia nếu hảo hảo luyện chế, có công hiệu khởi tử hoàn sinh, ngươi giấu đi nơi nào?”

“Đã sớm bị ta ăn.”

Một trận im lặng.

Sau một lát, ngón tay lạnh lẽo lại lướt nhẹ qua hai má Bích Linh, bên tai vang lên tiếng cười cúi đầu.

Kia thanh âm ôn nhu như nước, giống như hàm chứa vô tận tình ý, thẳng thấu đến tận đáy lòng người, thật nhẹ thật nhẹ nói:

“..... Ta hiểu được nên làm thế nào.”

23. Chương 22

Không cần!

Bích Linh cũng không hiểu được hần muốn làm gì, nhưng phát giác hô hấp cứng lại, trực giác từ đáy lòng kêu to.

Do hần bị trúng kịch động, thân thể đã sớm cứng ngắc, căn bản không thể mở miệng nói chuyện. Hơn nữa sau từng trận đau đớn xâm nhập, hắc ám càng ngày càng nặng hướng hần đè ép, rất nhanh lại mất đi ý thức.

Thời điểm tỉnh lại, thanh âm ồn ào xung quanh đều biến mất không thấy.

Bích Linh trợn mắt nhìn, phát hiện chính mình êm đẹp nằm trên giường, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ tiến vào, có chút chói mắt. Tay chân hần đã sớm khôi phục như thường, trừ bỏ trên ngực mơ hồ cảm giác đau, mặt khác cũng không lo ngại.

Không, không đúng.

Bích Linh nhú nhú mày, nâng tay đè lại miệng vết thương trên ngực, cảm thấy địa phương kia rất không thích hợp – nguyên bản cảm giác trống rỗng quần quanh trái tim, đột nhiên biến mất vô tung vô tích, giống như có thứ gì đó bổ khuyết khoảng trống trong ngực.

Là do thiếu niên trong mộng kia làm sao?

Trong giấc mộng dài mơ mơ hồ hồ, hần tìm về một đoạn trí nhớ đã bị quên lãng.

Hần bị con miêu yêu nào đó lừa xoay vòng vòng.

Hần đã từng nắm lấy tay gia khoả kia, đã từng hôn lên môi gia khoả kia, hần thậm chí còn nói..... phải vĩnh viễn bảo hộ y.

Là hần sau khi quên đi hết thấy, không chút do dự đem người kia đẩy ra. Mà kia con miêu yêu chết tiệt lại còn ngây ngốc chạy tới, ở thời điểm hần bị thương canh giữ bên người, kêu to cầu Diệp Thanh cứu hần.

Bích Linh trong lòng khẽ động, bỗng đứng đứng dậy, tùy tiện sửa sang một chút lại xiêm y, liền bước ra khỏi phòng.

Hần còn nhớ rõ câu nói cuối cùng của Lưu Ngọc.

Con bốn miêu kia đến tột cùng là hiểu được cái gì?

Y tính toán làm như thế nào cứu hần?

Dùng máu của y? thịt của y? hay là..... Nội đan?

Sách!

Lưu Ngọc nếu thực sự dám xằng bậy như thế, hần tuyệt đối không dễ dàng tha thứ!

Bích Linh cắn chặt răng, cường chế đau đớn trên ngực, đầu ngón tay lộ ra hào quang, tùy tiện giữa không trung vẽ ra một vòng tròn.

Không gian trước mặt nhất thời bị xé mở, hiện ra một đạo khe hở màu đen.

Bích Linh nhấc chân đi vào, miệng mặc niệm tên Lưu Ngọc, chớp mắt tiếp theo, đương nhiên đang ở trên đỉnh núi Lạc Hà.

Lúc đó ánh nắng tươi sáng, Trương Triệu Huyền cùng Diệp Thanh đang ngồi trước cửa uống trà, liền bị phương thức xuất hiện của hần làm cho hoảng sợ.

Trương Triệu Huyền sợ hãi kêu ra tiếng, động tác thứ nhất chính là nhào về phía trước bảo vệ Diệp Thanh, rồi mới hồi phục tinh thần, hắc hắc cười nói:

“Đã lâu không gặp, thương thế của người đã khỏi hần? Ai nha, Diệp Thanh nhà ta quả nhiên lợi hại, thực không hổ danh thần tiên.”

Bích Linh không để ý tới hỏi han của hần, chỉ lạnh nghiêm mặt tiến lên vài bước, mở miệng liền hỏi:

“Người ở đâu?”

“A? Người nào?”

Bích Linh không kiên nhẫn nhìn nhô mi, từng chữ từng chữ nói:

“Con miêu yêu chết tiệt kia!”

“A, này.....y.....” Trương Triệu Huyền ngây người một chút, biểu tình đột nhiên trở nên có chút cổ quái, quay đầu nhìn nhìn Diệp Thanh, ấp a ấp úng nói không ra lời.

Bích Linh nhanh nắm chặt nắm tay, trong lòng càng ngày càng nóng, lại hỏi một lần:

“Y ở nơi nào?”

Trương Triệu Huyền vòng vo đảo con người, vẫn là do dự mà không trả lời.

Vào lúc đang giăng co, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng mèo kêu “ meo”

Bích Linh trong lòng kinh hoàng, lập tức theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một con hắc miêu con người xanh biếc lanh lợi từ trong phòng chạy ra, thái độ vô cùng thân thiết hướng bên chân Trương Triệu Huyền cọ cọ.

Bích Linh nhanh tay lẹ mắt, lập tức liền xoay người kéo lấy da lông sau gáy nó, một tay bắt lấy nó tiến vào trong ngực.

“Meo meo”

Hắc miêu kêu một tiếng sợ hãi, nhất thời lông dựng đứng, bắt đầu liều mạng giãy dụa, móng vuốt sắc bén hung hăng vung lên, trên mặt Bích Linh hoạ ra mấy đạo vết máu.

Bích Linh thoáng chốc liền tỉnh mộng.

Vết thương kia đương nhiên không phải rất đau, nhưng so với kịch độc mấy ngày trước đây, càng làm cho hắn thấy khó thở.

“Meo meo ô~” Hắc miêu lại kêu vài tiếng, nhân cơ hội từ trong tay Bích Linh giãy ra, thật nhanh trốn được trong lòng Trương Triệu Huyền.

Bích Linh vẫn đang đứng ngơ ngác, trên mặt không chút biểu tình, chỉ thẳng ngoắc ngoắc nhìn con hắc miêu kia, nơi đáy mắt bốn bề sóng dậy, hiển nhiên là khiếp sợ đến cực điểm.

Trương Triệu Huyền thấy bộ dạng này của hắn, vội vàng giải thích nói:

“Nó không phải cố ý muốn cào ngươi, chính là.....chình là....”

Lẽ mà nửa này, như cũ vẫn chưa nói ra nguyên do.

Diệp Thanh bên cạnh chậm rãi uống trà, nhẹ nhàng nói một câu:

“Dù sao sớm hay muộn cũng phải nói cho hắn, cần gì phải lãng phí thời gian?”

“Ai” Trương Triệu Huyền thở dài một hơi, lúc này mới chính thực đặt quyết tâm, đem hắc miêu trong ngực nâng lên nói:

“Thực ra, Lưu Ngọc đã biến thành một con hắc miêu bình thường.”

Nghe vậy, đồng tử Bích Linh mạnh co rút một cái, biểu tình vẫn là lạnh lùng hỏi:

“Đây là ý tứ gì?”

“Người ngày đó bị công chúa Phương tộc đâm đến trọng thương, thân trúng kịch độc mà hôn mê bất tỉnh, Lưu Ngọc vì cứu người.....đem tim chính mình đào ra đổi cho người.”

Dứt lời, xung quanh liền nổi lên hàn ý.

Nhiệt độ bốn phía đột nhiên hạ xuống, mặt đất kết khối một tầng băng mỏng, Bích Linh sắc mặt lạnh rét đến đáng sợ, quanh thân hàn khí bức người.

“Lấy tim?” Hắn nâng tay đề lên ngực mình, đem hai chữ lặp lại một lần, ánh mắt trống rỗng lại mờ mịt, giống như không hiểu được trong đó có ý tứ gì.

Trương Triệu Huyền thấy thần sắc hắn không tốt, vội vàng ôm lấy Diệp Thanh nhà hắn nói:

“Chủ ý này tuy là Diệp Thanh nghĩ ra, nhưng cũng là Lưu Ngọc chính mình đồng ý. Y nói lúc trước dù sao cũng là y lừa người, cho nên phải trả lại cho người. Ách, hiện tại tâm y đang ở trong thân thể người, người hắn là đã nhớ lại sự tình trong quá khứ đi?”

Bích Linh không gạt cũng không lắc, chỉ như vậy nhìn chằm chằm phía trước, kinh ngạc nói:

“Y nếu đã không có tim, như thế nào có thể sống đến bây giờ?”

“Đó là do ta dùng định hồn chú.” Trương Triệu Huyền xoa xoa bộ lông hắc miêu trong lòng, có chút ý tứ thương cảm

“Đáng tiếc Lưu Ngọc hiện tại mất hết tâm trí, đã muốn cùng miêu bình thường không có gì khác biệt”

Ý từ này là.....Thiên niên thanh tú đáng yêu kia đã tiêu thất không bao giờ tìm thấy được nữa?

Từ nay về sau, chỉ còn lại một con hắc miêu không có trái tim?

Bích Linh nhú mày, biểu tình quái dị vặn vẹo, thân thủ chạm tới hắc miêu đã lui thành một đoàn, đầu ngón tay hơi hơi phát run.

Hắc miêu bị hù cho hoảng sợ, hướng hẳn nhe răng, một ngụm cắn lấy tay hắn.

Trên tay Bích Linh nhất thời nhiều ra mấy dấu răng, máu tươi chảy ròng.

Đau quá.

Y vì cứu hắn, đã đem tim chính mình đào ra.

Đó là loại đau đớn như thế nào?

.....Hắn còn muốn tưởng tượng ra không được.

24. Chương 23

Bích Linh thần sắc cứng ngắc đứng tại nơi đó, hàn khí quanh thân mãnh liệt, ngực lại giống như thiêu đốt một đồng lửa, đau đớn nóng rực trong cơ thể đầu đã lung tung, sao cũng không tìm thấy đường ra.

Là do một lòng thay đổi sao?

Hiện tại ngay cả trái tim này cũng vặn vẹo đau đớn, đến tột cùng là cảm thụ của ai?

Lưu Ngọc?

Hoặc làChính hắn?

Bích Linh một ngụm hít sâu, cho dù bị trùng bị cắn bị nắm lấy quấy nhiễu, vẫn như cũ thân thủ kéo kéo lỗ tai kia hắc miêu, lăm bầm lấu bầm thấp giọng:

“Hắn vì cái gì phải cứu ta?”

“Đương nhiên là bởi vì thích người a.”

“Thích?” Bích Linh nhẹ nhàng niệm ra hai chữ này, sắc mặt đột nhiên trở nên phi thường khó coi, thanh âm lạnh lùng nói:

“Tình yêu là thứ gì, căn bản là gạt người, hoàn toàn không đáng tin tưởng.....”

“Có lẽ đi.” Trương Triệu Huyền cầm tay Diệp Thanh, quay đầu liếc nhìn hắn một cái, cười nói:

“Chính là, trên đời này nó người nguyện vì nó sinh ra, cũng vì nó mà chết đi.”

Nghe vậy, Bích Linh nhất thời im lặng.

Hắn nhìn thẳng Lưu Ngọc, trên mặt biểu tình thiên biến vạn hoá, không biết suy nghĩ cái gì. Cách hồi lâu, mới một phen nhéo lấy da lông Lưu Ngọc, lại đưa y ôm vào trong ngực.

“Meo!” Lưu Ngọc bắt đầu mãnh liệt giãy dụa.

Bích Linh không chút nào để ý, mặc y trên tay mình vạch vạch trảo ngân, mặt không chút thay đổi hướng Trương Triệu Huyền nói:

“Ta muốn dẫn y trở về.”

“Di?” Trương Triệu Huyền hoảng sợ, vội hỏi:

“Tiểu Ngọc đã biến thành bộ dạng này, người cũng đừng tái gây sức ép với y.”

Bích Linh ngay cả mí mắt một chút cũng không nâng lên, ánh mắt thủy chung dừng ở hắc miêu đang giương nanh múa vuốt trên người, thanh âm thoảng khàn khàn, không giống như bình thường vô tình lạnh băng:

“Ta đã nói phải bảo vệ y.”

“Ách?”

“Lời ta đã nói ra, tuyệt đối sẽ không đổi ý.”

Dứt lời, xoay người bước đi.

Bất quá, hắc không thi triển pháp thuật quay về tiên sơn của mình, mà là một đường xuống núi Lạc Hà, tìm được một gian trúc ốc ẩn sâu trong rừng cây.

Phòng ở cong vẹo, giống như tùy thời liền có thể sụp xuống.

Cây đào giữ nhà đã mọc vô cùng tươi tốt, nụ hoa đào đang đợi đến ngày nở tung.

Bích Linh nhớ rõ Lưu Ngọc thực thích hoa đào này, y nếu nhìn thấy, chắc chắn sẽ thập phần vui vẻ đi?

Đáng tiếc, y hiện giờ đã mất hết tâm trí, cái gì cũng không hiểu được.

Nghĩ đến đây, Bích Linh không khỏi cúi đầu nhìn nhìn hắc miêu trong ngực.

Lưu Ngọc vừa rồi ôm sòm kịch liệt một đường, lúc này có chút mệt mỏi, lại vẫn là đề phòng trọn to hai tròng mắt, tùy thời chuẩn bị há mồm cắn người. Bích Linh đẩy ra cửa phòng, thử đưa y đến đặt ở trên giường, nào biết hắc miêu uốn eo thân mình, liền lập tức nhảy xuống giường xông ra ngoài.

Bích Linh bất ngờ không kịp phòng bị, cơ hồ bất không được y, sau đành vận dụng linh lực, chung quanh phòng bày ra một đạo kết giới, mới miễn cưỡng đem hắc miêu đang tán loạn chung quanh kia bắt trở về bên giường.

“Meo meo ô ~” Lưu Ngọc không cam lòng khua khua móng vuốt, lại một ngum cắn lấy tay Bích Linh.

Tay Bích Linh sớm đã máu tươi đầm đìa, lại từ họ hồn nhiên không hề phát giác, chỉ nhăn mặt cau mày, hung tợn trừng trừng Lưu Ngọc.

Hắn thật sự hận chết con miêu yêu này!

Từ trước vô công dỗi ghề, chuyên đi con đường bàng môn tả đạo, lừa hắc động tình động tâm, dễ dàng ưng thuận hứa hẹn cả đời gần nhau, hiện giờ càng làm chính mình vướng tâm trao cho y, làm hắc – người vô tình nóng nảy, nguyện nhận lấy hết thủy tra tấn thống khổ.

Là nha, hắc nguyên bản tuyệt không tin tưởng tình yêu.

Cái loại nhảm chán gì đó, hắc chưa bao giờ thêm ngoảnh đầu lại nhìn.

Nhưng trái tim con miêu yêu kia hiện tại đang trong cơ thể hắc, hắc cho dù muốn là như từ trước đến nay hết thủy cái gì cũng không tồn tại, cũng không thể nữa rồi.

Hắn nhớ rõ chính mình mỗi ngày trào ngư cho y.

Hắn nhớ rõ chính mình đã nói hai chữ yêu mến.

Hắn nhớ rõ hoa đào nháy mắt nở rộ, thiếu nên dung nhan thanh tú nghiêng đầu mỉm cười.

Này miêu yêu thật giáo hoạt, làm cho hắc không thể không thích.

“Cho nên, người phải chịu trách nhiệm.” Bích Linh nghiêng răng nghiêng lợi nói một câu, bàn tay chậm rãi phủ lên ánh mắt Lưu Ngọc, không hề báo trước thi triển pháp thuật.

“Meo....” Lưu Ngọc kêu thảm một tiếng, liền mạng chống cự.

Nhưng y khí lực quá nhỏ, đương nhiên không phải đối thủ của Bích Linh, rất nhanh liền bị hào quang màu vàng bao phủ, dần dần hình thành tay chân, biến thành bộ dạng thiên nên trước kia – do yêu lực không đủ, cái tai cùng đuôi vẫn như cũ bị giữ lại, nhìn có chút kì quái.

Bích Linh mắt cũng không chớp nhìn y, quá khứ rõ ràng trở lại trong đầu, hô hấp có chút hỗn loạn.

Lưu Ngọc cũng không có cảm giác, cũng không biết thân thể chính mình đã xảy ra biến hoá, một thoát ly từ trong tay Bích Linh, liền thật nhanh nhảy xuống giường.

“Phanh!”

Y còn không quen thân thể con người, mới vừa đi vài bước liền té ngã trên mặt đất, vô cùng hoang mang lắc lắc cái đuôi. Nhưng ngay lập tức lại khôi phục như thường, tùy tiện trên mặt đất lăn vài vòng, đuổi theo cái đuôi của chính mình chơi tiếp.

Y cái gì cũng không hiểu được.

Cho dù hoá ra hình người, bất quá cũng chỉ là một con hắc miêu bình thường.

Bích Linh vì chuyện này liền cắn chặt răng, trong miệng tràn ngập cay đắng, bỗng nhiên bước tới, một phen lôi lên Lưu Ngọc đang té lăn trên mặt đất, gắt gao đưa y tiến vào trong ngực.

“Meo!” Lưu Ngọc sợ hãi kêu ra tiếng, đỡ tốn hơi thừa lời, lập tức liền hướng trên cổ Bích Linh cắn lấy.

Y cắn càng mạnh, Bích Linh liền càng ôm chặt, chặt chẽ tựa cầm trên bờ vai y, khàn giọng nói:

“Vì cái gì lại trốn ta?”

Lưu Ngọc hoàn toàn không hiểu lời hắn nói, chính là hung hăng kêu “meo” một cái.

Bích Linh thuận lợi thối lui một chút, thân thủ nắm lấy cằm y, đôi mắt trầm trầm âm thầm hỏi:

“Người sợ ta, có phải không?”

“Meo meo” Tiếng kêu của Lưu Ngọc chậm rãi mỏng manh, giống như đã muốn dùng hết khí lực, nhưng thuỷ chung không nhưng giãy dụa, răng nanh móng vuốt nhất tề ra trận, liều lĩnh muốn thoát ra.

Y ở bên Trương Triệu Huyền thật nhu thuận, vì cái gì vừa tiếp xúc với mình, liền phản ứng kịch liệt như vậy?

Bích Linh mị hí con người, trong lòng vừa tức vừa giận, đau đến không ra bộ dáng, nguyên bản khuôn mặt lạnh lùng càng thêm phần dữ tợn, nhưng động tác trên tay lại dị thường ôn nhu.

“Đừng sợ, đừng sợ.” Vuốt ve mái tóc dài đen, cầm lấy tay y ấn lên trên ngực mình, thanh âm thấp trầm khàn khàn, nhẹ nhàng nói:

“Đã quên sao? trái tim người.....là ở nơi này.”

25. Chương 24

Vừa nói, một bên vừa thật sâu nhìn vào trong mắt Lưu Ngọc.

Nhưng đôi mắt ánh lục trong veo, trừ bỏ có thể phản chiếu ảnh ngược của hắn ra, không dậy nổi một tia gợn sóng.

Bích Linh có chút thất bại đề thái dương, biết rõ Lưu Ngọc toàn thân phát run, liều mạng chống cự, lại vẫn là đem người ôm tới trên giường, kéo chắn bao trụ lại hai thân thể.

“Meo....”

Lưu Ngọc ban ngày tranh cãi ầm ĩ, lúc này đã mệt mỏi tới cực điểm, sau khi bị gây sức ép vài cái, cuối cùng cũng nhắm mắt, trầm trầm ngủ.

Trời lúc này đã tối, ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ tiến vào, trong phòng hết thấy đều phủ lên quang mang nhàn nhạt.

Bích Linh ôm chặt người trong lòng, nương theo ánh trăng chăm chú nhìn dung nhan như ngọc, rồi mới thân thủ vuốt ve hai má y, kia động tác vừa nhẹ nhàng lại vừa nhu hoà, giống như đang chạm vào một giấc mộng tùy thời liền có thể tan vỡ.

Hắn sợ y đột nhiên tỉnh lại.

Hắn sợ phải đối mặt với ánh mắt mờ mịt của y.

Bích Linh chợt thấy đáy lòng trống rỗng, hình như có cái gì đó càng ngày càng lạnh băng.

Hắn có thể mỗi ngày trao ngư cho y.

Hắn có thể cùng y cả đời tư thủ.

Hắn có thể hàng ngàn hàng vạn lần nói “thích”

Nhưng, vĩnh viễn chỉ có thể đối đãi với một bộ xác trống rỗng.

.....Biết bao tĩnh mịch.

Một đêm không ngủ.

Bích Linh sáng sớm ngày hôm sau đã ra khỏi cửa, khi trở về Lưu Ngọc đã muốn tỉnh lại, tóc tai bù xù ở trong phòng ngoạn nháo. Thấy hắn khẽ cất tiếng gọi, “Tạch” một cái liền trón vào trong góc phòng, mở to đôi mắt tròn nhìn mọi nơi xung quanh.

Bích Linh biết rõ y nghe không hiểu mình nói gì, lại vẫn là mặt không chút thay đổi nói một câu:

“Ta bắt ngư trở về.”

Nói xong, quơ quơ mấy con cá vẫn còn tươi sống trong tay.

Ánh mắt Lưu Ngọc lập tức sáng lên, trong cổ họng phát ra tiếng kêu meo meo, nhìn thẳng Bích Linh trong chớp lát, bỗng nhiên hai chân một đạp, mãnh liệt chạy ra, động tác nhanh chóng đoạt lấy con cá. Tiếp theo lại trón quay về góc phòng, mồm to nhắm nuốt, ăn đến miệng đầy máu tươi, bộ dạng thập phần khủng bố.

Bích Linh nhú nhú mày, đem mấy con cá còn lại tùy tay một ném, bước đến kéo lấy lỗ tai kia bốn miêu, một phen ấn tiến vào trong lòng mình.

“Meo!” Lưu Ngọc lắc lắc cái đuôi, giống như thị uy giơ lên móng vuốt, nhưng dù sao cũng vừa được cho ăn thịt, lúc này thật không có trực tiếp cắn xuống.

Bích Linh nhanh nhẹn đưa ra tay áo xoa xoa mặt y, lại lấy tay làm lược, buộc hảo kia một đầu tóc dài đen, thời điểm giúp Lưu Ngọc sửa sang lại quần áo, không cẩn thần liền nhìn thoáng qua vết thương dữ tợn trên ngực.

Miệng vết thương rõ ràng mới khép lại không lâu, mơ hồ mang theo huyết khí, trên da thịt trắng nõn có vẻ dị thường chói mắt.

Đây là dấu vết thân tình lưu lại của Lưu Ngọc, là y quyết tâm vì tình mà sinh cũng vì tình mà diệt.

Bích Linh hô hấp một chút liền không thông, kim lòng không đậu vươn tay, nhẹ nhàng che lên vết thương đáng sợ, hỏi:

“Đau không?”

Lưu Ngọc đương nhiên nghe cũng không hiểu, chỉ không ngừng kêu meo meo.

Đúng rồi, y hiện tại cái gì cũng không cảm thấy được.

Rất cuộc.....sẽ không thương tâm thống khổ.

Bích Linh kéo kéo khoé miệng, bỗng nhiên có chút nhớ nhung cười, sắc mặt thối nhưng lại càng khó coi, nghiêng người về phía trước, đôi môi lạnh lẽo chậm rãi dán lên hai má Lưu Ngọc.

Lưu Ngọc bị kinh hách, không chút khách khí chém ra miêu quyền, há mồm liền cắn.

Bích Linh mặc y cắn, ngón tay vẫn là một chút lại một chút chải vuốt sợi tóc đen, nói:

“Ta phải xuất môn một chuyến, ngươi cũng cùng đi đi.”

“Meo!” Lưu Ngọc cắn đến có chút mệt mỏi, ngược lại thay bằng móng vuốt.

Bích Linh thủy chung vô động vô trung, chỉ chặt chẽ chế trụ cổ tay y, kéo y tiến ra phía trước vài bước, tay áo vung lên, nháy mắt ở giữa không trung chém ra một đạo liệt ngân (vết nứt), nhắc chân tiến vào trong.

“Meo ô~”

Giữa tiếng kêu sợ hãi của Lưu Ngọc, Bích Linh dễ dàng biến ra pháp thuật chuyển biến thời không. Nháy mắt tiếp theo, hai người đã đứng trước toà tiên sơn nào đó toạ trên đỉnh núi, bên cạnh chính là vách đá cao thẳng đứng.

Kìa vực sâu vạn trượng không thấy đáy, toát ra nhè nhẹ hàn ý.

Lưu Ngọc bắt giác rụt bả vai, thân thể không hiểu sao bắt đầu phát run.

Bích Linh nhanh nhẹ sờ sờ hai cái tai y, tùy tay ở chung quanh bày ra kết giới, nói:

“Ngươi ở chỗ này chờ ta trở về.”

Rồi mới từng bước tiến lên phía trước, thả người nhảy xuống vách núi.

Tay áo tung bay.

Hắn lúc trước chình là tại đây ném xuống gói bọc của Lưu Ngọc, hiện nay hiển nhiên muốn đi tìm trở về.

Kỳ thực lấy phát luật của Bích Linh mà nói, tùy tiện gãy đầu ngón tay liền có thể tìm về vài thứ kia, hắn lại cố tình nhảy xuống vách núi, thân hình nhẹ nhàng dừng lại trên bụi cỏ dại, lật từng khối đá để tìm.

Chuông đồng đang, khoá trường mệnh, ngọc bội..... tất cả đều là hắn mua vội tới treo lên người Lưu Ngọc, nhưng trải qua một năm dầm mưa dãi nắng, sớm đã không còn bộ dáng như trước nữa.

Bích Linh nhặt lên, lấy ống tay áo chính mình cẩn thận chà lau, lại thật cẩn thận thu vào trong lòng ngực, bận rộn đến giữa ngày mặt trời lên cao, mới một lần nữa trở về đỉnh núi.

Lưu Ngọc chán đến chết, đã sớm ở đằng kia vù vù ngủ, gặp Bích Linh trở về, mới cảnh giác vênh tai, kéo dài âm điệu “meo” một tiếng.

Bích Linh ánh mắt giật giật, từ trong lòng lấy ra vài thứ kia, giống như một ngày nào đó rất lâu trước đây, động tác mềm nhẹ đeo lên người Lưu Ngọc.

Lưu Ngọc vốn là sợ hắn, hơn nữa thật không kiên nhẫn, tự nhiên không chịu hảo hảo phối hợp, rất nhanh liền vấy đầu một cái, đem khoá trường mệnh đập bể trên mặt đất.

Bích Linh nhướng mày, nhưng không giận, chỉ chậm rãi đem đồ vật này nọ nhặt lên, lại chậm rãi đeo về trên người Lưu Ngọc. Hắn hơi hơi buông xuống con người, từ đầu tới cuối đều không nói được một lời, trên mặt biểu tình gì cũng không có.

Lưu Ngọc tựa hồ cảm thấy ngoạn không vui, lười biếng đánh mấy cái ngáo, liền bị chuông đồng đình đương rung động hấp dẫn ánh mắt, móng vuốt hung hăng vung lên, đem chuông té rớt trên mặt đất, bắt đầu chạy đuổi theo nó.

Cứ như vậy, thứ gì đó trên người đương nhiên nhất loạt mà rơi xuống.

Bích Linh vẫn như cũ không có phản ứng, chỉ cúi lưng đem tiểu ngoạn ý nhặt trở về, tốc độ thật chậm thật chậm, giống như mỗi một động tác đều dùng hết toàn thân khí lực.

Không quá bao lâu, Lưu Ngọc liền đuổi theo chuông đồng đang chạy trở về.

Bất quá y hiển nhiên chơi đã chán, tùy tay gảy vài cái, đột nhiên đem chuông kia nhét vào trong miệng mình, thật mạnh cắn cứng.

“Chờ một chút!”

Bích Linh kêu to ra tiếng, thật nhanh vươn tay tới, đúng lúc cứu chuông kia trở về. Nhưng Lưu Ngọc một ngụm lại cắn lên tay hắn, lưu lại hai đạo dấu răng thật sâu, nhất thời máu tươi đầm đìa.

Lưu Ngọc ngẩn ngơ, tựa hồ có chút bị dọa tới.

Bích Linh chau mày, giống như hoàn toàn không có cảm giác đau đớn, chỉ quơ quơ chuông đồng đã nhiễm huyết, thâm tình chuyên chú cúi đầu, chậm rãi đem nó buộc lên cổ tay Lưu Ngọc.

Đinh đinh đang đang.

Chuông lập tức vang lên, thanh âm thanh thúy dễ nghe.

Lưu Ngọc lại không liếc nhìn lấy một cái, quay đầu nhìn mọi nơi xung quanh, bị chim chóc trên cây hấp dẫn lực chú ý.

Trong mắt y căn bản không có hắn.

Bích Linh cảm giác trong ngực run rẩy đến kịch liệt, ngay cả lực phủ ngũ tạng cũng đảo lộn thành một đoàn, cách hồi lâu mới mở ra hai cánh tay, gần như run rẩy ôm lấy thắt lưng Lưu Ngọc.

Đây là hình phạt tàn khốc nhất trên đời này.

Từ nay đến hàng ngàn hàng vạn năm sau, hắn đều chỉ có thể giống như cái dạng này, gắt gao ôm lấy thân thể y, rồi mới.....tưởng niệm trái tim của y.

26. Chương 25

Bích Linh mang theo Lưu Ngọc trở về núi Lạc Hà.

Thời điểm đi đến đỉnh núi, Trương Triệu Huyền cùng Diệp Thanh trước sau như một dính cùng một chỗ, khảnh khảnh ta ta, một cái ôm ấp ấp, người một ngụm ta một ngụm ăn hoa quế cao. Cho dù bị ngoại nhân nhìn thấy, cũng là ngọt ngào mật mật, không coi ai ra gì, Trương Triệu Huyền cũng không xuất thủ tiếp đón hỏi:

“Ai nha, các người sao lại đến đây? Du sơn ngoạn thủy?”

Bích Linh khuôn mặt lạnh lùng không nói lời nào.

Lưu Ngọc thể nhưng lại thật cao hứng, meo meo kêu liên nào vào trong lòng Trương Triệu Huyền, ở trong ngực hắn cọ cọ, thái độ thân thiết đến cực điểm.

Nhiệt độ bốn phía đột nhiên giảm xuống.

Sắc mặt Bích Linh vốn là bối rối, lúc này lại lạnh lùng, trong con ngươi hàm chứa sát ý lạnh như băng, gọi người sờn gai ốc.

Diệp Thanh lại chậm rãi uống trà, trên mặt tươi cười ôn hoà cùng ân cần, nhân súc (cả người lẫn vật) vô hại.

Trương Triệu Huyền bị giáp công từ hai phía, không thể không đem thiếu niên bên cạnh đẩy ra, xấu hổ cười cười nói:

“Tiểu Ngọc người đã biến ra hình người, sao còn thích làm nũng như vậy? Ách, người là muốn hại chết ta sao?”

Đáng tiếc Lưu Ngọc không chút nào để ý tới, tiếp tục quẩn quít lấy hắn không tha.

Cuối cùng vẫn là Bích Linh không thể nhịn được nữa, một tay hướng con bồn miêu kia bắt trở về, chặt chẽ giấu tốt trong lòng ngực, rồi mới lại hướng Trương Triệu Huyền trừng mắt một cái, quay đầu đối Diệp Thanh nói:

“Người có biện pháp cứu y, đúng không?”

Diệp Thanh khiêu khiêu lông mi, không nhanh không chậm uống ngụm trà hỏi lại:

“Dựa vào cái gì liền khẳng định như vậy?”

“Người là thần y.”

“Cáp, ta nếu thực sự làm được việc này, lúc trước không phải có thể trực tiếp cứu người sao? Hà tất phải phiền toái như vậy?”

“Ai ngờ người là không phải là cố ý?” Bích Linh mị hí con người, lạnh lùng nói:

“Ta cùng Lưu Ngọc đều đã từng đắc tội với người, mà người..... tuyệt đối là người có cừu tất báo.”

Diệp Thanh nét mặt khẽ biến, chậm rãi buông xuống cái chén trong tay, nhưng là cũng không mở miệng phủ nhận, ngược lại cười khanh khách nói:

“Không tính đến người lại ngốc như vậy.”

Bích Linh lập tức liền nắm chặt nắm tay.

Quanh thân thận phần hàn khí làm cho người ta sợ hãi, nhưng lại gắng gượng nhẫn hạ đầy lòng lửa giận, cắn răng nói:

“Mặc kệ người dùng phương pháp gì cũng tốt, mau chóng làm cho y khôi phục tâm trí!”

“Ngượng ngùng, ta làm không được.”

“Người.....!” Bích Linh biến sắc rùng mình, nháy mắt tiếp theo, trong tay đột nhiên biến ra hàn băng huyền thành một thanh trường kiếm, không chút khách khí chỉ hướng Diệp Thanh.

Trương Triệu Huyền sợ tới mức kêu ra tiếng.

Diệp Thanh lại chỉ mỉm cười, chậm rãi nói:

“Người như vậy là đang cầu người hỗ trợ sao?”

Bích Linh hung tợn trừng trụ Diệp Thanh, trường kiếm trong tay lại tiến dần lên phía trước một tấc, ngữ khí cứng ngắc lại lạnh như băng, chỉ lặp lại hai chữ:

“Cứu hẩn.”

Diệp Thanh chẳng hề để ý cười cười, tự chiêu cổ bản thân uống trà.

Trương Triệu Huyền ngược lại thật lo lắng bọn họ động thủ đánh nhau, vội vàng nói khuyên giải.

Như thế giằng co một hồi lâu, Diệp Thanh như có như không thở dài một hơi nói:

“Ta quả thật không cứu được hẩn.”

Dừng một chút, mắt thấy Bích Linh sắc mặt tái mét, khuôn mặt dữ tợn vẩn vọ, mới bỗng dưng khẽ động khoé miệng, thản nhiên cười nói:

“Bất quá, ta tuy rằng không có năng lực kia, các người làm thần tiên lại thật sự lợi hại a. Cho dù không trị được bệnh của Lưu Ngọc, cũng có thể..... tìm một thứ khác giống như vậy thay thế trái tim của y.”

Nghe vậy, Bích Linh bỗng nhiên sáng tỏ thông suốt.

Hẩn buông xuống con người, lẳng lặng nhìn một cái thiếu niên đang không ngừng giãy dụa trong lòng ngực, rất nhiều ý niệm trong đầu đến rồi lại quay đi, thật nhanh liền hạ quyết tâm. Rồi mới nắm chặt tay Lưu Ngọc, quay đầu bước đi.

Trương Triệu Huyền bị hành động mạc danh kỳ diệu của hắn biến thành một đầu mờ mịt, không khỏi bước nhanh đuổi theo, miệng hét lên:

“Người sao lại bỏ đi nhanh như vậy? không lưu lại uống chén trà sao?”

“Ta còn có chuyện quan trọng hơn.”

“Đi? Người đã nghĩ ra biện pháp cứu Lưu Ngọc?”

Bích Linh cũng không quay đầu lại, chỉ lạnh lùng phun ra mấy chữ:

“Cây cỏ ngu sắc.”

“Vật kia có công hiệu trọng tố huyết nhục (bồi đắp máu thịt), thật có thể thay thế trái tim cho Lưu Ngọc, nhưng người có biết loại cây cỏ này sinh trưởng ở nơi nào không?”

“Huyền hư đảo”

“Không sai. Nói vậy người cũng hiểu được chủ nhân toà đảo kia là ai đi?” Trương Triệu Huyền khoé mắt nẩy nẩy, quả thực nghĩ đến đây là cái bẫy Diệp Thanh nhà hắn bố trí ra, “Nhị hoàng tử Thiên giới không phải dễ đối phó, người ngàn vạn lần không nên xằng bậy....”

Còn chưa nói xong, Bích Linh đã nắm tay Lưu Ngọc càng đi càng xa, đảo mắt đã không thấy bóng dáng.

Bọn họ ngay cả nhà cũng không quay về, trực tiếp liền hướng đi hướng Huyền Hư đảo.

Bích Linh đương nhiên biết rõ Nhị hoàng tử là dạng người nào, gia khổ kia đâu chỉ chung sống bất hảo, căn bản là buồn vui thất thường, tùy tâm sở dục, thiên giới to lớn, chỉ sợ không thể tìm ra người so với hắn còn khó đối phó hơn.

Chính là, như vậy thì đã sao?

Hắn thầm nghĩ làm cho Lưu ngọc khôi phục nguyên trạng, hết thấy những thứ khác, đều có thể bỏ mặc.

Hắn nguyên bản nghĩ đến, cho dù một mình đi hết hàng ngàn hàng vạn năm tháng về sau, cũng sẽ không cảm thấy cô đơn tĩnh mịch. Nhưng cho tới bây giờ mới phát hiện, nếu không có Lưu Ngọc ở bên, ngay cả ngắn ngủn một ngày, hắn cũng không chịu đựng nổi.

Cho nên, dù phía trước là núi đao biển lửa, cũng chỉ có thể xông lên.

Bất quá Huyền Hư đảo tuy rằng ở trên tiên giới, lại cùng với những địa phương khác khác nhau rất lớn, đều không phải tùy tiện sử dụng pháp thuật liền có thể đến được. Bích Linh mất nhiều công phu, cuối cùng mới tìm được một đường tắt, mang theo Lưu Ngọc trèo đèo lội suối, đi tới nơi thủy biên hoang tàn vắng vẻ.

Phóng tầm mắt nhìn lại, chỉ thấy mặt nước khói sóng mênh mông, ngoài trừ sương mù mờ mịt, cái gì cũng nhìn không rõ.

Lưu Ngọc cũng thật hưng phấn, tâm tình vui vẻ xông đến bên mặt nước, vươn tay vớt a vớt, tựa hồ tính toán trảo mấy con cá lên ngoạn.

Bích Linh bị y biến thành dở khóc dở cười, rất sợ y một đầu ngã xuống nước, đành phải tiến lên đem người túm trở về, một tay giữ chặt thắt lưng Lưu Ngọc, một tay kia nhẹ nhàng vung lên.

Phanh!

Bên bờ đột nhiên nhiều ra một con thuyền nhỏ, theo gợn nước chậm rãi lay động.

“Meo ~” Lưu Ngọc hai mắt toả sáng, lập tức đem lực chú ý chuyển dời lên chiếc thuyền kia.

Bích Linh lúc này mới thở ra một hơi, ôm y lên thuyền, tâm niệm hơi động, một vòng gợn nước liền đẩy ra, thuyền nhỏ tự động hướng phía trước đi tới.

Sương mù nồng đậm che ở tầm mắt.

Cách rất lâu sau đó, lâu đến Lưu Ngọc bắt đầu không có tính nhẫn nại kêu meo meo kháng nghị, trước mắt hai người mới dần xuất hiện một đạo hình dáng mơ mơ hồ hồ màu đen. Đợi đến gần hơn một chút, mới phát hiện đó là kiến trúc lầu các trên nước, rường cột chạm trổ xa hoa.

Đây chính là Huyền Hư đảo trong truyền thuyết?

Tuy gọi là đảo, thật càng giống như một toà cung điện trên nước.

Bích Linh nhú nhú mày, kéo Lưu Ngọc đang hết nhìn đông lại nhìn tây xuống thuyền, vừa mới đặt chân lên bậc thang dài, liền thấy một nam tử trẻ tuổi, tướng mạo thanh tú theo hành lang một lầu các vòng vo đi ra, hướng hần chấp tay nói:

“Nơi này không cho phép ngoại nhân xông vào, các hạ chính là đến nhầm nơi?”

“Nơi này không phải chình là Huyền Hư đảo sao?”

“Phải”

“Vậy đúng rồi.” Nói xong liền đi nhanh về phía trước.

Nam tử kia thất kinh, vội vàng ngăn đường, nói:

“Hai điện hạ sớm có phân phó, nếu có người dám tùy ý đặt chân đến nơi này, liền....”

Uy hiếp trong lời nói còn chưa nói ra, Bích Linh đã đi trước liếc mắt hần một cái, lạnh lùng nói:

“Tránh ra!”

“Chính là....”

“Ta muốn gặp chủ tử nhà ngươi.”

“Hai điện hạ sẽ không dễ dàng gặp khách nhân, các hạ vẫn là mời trở về đi.”

Bích Linh không kiên nhẫn nắm chặt nắm tay, đột nhiên lật cổ tay, dùng sương mù hoá thành một phen trường kiếm, âm thanh lạnh lùng nói:

“Cổn.”

Nam tử kia ngẩn ngơ, không dự liệu đến Bích Linh cứ như vậy xông vào, dưới tình thế cấp bách, đành phải rút ra bội kiếm bên hông ứng chiến.

Mối nguy chạm vào liền nổ tung.

Đang giằng co, mỗi người bên tai bỗng văng lên tiếng cười trầm thấp.

Kia tiếng nói mềm nhẹ dễ nghe, giống như tiếng động ngọc thạch va vào nhau, làm kẻ khác cảm thấy được như mộc xuân phong, thấp phần êm tai.

“A, nếu tiên quan cố ý muốn tới làm khách trên đảo, vậy để cho hần vào đi.”

“Di? Điện hạ?”

“Dù sao con Tiểu Phượng hoàng kia là từ nơi này chạy ra, ta tốt xấu cũng nên phụ chút trách nhiệm, không phải sao?”

27. Chương 26

Phượng hoàng?

Bích Linh giật mình, lập tức nhớ tới công chúa giả mạo đâm hần bị thương chính là người Phượng tộc, nghĩ đến gia khổ kia cùng Nhị hoàng tử nhất định có quan hệ. Mà Nhị hoàng tử tuy rằng ẩn cư nơi đây, đối với

ngoại giới hết thấy lại rõ như lòng bàn tay. Bất quá xưa nay hẳn đối loại sự tình này không có hứng thú, cho nên chỉ một chút nhú mày cũng không nói gì.

Ngược lại thiếu niên đang chặn đường hẳn cả người chấn động, khuôn mặt phút chốc biến thành trắng bệch, tay cầm kiếm hơi hơi phát run.

“Lưu Quang, sao còn không dẫn bọn họ lại đây?”

“.....Vâng.”

Nam tử tên gọi Lưu Quang hít sâu một hơi, mất nhiều thời gian mới đưa trường kiếm một lần nữa đeo về bên hông, xoay người nói chữ “Thỉnh” liền đi nhanh hướng một hành lang khác.

Bích Linh tự nhiên cũng thu kiếm, bước nhanh đuổi kịp.

Lưu Ngọc trong lúc đó hết nhìn đông tới nhìn tây, như trước không ngớt âm ỉ, lòng vòng được một hồi lâu, mới cuối cùng ở trước một gian phòng dừng lại.

Cửa phòng nửa đóng nửa khép.

Nhìn lại một cái, chỉ thấy trong phòng bài trí thập phần lộng lẫy, hành lang hình trụ chạm trổ hoa văn, bình phong mạ vàng, ở giữa phòng lộ ra sa trường tầng tầng lớp lớp – bên trên mơ mơ hồ hồ chiếu ra một đạo nhân ảnh, trong tay đang cầm quyển sách, đang tà tà dựa trên nhụyễn tháp.

Lưu Quang đẩy cửa đi vào, cúi đầu đến bên sa trường, mở miệng kêu:

“Điện hạ.”

“Ân, đến rồi?” Bóng người sau sa trường ngẩng đầu, khẽ cười nói:

“Ta đã nhiều ngày thân thể không khỏe, không tiện tiếp khách, thỉnh hai vị thứ lỗi.”

Kia thanh âm ưu mỹ dễ nghe, giống như làn gió nhẹ phất qua bên tai, làm kẻ khác trong lòng dào dạt ấm áp, cho dù nhìn không thấy dung nhan của hắn, cũng không tự chủ được mà tâm sinh hảo cảm.

Lưu Ngọc bị mê hoặc, sôi nổi chạy tới vén lên sa trường, đáng tiếc y vận khí không tốt, chỉ kịp thấy một mảnh góc áo màu tím, đã bị Bích Linh nắm trở về, thật mạnh ấn tiến vào trong lòng.

“Meo!” Lưu Ngọc lập tức ra tiếng kháng nghị.

Bích Linh lại không chút nào để ý tới, chỉ thẳng tắp nhìn phía đạo nhân ảnh kia, lạnh giọng hỏi:

“Nhị điện hạ đã biết ý đồ của ta đến đây?”

“Con tiểu Phượng hoàng kia nguyên là người khác tặng ta, đáng tiếc hắc dã tính nan tuần (ngỗ ngược khó thuần hoá), không những chạy đi đầu nhập cho một trong các đệ đệ của ta, lại còn ở thiên giới gây sóng gió, gây ra không ít phiền toái. Ta xưa nay ẩn cư nơi đây, tự nhiên không xen vào việc của hắn, nhưng các hạ đã tìm đến cửa, ta cũng không thể làm ngơ” Nói xong, liền đem quyển sách trong tay đặt ở bên cạnh, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay

“Người là vì người trong lòng mà đến đi? Ta đền người một người là được.”

Vừa dứt lời, liền có mấy thiếu nam thiếu nữ từ gian trong đi ra.

Bọn họ trên người mặc sa y hơi mỏng, dung nhan thanh lệ có, xinh đẹp quyến rũ có, phong tình khách nhay, muôn hình muôn vẻ.

“Các hạ thích dạng người như thế nào? Chính mình chọn đi.”

Nghe vậy, Bích Linh nhú chặt lông mày, quanh thân tản mát hàn ý bức người, cắn răng trừng trừng đám trai gái đang hướng hắn dựa vào, thanh âm cứng nhắc nhấn rõ từng chữ:

“Cút ngay!”

Nhị hoàng tử bất giác bật cười.

“Sao vậy? Những người này đều không nhập được vào mắt các hạ sao? Không quan hệ, chỉ cần là người trên huyền hư đảo của ta, tùy tiện người nào đều có thể mang đi.”

Dừng một chút, giống như đột nhiên nhớ tới sự tình gì đó, thân thủ chỉ một ngón tay sang bên cạnh nói:

“Đương nhiên trừ bỏ người này ra.”

Thiếu niên bị điểm đến danh lập tức quỳ xuống, vốn là gương mặt tái nhợt lại bắt đầu càng vắn vẹo, ngay cả đôi môi mỏng manh cũng mất hết huyết sắc.

Bích Linh mặc dù cảm thấy được kỳ quái, lại chỉ liếc một cái rồi lại thu hồi ánh mắt, nghiêm mặt nói:

“Ta chỉ cần cây cỏ ngũ sắc.”

“Cây cỏ ngũ sắc?” Nhị hoàng tử đem mấy chữ lập lại một lần, âm điệu có chút cao lên

“Ngoạn ý này có công hiệu trọng tổ huyết nhục, được cho là bảo hối của ảo hư đảo, người nghĩ rằng ta hội sẽ dễ dàng tặng người?”

“Nhị điện hạ nếu không chịu mang thứ yêu thích này ra, tại hạ đành phải miễn cưỡng đoạt lấy.” Vừa nói chuyện vừa cuốn cổ tay, như thói quen huyền ra một thanh trường kiếm.

Một hồi im lặng.

Một lát sau, Nhị hoàng tử giống như vừa được nghe chuyện cười, ngồi dậy cất tiếng cười to:

“Có ý tứ, người trong lòng người tướng mạo bất quá cũng chỉ đến thế, đáng giá vì y mà mạo hiểm sao?”

Bích Linh không nói gì, trong đôi mắt xưa nay lạnh lùng lại nổi lên một tia nhu tình, chậm rãi chậm rãi nắm chặt lấy tay Lưu Ngọc, rồi mới về mặt ngạo nghễ nhìn chằm chằm phía trước.

Nhị hoàng tử liền tiếp tục mỉm cười:

“Người quả nhiên thật thú vị. Cái này ta cũng khó xử, đến tốt cùng muốn hay không muốn cứu người đây?”

Hắn giống như bối rối nghiêng đầu, đột nhiên nói:

“Lưu Quang, không bằng ngươi thay ta quyết định đi.”

Thiếu niên vẫn quỳ trên mặt đất không dám tin ngẩng đầu lên, lại thật nhanh buông thấp con ngươi, run giọng nói:

“Thuộc hạkhông dám.”

“Không dám? Ngươi ngay cả con tiểu Phượng hoàng kia còn dám phóng chạy, còn có cái gì ngươi không dám?” Nhị hoàng tử tiếng nói vẫn là nhẹ nhàng ôn nhu, nghe không ra hỉ giận

“Ngươi nói một chút, rốt cuộc là cứu hay không cứu?”

Lưu Quang lẳng lặng quỳ gối nơi đó, đầu cúi thấp đến không thể thấp hơn, chậm rãi buông ra nắm tay, rồi lại chậm rãi nắm lại, cuối cùng đẩy ra một chút:

“.....Cứu.”

“Ác, vì cái gì?” Nhị hoàng tử ngón tay thon dài chống dưới cằm, trong tiếng cười lại hơn vài phần nghiền ngẫm

“Chẳng lẽ hai người kia cũng câu dẫn ngươi?”

Sắc mặt Lưu Quang chợt trắng chợt xanh, thật sự khó coi tới cực điểm, nhưng vẫn liếc nhìn Bích Linh một cái, vô cùng gian nan mở miệng nói:

“Hắn là một người si tình.”

“Ai nha, ta thiếu chút nữa đã quên, ngươi cũng thật si tình giống như vậy.” Bóng người sau sa trường giật giật, chậm rãi đứng dậy, tiếng nói thuy chung lười biếng,

“Nhìn người có phần si mê cuồng dại như vậy, ta liền lãng phí một gốc cây ngũ sắc đi. Bất quá, hẳn đến tột cùng có đủ sinh tình hay không, ta còn phải xác nhận một chút mới được. Lưu Quang, dẫn bọn họ đến sau núi dạo một vòng.”

“Vâng”

Dứt lời, Nhị hoàng tử xoay người đi vào gian trong, đám thiếu nam thiếu nữ cũng vòng vo theo trở về.

Chỉ còn độc nhất Lưu Quang vẫn một mình quỳ gối ở chỗ cũ, ngơ ngác không nhúc nhích.

Bích Linh lặng im không lên tiếng.

Lưu Ngọc lại không chịu nổi tình mạch, cố gắng vùng thoát ra khỏi tay Bích Linh, meo meo kêu ra tiếng.

Thiếu niên quỳ trên mặt đất lúc này mới hồi phục tinh thần, đưa tay một chà một chà lau mồ hôi lạnh trên trán, giấy dựa đứng lên, nói:

“Hai vị, thỉnh đi theo ta.”

28. Chương 27

Sắc mặt thiếu niên vẫn như cũ tái nhợt, biểu tình nhưng cũng đã khôi phục lại bình thường, sau khi ra khỏi phòng, lại quang quắn tiêu sái hồi lâu, mới cuối cùng đem Bích Linh bọn họ đến nơi được gọi là sau núi.

Ngon núi kia thật cũng không phải quá cao, nhưng cây cối u tùm, mây mù lượn lờ đỉnh núi, thoạt nhìn tối tăm u ám, rõ ràng là nguy cơ tứ phía.

Bích Linh sớm biết việc này sẽ không thuận lợi, cho nên mị hí con người, mặt không chút thay đổi hỏi:

“Chỉ cần đi một vòng quanh ngọn núi này?”

Lưu Quang gật gật đầu, chần chờ đáp:

“Nhưng các hạ vừa vào núi này, linh lực sẽ bị quản chế, chỉ sợ sẽ không sử dụng được phát thuật.”

“Thì ra là thế,” Bích Linh dường như có chút đắc chiêu, một trận trầm ngâm, bỗng nhiên cắn đứt đầu ngón tay chính mình, ở trên trán Lưu Ngọc dùng huyết trên vẽ ra phù chú.

“Meo?”

Lưu Ngọc tò mò nâng tay đi sờ sờ, đáng tiếc lập tức đã bị Bích Linh bắt lại, dắt y hướng ngọn núi đi đến.

Lưu Quang cũng đi theo hai bước, ra tiếng nhắc nhở:

“Thỉnh các hạ.... cần phải bảo vệ người trong lòng của người.”

Cước bộ Bích Linh dừng một chút, nhưng không quay đầu lại, tiếng nói lạnh lùng thản nhiên, mơ hồ cất giấu chút nhu tình, không kiến nhẫn hừ nói:

“Vô nghĩa.”

Rồi mới cố gắng bắt lấy con bốn miêu đang giãy dụa lung tung kia, đi nhanh về phía trước.

Một bước tiến vào trong rừng cây, hầy ý âm lãnh liền phủ vào mặt.

Lưu Ngọc rút lui bả vai, bắt giác hướng trong lòng Bích Linh dựa vào như trong quá khứ.

Bích Linh nhanh nhẹn thuận thế ôm sát lấy y, biết rõ y nghe không hiểu, vẫn là cố ý phân phó nói:

“Ngoan ngoãn ở bên cạnh ta, ngàn vạn lần không được chạy loạn, hiểu chưa?”

Ánh mắt Lưu Ngọc nháy a nháy, hăng hái kêu meo meo, lấy chứng minh y quả nhiên thật sự tuyệt đối không hiểu được.

Bích Linh đành phải thở dài, nâng tay gầy gầy mớ tóc bay rối trên trán y, ánh mắt chuyên chú theo dõi, thanh âm nhẹ nhàng mà vô cùng kiên định nói nhỏ:

“Không sao, ta nhất định sẽ làm ngươi tỉnh táo lại.”

Nói xong, hần đột nhiên nở nụ cười, đem môi đến gần bên tai Lưu Ngọc, ngữ khí càng trầm thấp nhu hoà:

“Cùng lắm thì.... ta đem trái tim này trả lại cho ngươi.”

Vừa dứt lời, giữa không trung liền truyền đến một trận tiếng vang quái dị.

Bích Linh thần tình biến đổi, quay đầu lại nhìn lên, chỉ thấy mũi tên nhọn như sỏ chỉ thẳng tắp bắn tới. May mắn, hần mặc dù không thể ra lực ngăn cản, phản ứng lại coi như nhanh nhẹn, lập tức ôm Lưu Ngọc tránh qua một bên, nhận tiện hướng trên mặt đất lăn lộn mấy vòng, lánh khai nguy hiểm.

“Meo~”

Lưu Ngọc tựa hồ cảm thấy chơi như vậy thật vui, thể nhưng lắc lắc cái đuôi, trên mặt đất vui vẻ lăn qua lộn lại.

Bích Linh một thân đầy bụi đất bị y biến thành dở khóc dở cười, nhin không được thân thủ đi kéo kéo cái lỗ tai miêu xù lông, mất nhiều công phu, mới đem được người tha đứng lên tiếp tục đi về phía trước.

Kết quả một lát sau, hiển nhiên lại gặp phải mối nguy mới.

Lúc này, dây leo vẫn quấn quanh thân cây bỗng nhiên hoá thành roi vung lên, giương nanh múa vuốt hướng bọn họ đánh úp lại, làm cho hai người đông lẫn tây tránh, thập phần chật vật mới thoát được.

Chút tài vật như thế này, Bích Linh vốn chỉ vờ tùy tiện vung tay lên liền có thể giải quyết, nhưng linh lực của hần lúc này đã bị quản chế, trừ bỏ túm lấy Lưu Ngọc chạy tới chạy lui, thật sự không còn phương pháp. Hơn nữa không nghĩ qua, con bốn miêu kia bỗng nhiên thoát ly khỏi tay hần, bị dây leo loạn vũ cuốn lên giữa không trung, tầng tầng lớp lớp nhánh cây lại biến thành lưỡi dao sắc bén đánh tới.

“Xuy!”

Sau một tiếng cười giòn vang, Lưu Ngọc “meo” kêu lên thảm thiết, nhưng là một chút cũng không cảm thấy đau.

Kỳ quái.

Y cúi đầu nhìn nhìn cánh tay chính mình, phát hiện xiêm y đã bị cắt rách, nhưng lại hoàn toàn không thấy vết máu, thậm chí ngay cả vết thương cũng không có.

Di? Đây là chuyện gì?

Lưu Ngọc hoang mang nghiêng đầu, tha dài âm điệu meo một tiếng, nghĩ thế nào cũng không hiểu được.

Bích Linh bên cạnh vội vàng chạy tới, trực tiếp động thủ chặt đứt dây leo đang cuốn lấy y, lôi kéo y tiếp tục chạy trốn.

Kế tiếp như trước vẫn là không ngừng trắc trở.

Đầu tiên là từ trên trời giáng xuống rất nhiều nhũ băng, nện xuống bọn họ đến tránh cũng không thể tránh, đương nhiên lại trên mặt đất lăn vài vòng. Ngay sau đó lại là hoả cầu chung quanh tán loạn, đông một quả tây một quả, không hề có trình tự, rồi mới đó là sơn diều địa chấn (núi lở động đất), trên mặt đất nứt ra thành mấy đạo khe hở, thiết chút nữa ngã xuống dưới....

Tất cả đều là chút tiểu bầy rập loạn thất bát tao.

Nhưng do không thể sử dụng linh lực, đối với một người một miêu đúng là quá sức giày vò.

Nhất là Lưu Ngọc, vừa bị băng tạt lại bị hoả thiêu, thể nhưng lại thần kỳ hoàn toàn không có bị thương. Cho dù y là con bốn miêu cái gì cũng không hiểu, cũng nhin không được bắt đầu nghi hoặc, thường thường giật nhẹ quần áo đã sớm rách nát của mình, khó hiểu meo meo vài tiếng.

Mà Bích Linh thủy chung là bộ dáng vô động vụ chung, chỉ là sắc mặt so với lúc trước khó coi hơn một chút, chặt chẽ túm nhanh lấy cánh tay Lưu Ngọc, từng bước đi về phía trước.

Gặp càng nhiều nguy hiểm, cước bộ của hắn lại càng chậm, thân hình cũng dần dần không ổn định, giống như tùy thời đều có thể té ngã. Giữa đường có phong nhận (lưỡi dao bằng gió) đánh úp lại, Lưu Ngọc kêu lên sợ hãi kéo lấy cánh tay hắn, hắn lại càng nhấn chặt lồng ngực, đau đớn kêu lên một tiếng nhỏ đến không thể nghe thấy.

Đôi tai của Lưu Ngọc đương nhiên nghe được nhất thanh nhị sở, không khỏi cúi đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện ống tay áo Bích Linh đã thấm ướt một mảng, đúng là đã sớm bị máu tươi nhuộm đỏ.

Vết thương trên cánh tay, chính là bị lưỡi dao sắc bén cắt ra.

Vết thương trên bả vai, là bị băng nhọn đâm vào.

Vết thương sau lưng, là bị liệt hỏa thiêu đốt.

Tất cả những vị trí bị thương, đều cùng dấu vết trên quần áo Lưu Ngọc giống nhau như đúc.

Tuy rằng Bích Linh bản lĩnh cao cường, trên ngọn núi này, bất quá cũng chỉ là một người bình không có linh lực. Cho nên trước khi vào núi, hắn trước tiên ở trên người Lưu Ngọc hạ huyết chú, đem toàn bộ thương tổn chuyển đến trên người mình.

Hắn đã từng nói phải bảo vệ, đương nhiên sẽ không nuốt lời.

“Meo ô.....” Lưu Ngọc mặc dù không biết Bích Linh vì sao lại bị thương, nhưng vừa nhìn thấy vết máu đáng sợ kia, trong mắt liền nhanh chóng bị sương mù bịt kín, một bộ dạng không biết phải làm sao.

Bích Linh vội vàng nâng tay nhu nhu cái tai y, thanh âm nhẹ nhàng, rất sợ dọa đến y:

“Ngoan, huyết chú đã mất đi hiệu lực, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.”

“Meo~” Lưu Ngọc nghe không hiểu lời hắn nói, lại phá lệ thu liễm tâm tính, im lặng đứng bên người hắn, không có tái nơi nơi chạy loạn.

Kể từ đó, đường đi tiếp theo thật ra thuận lợi hơn rất nhiều.

Ngay tại lúc hai người bọn họ vượt qua ngổn ngang trở ngại, mắt thấy liền có thể thoát khỏi ngọn núi kia, đột nhiên lại hiện ra một hắc y nhân che mặt, trong tay nắm một phen chuỷ thủ loé ra hàn quang, hiển nhiên là không tính toán để cho họ vượt qua trôi lọt.

Bích Linh nhướng mày, lập tức đem Lưu Ngọc kéo lại phía sau, thần sắc nghiêm nghị che ở trước mặt Lưu Ngọc.

Rõ ràng chính mình bị thương không nhẹ, nhưng hắn vẫn như vậy đứng nơi đó, toàn thân lại tản mát ra một loại khí thế kinh người, giống như cho dù có thiên quân vạn mã, hắn cũng có thể vì Lưu Ngọc mà che chắn.

.....Chỉ vì Lưu Ngọc.

Hắc y nhân kia tựa hồ bị chấn động, do dự hồi lâu mới vung lên chuỷ thủ, vọt nhanh lên phía trước.

Bích Linh đành phải ứng chiến. Nhưng trên người hắn vốn là có thương tích, bình thường lại có thói quen dùng pháp thuật, căn bản không am hiểu đả đấu, rất nhanh liền yếu thế.

Một lát sau, chỉ thấy hắc y nhân giơ tay chém xuống, chuỷ thủ kèm theo nhiều điểm hàn mũi nhọn, thẳng tắp hướng ngực Bích Linh đâm tới.

Bích Linh hoàn toàn không kịp tránh né.

Vào đúng thời khắc sinh tồn như chỉ mảnh treo chuông, nguyên bản Lưu Ngọc ngây ngô bỗng nhiên meo meo kêu to, không hề báo trước tiến vào giữa hai người, mặc cho lưỡi dao sắc bén đâm xuyên qua ngực.....

29. Chương 28

“Meo!”

Tiếng kêu thê lương vang thấu rừng cây.

Trong nháy mắt, Bích Linh cơ hồ đình chỉ hô hấp.

Hắc y nhân thế nhưng lại nở nụ cười, miệng niệm ra một chuỗi dài chú văn. Chuỷ thủ trong tay nhất thời sáng rực bốn phía, biến thành một gốc tiên thảo lấp lánh quang mang ngũ sắc, nhanh chóng dung (tan) tiến vào trong ngực Lưu Ngọc, đảo mắt đã biến mất không thấy.

“Đây là....?”

“Cây cỏ ngũ sắc.”

Hắc y nhân mở miệng nói chuyện, thanh âm có chút quen tai, sau khi hắc thảo xuống miếng vải đen trên mặt, liền lộ ra một gương mặt bình thường nhưng lại thật quen thuộc – nguyên lại đúng là Lưu Quang.

Bích Linh giật mình, hiện ra vẻ kinh ngạc hiếm thấy, gắt gao ôm lấy Lưu Ngọc đang mê man, hỏi:

“Ta đã thông qua khảo nghiệm?”

“Nói thực ra, Nhị điện hạ căn bản không có tính toán cho ngươi cây cỏ ngũ sắc.”

“Ta vốn chính là chuẩn bị ngoạn đoạt lấy.”

“Cho dù biết rõ chính mình không phải đối thủ của hắc thảo?”

“.....” Bích Linh lẳng lặng không trả lời, xem như ngầm thừa nhận.

Lưu Quang đầu tiên là thở dài một hơi, tiếp theo lại cười rộ lên.

“Ta quả nhiên không nhìn lầm người.”

Dừng một chút, gương mặt nhìn bốn phía xung quanh, nói:

“Trước khi Nhị điện hạ phát hiện ra, ngươi nhanh mang người trong lòng rời huyễn hư đảo đi. Chỉ cần bước ra khỏi nơi đây, mặc kệ Nhị điện hạ có sinh khí nhiều như thế nào, cũng không có biện pháp tìm các người gây phiền toái.”

Bích Linh thoáng khiêu lông mi hỏi:

“Vì cái gì giúp ta?”

Lưu Quang thần sắc u ám, biểu tình phức tạp liếc nhìn Bích Linh một thân đầy vết máu, thanh âm thấp trầm khàn khàn:

“Ta đã sớm nói qua, bởi vì ngươi là một người si tình.”

“Ngươi một mình đem ngũ sắc cây cỏ cho ta, không sợ đắc tội với Nhị điện hạ sao?”

Nghe vậy, hô hấp Lưu Quang cứng lại, cúi xuống đôi mắt tiếp dài, cười khổ nói:

“Ta cũng đã đắc tội với hắc thảo, vốn là sẽ không có gì khác biệt.”

Bích Linh không hề hỏi nhiều, sau khi lặng yên trong chốc lát, mở miệng nói tiếng tạ ơn, xốc lại Lưu Ngọc còn đang trầm ngủ trên lưng liền xoay người bước đi.

Hắc thảo chỉ gặp qua Nhị hoàng tử một hồi, thậm chí ngay cả dung mạo cũng chưa nhìn thấy rõ, lại đoán được ra người nọ hỉ nộ vô thường, khó đối phó, cho nên vì an toàn của Lưu Ngọc, hắc thảo phải mau chóng rời đi.

May mắn, vừa ra khỏi ngọn núi kia, pháp lực của Bích Linh liền được khôi phục, không tốn nhiều công phu đã về tới bên bờ biển, lại nhảy lên chiếc thuyền nhỏ kia.

Dùng pháp thuật thúc dục, thuyền nhỏ chậm rãi chạy về phía trước.

Bốn phía sương mù mờ mịt.

Bích Linh cả người bị thương, thể lực đã sớm tới cực hạn, thể nhưng lại mặc kệ miệng vết thương, chỉ đem Lưu Ngọc ôm vào trong ngực, bàn tay phủ lên ngực trái của y.

Vết thương tại nơi này vẫn như cũ thật dữ tợn, nhưng giờ phút này đang hơi hơi động, chính là đang truyền đến nhịp tim đập thình thịch.

Hắn dự liệu không sai, ngũ sắc thảo quả nhiên có thể thay thế trái tim cho Lưu Ngọc!

Bất quá, cho dù là thời điểm ngây ngô vô tâm, Lưu Ngọc nhưng lại lao tới bảo hộ hắn?

Nghĩ đến một màn khiến kẻ khác kinh hồn táng đảm, trong miệng Bích Linh nhưng lại nổi lên chua xót cùng cay đắng, nhịn không được đem tay Lưu Ngọc nắm càng chặt, tay kia lại đẩy ra vạt áo y, nhẹ nhàng mơn trớn miệng vết thương đã sớm khép lại.

Đúng rồi, y ngay cả đau đớn lấy ra trái tim cũng không sợ hãi, sao lại có thể e ngại tiểu thương này? Cho dù trong trạng thái mất đi ý thức, y cũng chỉ toàn tâm toàn ý hướng về hắn.

Đang nghĩ ngợi, Bích Linh bỗng cảm thấy người trong ngực giật giật, rồi từ từ tỉnh lại – con người oánh màu xanh biếc hàm hơi nước, mờ mịt nhiên nhiên nhìn thẳng hắn.

Ánh mắt giao nhau.

Ngắn ngủi một cái chớp mắt, lại dài như cả đời.

Cuối cùng, vẫn là Lưu Ngọc phục hồi tinh thần trước tiên, cả kinh kêu lên:

“Di di? Người sao vậy toàn thân đều là máu? Diệp Thanh không có cứu sống người sao? Nơi này là nơi nào? Vì sao lại có thuyền? Gay go, chẳng lẽ là vong xuyên (dòng sông lãng quên)....”

Đã thật lâu mới được nghe thanh âm kia la hét ầm ĩ bên tai, Bích Linh thoáng chốc cảm thấy trong lòng loạn khiêu, giống như tùy thời liền có thể bùng nổ, có chút thoát lực tựa vào mép thuyền, nhú mày nói:

“Ồn muốn chết, cảm miệng.”

Lưu Ngọc lập tức cầm thanh, ánh mắt lại trừng thật lớn, luống cuống chân tay biểu đạt nghi hoặc của mình, bộ dáng thập phần hài hước.

“Ngu ngốc, người còn động đây, sẽ lật thuyền.” Bích Linh thân nhiên liếc y một cái, khoé miệng lại cong cong hướng lên trên, mơ hồ lộ ra chút ý cười.

Lưu Ngọc bỗng chốc nhìn đến ngẩn ngơ.

Y kinh nghi bất định (ngạc nhiên mất bình tĩnh) há miệng thở dốc, lắp bắp nói:

“Người người người....người cười?”

“Sao vậy?” tươi cười của Bích Linh lướt qua trong giây lát, lại biến trở về bộ dáng lạnh đậm, hỏi:

“Ta không thể cười?”

“Đương nhiên không phải. Người trước kia đã từng cười với ta, chính là....” Ngừng một chút, bỗng dưng như nhớ tới sự kiện nào đó, liền kêu lên:

“Người nhớ rõ ta sao?”

Người trước mặt, tuy rằng vẫn thật lạnh lùng như lúc ban đầu, nhưng lại đưa y ôm vào trong ngực, còn hướng về y nở nụ cười.... Nếu là ở thời điểm Bích Linh quên y, khả tuyệt không có khả năng sẽ làm những chuyện như thế này.

Sắc mặt (màu sắc của con người) trầm xuống, Bích Linh ngoắc ngoắc nhìn thẳng Lưu Ngọc, hạ thấp thanh âm, nghe không ra hỉ giận:

“Người đã giao trái tim cho ta, bảo ta quên thế nào được?”

“Ách....” Lưu Ngọc cười gượng vài tiếng, trên mặt hồng đến lợi hại

“Ta chỉ là muốn cứu người, không phải cố ý.....Không, không đúng! Ta là cố ý! Ta như thế thích người, cho dù chết, cũng muốn quần quýt lấy người không tha.....”

Nói xong, quả nhiên còn sử dụng đến cả tay lẫn chân ôm lấy Bích Linh.

Bích Linh cũng không giãy dụa, chỉ thân thủ thuận thuận mái tóc Lưu Ngọc, lại đi kéo kéo lỗ tai xù lông.

“Ôi!” Lưu Ngọc đau hô một tiếng, biểu tình phút chốc đại biến, nâng tay đè lên ngực chính mình, lẩm bẩm “đang đập”

Tiếp theo lại đè lên ngực Bích Linh, tiếp tục lẩm bẩm lầu bầu:

“Cũng đang đập.”

Kỳ quái!

Y không phải lấy tim mình ra đổi cho Bích Linh rồi sao? Sao cả hai người lại đều hoàn hảo? Chẳng lẽ là Diệp Thanh đùa giỡn mình?

Lưu Ngọc trong lòng hoang mang, tự nhiên liền đem tất cả nghi vấn ra hỏi.

Bích Linh trầm tư một lát, cảm thấy đại bộ phận sự tình đều râu ria, cho nên chỉ nhắm mắt lại, lạnh lùng nói:

“Rất phiền toái, ta lười nói.”

Ách?

Đó là lí do sao?

Để cho y giống như một người vừa lọt vào trong sương mù tiếp tục mơ mơ hồ hồ.

Lưu Ngọc cảm thấy được tặng đá nhà mình thật sự là khó đối phó, thời điểm bình thường cự tuyệt người khác đến cả ngàn dặm, thời điểm không bình thường lại trở nên mặc danh kỳ diệu.....Được rồi, không suy nghĩ vấn đề này nữa, dù sao cũng có gì ghê gớm đâu?

“Vậy sao trên người người toàn là vết thương? Đã xử lý miệng vết thương chưa? Muốn hay không ta giúp người băng bó?”

Bích Linh vẫn như trước không để ý tới, chỉ chậm rãi vươn tay, vẽ mặt thật nghiêm túc mà.....đi nghịch đuôi mèo!

Sách, hiện tại là thời điểm làm chuyện này sao?

Khoé miệng Lưu Ngọc run rẩy, đang định kháng nghị, chỉ thấy Bích Linh tiến gần lại....ở trên tai y cắn một ngụm, con người dao động khai tăng tăng giọng nói:

“Hoa đào sắp nở, chúng ta cùng nhau về nhà, được không?”

30. Chương 29

Lưu Ngọc trong lòng kinh hoàng nhảy dựng lên, bị “lời ngon tiếng ngọt” này mê hoặc, sớm quên chính mình ban đầu đang hỏi cái gì. Gặp Bích Linh chỉ cầu một ngón tay, đã liền ngoan ngoãn đi theo hắn, thậm chí còn chủ động cung cấp tai cùng đuôi cho hắn ngoan.

Thẳng đến khi trở về trúc ốc ngoài thành Dương Châu, gặp lại cây đào đã nở rộ, y mới từ cái miệng thao thao bất tuyệt của Trương Triệu Huyền biết được chân tướng sự tình.

Nguyên lai sau khi y lấy tim ra, Diệp Thanh đã dùng định hồn chú để bảo vệ hồn phách của y, đem y biến thành con bống miêu cái gì cũng không hiểu.

Nguyên lai Bích Linh vì cứu y, không chỉ rút kiếm đến chỉ vào Diệp Thanh, mà còn chạy tới cái đảo kì quái kia cầu tiên thảo.

Nguyên lai Bích Linh toàn thân đều thương tích, là do y mà nên.

Lưu Ngọc tuy rằng chưa từng vọng tưởng tới cảnh này, nhưng chỉ cần tưởng tượng đến bộ dáng lúc đó của Bích Linh, đặc ý đến cả nhếch cao cái đuôi.

Nói lắm bầm.

Phong thủy luân chuyển, cuối cùng cũng đến phiên con mèo nhỏ này hành diện.

Từ nay về sau, y muốn đem tảng đá kia dẫm nát dưới chân, yêu sao cho đến lặn lội giày vò, thuận tiện lại hút khô tinh khí của hắn!

Lưu Ngọc tính toán nghe mà nổ đến đôm đốp, đáng tiếc vừa đến trước mặt Bích Linh, lại hoàn toàn không kiêu ngạo nổi, không chỉ cái đuôi bị túm trụ, cái tai cũng bị kéo lấy, hơn nữa.....gia hỏa kia thế nhưng còn thường thường cắn y nha!

Làm ơn đi, ta mới là miêu được không?

Thế nhưng Bích Linh lại làm không biết chán, trong lúc nằm ở trên giường dưỡng thương, luôn dùng đôi con ngươi sâu thẳm như nước nhìn chăm chăm Lưu Ngọc. Thấy con bốn miêu chân yếu tay mềm nào đó không nén nổi tình cảm mà tự động sáp lại gần mặc cho hắn chà đạp.

Như thế qua vài ngày, thương thế của Bích Linh dần dần khỏi hẳn, mà Lưu Ngọc cuối cùng cũng không thể chịu đựng được hắn quấy rầy, hô to một tiếng ta mặc kệ, leo lên cây đào cạnh cửa sổ thổi khúc, kiên quyết cùng hắn bảo trì khoảng cách.

“Lưu Ngọc” Bích Linh thủy chung bộ dáng lạnh lùng thản nhiên, mặt không chút thay đổi nói:

“Lại đây.”

Lưu Ngọc hừ hừ, lướt nhẹ mà đem đầu xoay qua một bên, căn bản không thèm để ý tới hắn.

Bích Linh nguyên bản có thể đi đến bắt y, nhưng do dự một lát. lại chụp vớ vẩn giường, thoáng phóng như thanh(âm thanh mềm mại):

“Lưu Ngọc ta có thứ này muốn cho người xem.”

Lỗi tai Lưu Ngọc lập tức dựng đứng lên, nhưng vẫn quật cường lắc lắc đầu, tầm mắt lại lặng lẽ chuyển a chuyển.

Bích Linh như có như không thở dài, chậm rãi từ dưới gối đầu lấy một cái bao, rồi lại chậm rãi mở ra – đinh đinh đang đang, tiếng chuông thanh thủy không ngừng vang lên.

Lưu Ngọc cả người chấn động, liền liếc mắt nhìn vào trong phòng một cái, con ngươi ánh lục toát ra quang mang, nhất thời phi thân xuống, trực tiếp nhào vào trong lòng Bích Linh, một tay đoạt lấy cái chuông, tay kia lại nắm lên một khối ngọc bội, kinh hỉ vạn phần reo lên:

“Người đem mấy thứ này nhất trở về?”

Lúc trước thời điểm Bích Linh đem bọc nhỏ ném xuống vách núi, y cũng không biết bao nhiêu thương tâm.

Bích Linh yên lặng không nói, chỉ thân thủ nắm ở thắt lưng Lưu Ngọc, một chút lại một chút chải vuốt mái tóc dài mềm mại.

Lưu Ngọc hưng phấn muốn chết, giống như trước đây đem mấy tiểu ngoạn ý này đeo lên người mình, đếm phiên cái chuông đồng đang, lại đột nhiên bị Bích Linh đoạt lấy.

“Ta lần trước giúp người mang được một hồi, bất quá người hở ra là liền há mồm cắn, cuối cùng đành gỡ xuống.” Bích Linh vừa nói, một bên đem chuông tỉ mỉ đeo lên cổ tay Lưu Ngọc. Về mặt hắn thật chuyên chú, ngữ khí cũng nhẹ nhàng băng quơ, hoàn toàn lược qua đau đớn lúc trước, ôm lấy Lưu Ngọc, lại không kìm được thống khổ trong tâm.

Lưu Ngọc đương nhiên hoàn toàn không biết gì, chỉ cười hì hì gẩy chuông.

Đinh đinh đang đang

Thanh âm thanh thúy dễ nghe

Bích Linh nhin không được bắt lấy tay Lưu Ngọc, nhẹ nhàng hôn một cái hỏi:

“Thích không?”

“Ân”

“Lần sau vào thành, lại mua mấy thứ này đi.”

“Hảo”

Bích Linh vừa lòng gật gật đầu, khoe miệng cong lên, mơ hồ có thể xem như đang cười, lại hỏi:

“Như vậy, có thể vẫy đuôi cho ta chơi không?”

“.....”

Một trận im lặng.

Sắc mặt Lưu Ngọc đen đi hơn phân nửa, hưng tợn tròng lớn con ngươi, đột nhiên từ trong lòng Bích Linh nhảy dựng lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Ta muốn đem mấy thứ ngoạn ý này biến đi!”

Nói xong, dùng sức đè chính mình đè lại hai cái tai miêu xù lông.

Bích Linh lẳng lẳng nhìn y, cũng không nói lời phản đối.

Nhưng mà đợi rất lâu sau đó, cái tai kia chỉ là hơi hơi run rẩy, một chút biến hoá cũng không phát sinh, cái đuôi phía sai lắc lắc đung đưa, không ngừng hấp dẫn ánh mắt Bích Linh.

Không có biện pháp, Lưu Ngọc dù sao trái tim cũng đã đào ra tặng người, cho nên hiện giờ tuy tính mạng được bảo vệ, một chút đạo hạnh trước đây lại bị huỷ đến không còn một mảnh. Nếu không phải có Bích Linh hỗ trợ, y ngay cả hình người cũng đều hoá không ra, chứ đừng nói đến chuyện biến đi cái tai cùng cái đuôi đáng ghét này.

Bất quá....

Lưu Ngọc vòng vò lưu chuyển cặp đá mắt mèo xinh đẹp, đáy lòng không ngừng cười hắc hắc.

Đạo hạnh này nọ, còn có thể một lần nữa tu luyện, dù sao....y còn có một đường tắt bàng môn tả đạo.

Lưu Ngọc càng nghĩ càng đắc ý, mắt loạn loạn, mi loạn loạn, dốc sức cọ cọ, hai tay ôm lấy thất lưng Bích Linh, bạc thần (môi) dán lên hai má Bích Linh, hàm hàm hồ hồ nói nhỏ:

“Tặng đá ca, ta quyết định từ hôm nay sẽ hảo hảo tu luyện.”

“Ác?”

“Người có nguyện ý giúp ta không?”

“.....”

Bích Linh sắc mặt biến trầm, bỗng dưng giữ chặt lấy thất lưng Lưu Ngọc, không báo trước hôn trụ môi y, đầu lưỡi linh hoạt mở ra khớp hàm, tiến quân thần tốc, tùy ý chà đạp. Động tác của hắn lực ngại trúc trắc (không lưu loát), thậm chí có thể nói là thô lỗ, nhưng vẫn hôn đến Lưu Ngọc đầu óc choáng váng, sau khi chờ hồ không thở nổi, mới hơi thối lui một chút, nghiêm trang nói:

“Hảo, ta giúp người.”

“Thật sao? Vậy người....”

“Bất quá, nếu người tính toán chuyên tâm tu luyện, tự nhiên phải tuân theo một thứ tự quy củ.”

“Đi? Quy củ?” sẽ không phải loại quy củ mà y nghĩ muốn đi?

Lưu Ngọc kinh ngạc trợn to hai mắt, Bích Linh lại hoàn toàn không nhìn về mặt y, còn thật sự nhận thức điểm đầu một cái, từng chữ từng chữ nói:

“Đầu tiên, điều thứ nhất chính là – thanh tâm quả dục – ngăn ham muốn, tâm trong sáng.”

“Meo!” Kêu thăm thiết.

31. Chương 30

“Thật vất vả mới lưỡng tình tương duyệt, thế nhưng lại nói cái gì thanh tâm quả dục – ngăn ham muốn, tâm trong sáng, hử không phải có bệnh đấy chứ?”

Bởi khoảng cách thật sự rất gần, cho nên Lưu Ngọc ngày hôm sau liền bỏ chạy lên núi Lạc Hà, tìm Diệp Thanh bọn họ đại phun ra nỗi khổ tâm chất chứa.

Kết quả Diệp Thanh tự chiếu cố bản thân uống trà, Trương Triệu Huyền lại phi thường có tâm ra chủ ý hỗ trợ.

“Khụ khụ, có thể hay không là thân thể hửn có vấn đề?”

“Sao có thể? Hửn trước kia rõ ràng.....” ăn “thịt miêu” rất ra sức a.

“Hay là có khúc mắc gì đó không cởi bỏ được?”

“Người lấy tim ra cũng không phải hửn!”

“A, có lẽ hửn căn bản là không thích người, chỉ vì báo ân nên mới cùng người một chỗ.”

“Chính là hửn thực thích tai và đuôi của ta.”

“Như vậy.....nói không chừng...”

Mắt thấy một tiên một miêu thảo luận đến khí thế ngất trời, Diệp Thanh chậm rãi quơ quơ chén trà trong tay, nhịn không được cười khê ra tiếng:

“Ngu ngốc, đạo lý đơn giản như thế mà người cũng không rõ?”

Nghe vậy, Lưu Ngọc lập tức quay đầu hỏi:

“Người biết nguyên nhân?”

Diệp Thanh mặt giãn ra mỉm cười, bộ dáng tư nhả nhận văn (lịch sự có văn hoá), thật sự ôn hoà vô hại đến cực điểm, nhuyển (mền mại) thanh nói:

“Hửn nói ra lời này, không phải chứng minh.....mị lực của người còn chưa đuổi kịp một đôi tai miêu sao?”

“Người.....!” Lưu Ngọc biến sắc, giương lên móng vuốt, oán hận nghiêng rằng. Tuy rằng y cũng đã tính đến tình huống này, nhưng từ trong miệng Diệp Thanh nói ra, tổng cảm thấy thật đặc biệt đáng ghét.

Mà Diệp Thanh thuỷ chung vẫn là cười tủm tỉm, nói tiếp:

“Ta bất quá chỉ là nói sự thật thôi.”

Lưu Ngọc càng nghe càng sinh khí.

Y chỉ biết Diệp Thanh gia khổ này lòng dạ hẹp hòi lại thích ghi hận, căn bản là cố ý trả thù. Nghĩ, đầu óc nhất thời phát hoả, thế nhưng bật thốt lên:

“Túm cái gì mà tóm, chính người còn không phải là một khối hoa quế cao sao!”

Lời vừa nói ra, Lưu Ngọc liền hối hận, hận không thể cắn rút đầu lưỡi chính mình.

Sách!

Y là bị khối đá vỡ kia lây bệnh ngọc sao? Sao lại ở trước mặt Diệp Thanh đại ma đầu nói ra mấy lời ngu xuẩn thế này?

Mắt thấy Diệp Thanh tiếp tục cười a cười, cười đến thiên đại biến sắc, nhật nguyệt vô quang (thời chiếu), Lưu Ngọc chỉ thấy sau lưng nổi lên hàn ý thấu xương, không chút suy nghĩ liền xoay người bỏ chạy.

Y một đường trốn xuống núi, thời điểm chạy về đến trước nhà mình, hắn là xem như an toàn. Nhưng sao cũng không nguyện ý vào trong nhà.

Nghĩ đến Bích Linh mới sáng sớm đã đem y từ trên giường dựng dậy, vẻ mặt nghiêm túc thúc dục y cố gắng tu hành, Lưu Ngọc liền nhịn không được kêu khổ thấu trời.

Y là chỉ khôn vặt đùa giỡn, muốn từ trên người Bích Linh hấp một chút tinh khí thôi, cũng không phá hư chỗ nào a, vì cái gì lần nào cũng không thể nguyện ý?

Hơn nữa, luôn tự biến mình thành mặt xám mày tro, chật vật không chịu nổi.

Lưu Ngọc thở phì phì đá bay hòn đá dưới chân, hướng cánh cửa đang đóng chặt làm mặt quỷ, cuối cùng quyết định tạm thời không về nhà (điên ôi @~@)

Hừ.

Y phải rời nhà trốn đi, muốn tới chỗ nào đó chơi, phải lung tung gây rắc rối..... Thẳng đến khi người nào đó cúi đầu nhận sai, ngoan ngoãn cho y đàn áp mới thôi!

Lưu Ngọc nghĩ đến đây, không khỏi bắt đầu đắc ý, miệng ngậm nga tiểu khúc, tâm tình vui vẻ hướng nơi khác đi. Y hiện tại bộ dáng nửa người nửa yêu, đương nhiên là không thể vào thành, bất quá có thể tìm bằng hữu yêu quái từ trước chơi một chút, thuận tiện lại hâm hợi lửa gạt một phen cho đã nghiền.

Nhưng Lưu Ngọc gần đây dường như đặc biệt xui xẻo, mới vừa đào thoát từ bức hại Diệp Thanh, đã liền đâm đầu vào một nam tử trẻ tuổi tóc hồng.

Luyện Thiên Sương?!

Hắn hần hầnsao lại ở chỗ này?

Địa bàn của xà yêu là ở phía nam, trong quá khứ cũng vì đuổi giết y nên mới xuất hiện, hiện tại.....Hiện tại cho dù không phải vì y mà đến, tầm mắt hai người lại thật không may mà đụng vào cùng một chỗ.

Suốt một năm không thấy, dung mạo Luyện Thiên Sương vẫn như cũ quá mức anh tuấn, trên mặt mười phần yêu khí, ánh mắt trên người Lưu Ngọc chuyển một vòng, khẽ cười nói:

“Con mèo yêu nhỏ, chúng ta thật là oan gia ngõ hẹp.”

“Luyện, Luyện đại ca.” Lưu Ngọc hai chân như nhũn ra, nhất thời ngay cả khí lực chạy trốn cũng không có.

“Sao lại chỉ có một mình ngươi? Gia hỏa lần trước không có bồi bên cạnh ngươi sao?” Luyện Thiên Sương từng bước tới gần, khoé miệng hướng lên trên, mang bảy phần phong tình ba phần sát ý

“Hắn không sợ.... ngươi bị người khác một ngụm ăn mất sao?”

Lưu Ngọc da đầu run lên, thật vật vả mới cười ra một cái, biểu tình cứng ngắt nói:

“Đều là quá khứ một năm qua lâu như thế, Luyện đại ca cùng Quý Vương tỷ thí khẳng định đã sớm xong, cũng không cần phải ăn ta đi?”

“Năm ngoái xác thực là tỷ thí xong, năm nay còn chưa bắt đầu đâu.” Nói xong, thân thủ xoa bóp hai má Lưu Ngọc, cười nói:

“Ta mới vừa cảm thấy có chút đói, ngươi liền chui đầu vô lưới, chúng ta có phải rất có duyên hay không?”

Đáng chết, ai thích hữu duyên với ngươi a?

Lưu Ngọc khóc không ra nước mắt, vừa định dưới đáy lòng kêu một tiếng gọi tăng đá nhà hán, liền nghe thấy một tiếng người từ xa hô đến:

“Luyện tiểu xà ~”

Di?

Là y ngễnh ngãng nghe lầm sao? người nào lớn mật, dám như vậy xưng hô với Luyện Thiên Sương?

Nhìn kỹ biểu tình người trước mặt, lại phát hiện gương mặt tuấn mỹ của Luyện Thiên Sương hơi hơi vắn vẹo, ánh mắt đột nhiên trở nên hung ác vô cùng, rõ ràng cũng nghe thấy thanh âm này.

Nha, nguyên lại không phải tai y có vấn đề.

Lưu Ngọc nhất thời dấy lên lòng hiếu kỳ, hoàn toàn quên mất tình cảnh nguy hiểm của chính mình, đầy hi vọng quay đầu nhìn hướng thanh âm kia phát ra.

Một lát sau, chỉ thấy người ăn mặc trang phục thư sinh từ xa xa đi tới.

Tướng mạo hán thật bình thường, áo dài mặc trên người cũng không chút nào thu hút, tươi cười tao nhã, vừa nhìn biết ngay là người đọc sách cái tay trói gà không chặt. Trong lòng hán còn bé theo một tiểu oa nhi phần ngọc điêu mài, thời điểm đến trước mặt Luyện Thiên Sương, lại cười dài mở miệng:

“Luyện tiểu xà, ngươi không cần ta cũng được, sao ngay cả đứa nhỏ cũng không cần? thật là hảo hung ác.”

Nghe vậy, Luyện Thiên Sương sắc mặt càng trầm, nguy hiểm mị mị con ngươi, bỗng nhiên từ cổ tay áo lấy ra một trường tiên (roi) chế từ bạch cốt (xương trắng), thật mạnh hướng người nọ đánh tới.

Chính là tiên còn chưa đánh tới, tiểu oa nhi kia liền vươn cánh tay mập mạp mềm nhũn kêu lên:

“Cha, cha, ôm một cái!”

Sắc mặt Luyện Thiên Sương lại càng khó coi, nhưng vẫn chưa nổi điên ngay tại trận, ngược lại cổ tay run lên, dùng roi đem tiểu oa nhi kia quán lại, vững vàng ôm vào trong ngực.

“Cha!” Tiểu oa nhi mặt mày hớn hở ôm lấy cổ Luyện Thiên Sương, hôn đến mặt hán đầy nước miếng.

Luyện Thiên Sương lại không tức giận, lại nâng tay vỗ vỗ lưng đứa nhỏ, quay đầu trừng mắt, lại một tiếng hướng vắn nhược thư sinh đánh tới.

“Ôi” người nọ liền thanh kêu đau, cước bộ biến hoá, dễ dàng né tránh công kích của Luyện Thiên Sương, vắn phần uỷ khuất reo lên:

“Ngươi không phải thực thích bộ dạng này của ta sao? nếu không cẩn thận phá huỷ, đến lúc đó hối cũng không kịp a”

“Muốn chết!”

Luyện Thiên Sương tiếp tục quát roi, bắt tri bắt giác, đã chạy lên đuổi theo người nọ.

Bắt quá sau vài bước, lại quay đầu liếc Lưu Ngọc một cái, trên mặt tựa hồ hàm chứa ý cười, con ngươi nhưng lại ẩn hiện sát khí, nói:

“Ngươi hảo hảo chờ cho ta, sớm hay muộn ta cũng sẽ tìm đến ngươi tính sổ.”

Lưu Ngọc bị hán dọa tới không nhẹ, thiếu chút nữa té trên mặt đất, cho dù mắt thấy Luyện Thiên Sương đã đi xa, ngực vẫn còn loạn khiêu thỉnh thỉnh, bất động nửa ngày.

Chờ y hồi phục lại tinh thần, ý niệm đầu tiên trong đầu chính là.....quyết định rời nhà trốn đi bị huỷ bỏ tại chỗ!

Ô ô, vẫn là ở bên tảng đá an toàn hơn.

32. Chương 31

Lưu Ngọc thiên tâm vạn khổ chạy về đến nhà, phát hiện Bích Linh đã rời giường đi ra ngoài, hơn nữa còn làm được một việc chính là chạy tới bờ sông chảo ngư- không nhiều không ít năm con cá, còn cố ý bày thành hình đoá hoa đưa cho y.

Ách, gia khổ này có thật là khôi phục lại bình thường rồi không?

Lưu Ngọc đối với mấy con cá kia dở khóc dở cười, đem não bộ bị kinh hách lúc trước gạt qua một bên, thu hồi cá đến tuyền chữ chữ, rồi cùng Bích Linh ăn.

Lấp đầy bụng xong, Bích Linh đương nhiên đi kéo lấy tai Lưu Ngọc một trận chà đạp, thẳng đến khi ngoạn đã tận hứng, mới chậm rãi buông tay, nghiêm trang nói:

“Hảo, chúng ta bắt đầu tu luyện đi.”

Hảo cái gì mà hảo?

Ta thấy không hảo một chút nào cả!

Lưu Ngọc nháy nháy mi mắt, trong lòng không ngừng bi thương gào thét, nhưng dưới cái nhìn chăm chăm của Bích Linh, không thể không ngồi nghiêm chỉnh, ngoan ngoãn nghe hấn giảng giải các loại quy củ tu luyện.

Điều thứ nhất là thanh tâm quả dục –ngăn ham muốn, tâm trong sáng.

Điều thứ hai tu thân dưỡng tính.

Đệ tam phải....

Mặt thấy Bích Linh biểu tình thật sự nghiêm túc, Lưu Ngọc không chút nghi ngờ hấn có thể nói từ sáng đến tận đêm, lại từ đêm nói đến sáng. Sách, cứ tiếp tục như thế này, chỉ sợ y còn chưa tu luyện được cái gì, đã “thành tiên” luôn rồi. (em nó thăng thiên bằng tư thế nằm ngửa-__!!!!)

Y rốt cục cũng để lộ ra ý niệm chống cự trong đầu, nhưng vô luận sử dụng thủ đoạn nào, trước mặt khối đá kia cũng không hề hiệu quả. Bởi vì trừ bỏ sớ đầu y vài cái, chảo cái đuôi, dắt cái tai ra.....Bích Linh căn bản cái gì cũng không quan tâm!

Di, chờ một chút.

Nếu Bích Linh thích tai cùng cái đuôi của y như thế, không phải có thể lợi dụng rồi sao?

Lưu Ngọc hai tay nâng cằm, một mặt không không tập trung nghe Bích Linh nói chuyện, một mặt lặng lẽ nghiêng đầu cân não.

Ngô, đúng vậy, chỉ cần hy sinh một chút, hấn là có thể.....

Hắc hắc.

Sau một lúc, Lưu Ngọc đảo tròn đôi mắt như hạt châu, cái đuôi phía sau thờ ơ vẫy lên một cái, nhẹ nhàng vung lên, rồi lại mềm nhũn rơi xuống đất.

Bích Linh ánh mắt vừa động, biểu tình cổ quái liếc nhìn Lưu Ngọc nói tiếp:

“Cho nên người buổi sáng mỗi ngày đều phải....”

Lưu Ngọc lắc lắc cái đuôi, cái đuôi hơi hơi khom xuống liền ôm lấy cổ tay Bích Linh.

“Tuy rằng thực vất vả, nhưng người phải không ngừng kiên trì....” Thanh âm Bích Linh đã bắt đầu chuyển khàn.

Cái đuôi Lưu Ngọc lại tiếp tục động a động, lông xù nhẹ nhàng quấy nhiễu mu bàn tay Bích Linh.

“Nếu bỏ dở nửa chừng, chỉ biết.....” Sắc mặt Bích Linh chậm rãi chuyển ám (tối tăm, mù mịt)

Lưu Ngọc chớp chớp con ngươi đen nháy, cái đuôi phút chốc lại rút về, mềm mại quấn lấy bên hông.

“Người....” Bích Linh cuối cùng không thể nhịn được nữa, ôm trụ lấy hai cánh tay Lưu Ngọc hỏi:

“Người chết tiết đến tột cùng đáng làm cái gì?”

“Ta nhảm chán thôi.” Lưu Ngọc ngữ khí thập phần vô tội, thuận tiện còn nghiêng nghiêng cái tai xù lông.

Bích Linh cả người chấn động, nguyên bản trong con người đậm mặc lạnh như băng lại như có gì đó đang thiêu đốt, tùy tay một xả, đem Lưu Ngọc ấn vào trong ngực, há mồm cắn hường cái tai.

“Nha, hội đau.” Lưu Ngọc cúi đầu cười, thuận thế hôn lên môi Bích Linh, cái đuôi lại vô cùng giảo hoạt bò lên chân hắn

“Tăng đá ca, tu luyện vất vả như thế, ta ăn không tiêu. Không bằng chúng ta thử song tu đi?”

“....”

Bích Linh con người trầm trầm, không đáp lại.

Bởi vì.....hắn chính là vội vàng hôn y!

Ha ha đại hoạch (gặt hái) toàn thắng!

“Tu luyện” quá hậu, Lưu Ngọc lười biếng nằm trên giường, trên mặt đeo một mặt tươi cười đắc ý, tâm tình tốt cung cấp tai cho Bích Linh ngoạn.

Dù sao không lâu tiếp theo, y đã có thể đem tai cùng đuôi biến mất, hiện tại cho Bích Linh ngoạn đã nghiền cũng không có vấn đề gì.

Bất quả Bích Linh tuy rằng thật chăm chú nhu lộng tai Lưu Ngọc, biểu tình xưa nay lạnh lùng lại có một chút không được tự nhiên, lông mày nhíu chặt.

“Tăng đá ca, người sinh khí?”

“Không có.”

“Vậy người vì cái gì.....không muốn theo ta.....”

Nghe vậy, thân thể Bích Linh cứng đờ, chậm rãi nắm chặt tay.

Tâm Lưu Ngọc nhất thời trầm xuống.

Sẽ không phải Diệp Thanh nói đúng rồi đấy chứ?

Mị lực của y không đối kịp một đôi tai miêu sao?

Đang xót xa than thở, Bích Linh bỗng nhiên nhắm mắt, nhẹ nhàng nói:

“Ta thích người.”

“Ách?”

“Ta đã nói phải bảo vệ người, kết quả lại không làm được.”

“A, cái kia không thể trách người, ngay từ đầu là do ta gạt người trước.....”

“Nhưng ta cho tới bây giờ đã nói được thì phải làm được.” Bích Linh nâng mắt nhìn Lưu Ngọc, từ từ nói:

“Ta chẳng những hại người mất đi trái tim, ngay cả một thân yêu lực cũng hoá thành hư ảo. Cho nên tuy rằng ta không có biện pháp trả lại cho người, nhưng ít ra phải giúp người một lần nữa tu hành.”

Thì ra là thế.

Khó trách Bích Linh như vậy nhiệt tâm thúc giục y.

Lưu Ngọc nhẹ nhàng thở ra, may mắn Bích Linh không phải thích cái tai này nhiều hơn thích mình, tiếp theo đôi mắt vừa chuyển vừa hắc hắc cười không ngừng.

“Kỳ thật còn hơn cả thanh tâm quả dục, vẫn là song tu có hiệu quả hơn.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên.” Lưu Ngọc thật mạnh gật đầu,

“Không tin, lần sau có thể thử lại.”

Bích Linh nỗ lực suy tư một trận, tựa hồ suy đoán lời nói này của y có thể tin, cuối cùng điểm đầu một cái, miễn cưỡng xem như tiếp nhận. Rồi mới không hề báo trước trở thân một cái, đem Lưu Ngọc đặt dưới thân.

“Đi? Người làm gì vậy?”

“Giúp người tu luyện.” Bích Linh đáp lại hợp tình đúng lý, biểu tình lại nghiêm túc giống như đang luyện tập pháp thuật, một chữ một chữ nói:

“Ta sẽ phi thường cố gắng.”

Vừa nói chuyện, ánh mắt ở trên người Lưu Ngọc chuyển một vòng, ánh mắt thâm sâu mù mịt, giống như đang nhìn.....một bàn tiệc lớn thịnh miếu.

Lưu Ngọc trong lòng loạn khiêu, phía sau đột nhiên nổi lên cảm giác mát mát.

Y là không cẩn thận nói sai gì đó chẳng, làm sao lại phóng xuất đại ma vương ra rồi?

HayĐây gọi là tự tìm khổ ăn?

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bang-mon-ta-dao>